Nelly Noel ꩜ Pământurile zeilor

Nelly Noel

Pământurile zeilor

”Albe și pustii au rămas pământurile zeilor. Pașii nici unui muritor nu mai rătăcesc pe acolo. Și totuși, cine se va încumeta să înfrunte stihiile va fi răsplătit, căci în locul acela cei din vechime spun că a fost îngropată Piatra Cunoașterii. Dar Pământul și-a întors fața de la omenire, pentru că nimeni nu poate reveni viu din ținuturile de dincolo de lume…”

Prefață

După ce a apărut „Cartea Mediatorului”, cursul banal și firesc al existenței mele s-a schimbat radical. O mulțime de oameni au fost interesați deodată de Nelly Noel și singura lor legătură cu ea eram eu, persoana care se ocupase de tehnoredactarea computerizată a manuscrisului cărții. Așa încât nu mai pridideam să-mi citesc căsuța de e-mail, activitate căreia ajunsesem să-i consacru câteva ore bune pe zi. Toată lumea voia să știe dacă Nelly e un personaj real, dacă există sau existase vreodată civilizația extraterestră numită a fiilor luminii sau dacă, măcar în parte, aventurile descrise în carte se întâmplaseră aievea. Bineînțeles că locurile pomenite de Nelly au fost cercetate cu un interes avid și fiecare piatră întoarsă pe toate fețele, dar asta n-a generat răspunsuri, ci numai o serie nouă de întrebări.

Așa a trecut toată primăvara și vara apoi, abia către toamnă, nebunia a început să se potolească și am putut să mă întorc, oarecum liniștită, la viața mea de dinainte. Inutil să spun că în tot acest timp încercasem cu disperare să dau de Nelly la singurul număr de telefon pe care mi-l lăsase, cel al fundației pentru literatură horror de la Sasca. Dar de obicei răspundea robotul, până când, odată, am reușit să vorbesc cu o voce plictisită de secretară, care mi-a spus că Nelly plecase în Statele Unite, de unde numai Dumnezeu știe când avea de gând să se întoarcă. Nu lăsase, după bunul ei obicei, nici o adresă, nici un număr de telefon, nimic de soiul acesta. După ce am înjurat în gând, m-am resemnat să țin eu piept cohortei de admiratori – în fond, mă plătise destul de bine pentru carte ca să nu fac nazuri . Ba chiar îmi pusesem problema dacă să nu-mi abandonez slujba, dar nu mă vedeam nicicum stând acasă și

nefăcând nimic. Așa că am continuat să-mi văd de treabă, mergând la aceeași firmă din centrul orașului și făcând aceleași tabele anoste dintotdeauna, fără ca șefii și colegii mei să aibă habar în vreun fel că numele meu era legat cumva de cel al celebrei Nelly.

La mijlocul iernii, povestea era deja veche de aproape un an, apăruseră între timp alte cărți de succes, iar eu repetasem de prea multe ori, până la epuizare, puținul pe care-l știam despre Nelly. Uitarea s-a așternut cu încetul peste toată afacerea și uneori mă întrebam dacă nu cumva totul fusese un vis al meu. Dar nu – câteodată mai vedeam prin vreo librărie volumul cu copertele lui negre, iar extrasele de cont îmi confirmau în mod plăcut că nu visasem.

Apoi m-am luat cu treburi – cumpărături de Crăciun, pregătiri de sărbători, toate alea… M-am trezit la sfârșit de ianuarie, urmându-mi cursul plicticos al vieții și lăsând să treacă zile întregi fără să mă gândesc la Nelly Noel, care nici vorbă să se fi întors din America între timp. Nu mă așteptasem să primesc de la ea vreo felicitare de An Nou și evident că nici nu am primit. Câtă nepăsare!

Încet-încet, zilele au început să se lungească și să se mai lumineze. Uneori un soare timid și palid răzbătea prin stratul gros de nori așa încât mi-am reluat plimbările prin Parcul Botanic cu sandvișul în mână, în pauza de prânz de la serviciu. Parcul acesta e la nici cinci minute de mers pe jos de locul meu de muncă și acolo îmi dezmorțesc de obicei oasele după orele interminabile în care stau nemișcată în fața calculatorului. Exact asta făceam și în ziua aceea de februarie, privind fulgii care se străduiau – zadarnic – să se așeze peste covorul de frunze moarte al toamnei trecute. Nu era destul de frig pentru o zăpadă adevărată, ceea ce e normal pentru o iarnă la Timișoara. Dar chiar și așa era plăcut – aer proaspăt, fulgi mari, natura încă încremenită în somnul iernii, cu excepția ciorilor care croncăneau undeva între vârfurile copacilor… În parc nu era nimeni (vara nu e chip să găsești o bancă liberă) dar după zumzetul continuu al vocilor de la serviciu, liniștea parcului chiar îmi făcea bine. Am înaintat fără griji pe aleile tot mai depărtate de intrare, către zona cea mai sălbatică a parcului, o pădurice al cărui gard se învecina cu linia ferată care taie orașul în două.

Deodată ceva negru s-a mișcat printre copaci. Am înlemnit. Uitasem cu totul de spărtura din gard și de câinii vagabonzi care puteau intra pe acolo. Nu era o senzație prea plăcută să mă știu departe de intrare și de căsuța paznicului, înconjurată de o haită de cinci-șase dulăi morți de foame și agresivi cât cuprinde. Sunt o fană a felinelor, ador pisicile și prin urmare nu am sentimente prea amicale față de „cel mai bun prieten al omului", mai ales când acesta mârâie și-și arată colții. Cu ochii la chestia aia neagră dintre copaci care nu știam ce este, m-am răsucit încetișor pe călcâie, cu mișcări line și am căutat aleea cea mai apropiată care să mă conducă în câmp deschis, la intrarea în parc. Nu s-a auzit nici un lătrat – Doamne ajută, poate totuși nu era o haită de câini! Apoi o voce a răsunat chiar în spatele meu, făcându-mă să tresar speriată.

-Hei, pot să știu de ce ai fugit? Sau ești cumva supărată pe mine?

-Supărată? Nu, nici vorbă, mi-e doar frică de câini, am aruncat peste umăr, fără să mă opresc.

-Păi, nu era nici un câine acolo, zise silueta întunecată postându-se în fața mea.

Și atunci am înlemnit – Nelly stătea la un pas de mine, cu un zâmbet jucăuș în ochii ei liliachii. Nelly Noel în persoană!

Parcă de când nu o văzusem uitasem cât putea fi de frumoasă, deși ea nu se schimbase deloc – înaltă, blondă, cu trupul superb conturat vizibil chiar și sub hainele groase de iarnă pe care le purta. Și mai presus de toate, de o eleganță copleșitoare – părea coborâtă de pe coperta ultimei reviste de modă și mă făcea să mă simt al naibii de inconfortabil în prezența ei. Nelly își scutură coama impresionantă de bucle aurii, lăsând să-i cadă gluga paltonului lung, de stofă fină, pe care-l purta.

-Deci frică de câini, hm…dar nu ți-e frică să te plimbi cu mine prin parc? Curios! N-o să-i înțeleg niciodată pe oameni și pace.

Am pufnit cu un aer de neîncredere. Știam, desigur, ce susținuse Nelly despre sine în „Cartea Mediatorului". Dar cine ia de bune fanteziile unei blonde, chiar dacă milioane de fani îi citesc cărțile?

Am început o conversație politicoasă, întrebând-o cum a fost în America și m-am ales cu răspunsuri în doi peri, stereotipe până la

exasperare. Dar trebuia să vorbesc despre ceva, nu? Și n-aveam nimic mai deștept pregătit dinainte, pentru că mă așteptasem la orice, dar nu să mă întâlnesc cu Nelly în Parcul Botanic.

În timp ce ne plimbam, ninsoarea se întețise, dar se pare că pe ea n-o deranjau deloc fulgii care i se prindeau în păr. Uneori își scutura, râzând, pletele cu mâna înmănușată. Paltonul lung și negru se asorta cu mănuși, fular de mătase și ghete înalte, toate liliachii, în culoarea ochilor ei. Trebuia să memorez combinația, dacă voiam vreodată să fiu considerată elegantă. Ochii îi erau zâmbitori, obrajii roz-pal, gura perfect rujată – fata asta nu auzise niciodată de cuperoză, de ochi care lăcrimează la frig sau de nas care curge? De ce toate astea trebuiau să mi se întâmple numai mie, iar ei nu? M-am resemnat să o privesc în timp ce flecărea veselă, cercetându-i îmbrăcămintea ca să știu ce se va purta în sezonul următor. Apoi un fulg i s-a așezat pe buze și a rămas acolo. La început nu i-am dat atenție, dar pe urmă am privit tot mai insistent, până când am ajuns să mă holbez ca o proastă – fulgul era tot acolo și nu dădea nici un semn că ar vrea să se transforme într-o picătură de apă. Brusc, m-a luat cu frig, mai ales că și Nelly a remarcat, în fine, căutătura mea fixă.

-Hei, la ce te uiți așa?

-Ai…ai un fulg pe buze, am zis cu voce tremurată, încercând să mă adun.

-Și nu e normal? Doar ninge!

-Da, dar…nu se topște?

A râs.

-Ah, acum înțeleg! Nu, nu se topește. Nu în cazul meu!

Stomacul mi s-a făcut ghem. M-am uitat panicată în jur – parcul pustiu, căsuța paznicului închisă. Am simțit că mi se taie picioarele, dar ea a râs văzându-mi privirea speriată.

-Parcă ziceai că ți-e frică de câini. De cei ca mine n-ai pomenit nici o vorbuliță! Sau nu m-ai luat în serios?

Nu mă simțeau deloc confortabil să-i spun că nu luasem de bună nici măcar o singură propoziție din cartea ei. Era o simplă fantezie, nu? Nelly continua să râdă, în timp ce reluă firul discuției, cu vocea ei molcomă și rece:

-Nu te teme de mine, n-ai de ce s-o faci. Am nevoie de tine. Uite-aici! Se bătu cu mâna peste geanta mare pe care o purta pe umăr. Un nou manuscris te așteaptă.

Aha, deci acesta era motivul întâlnirii. Ar fi putut s-o spună de la bun început și să mă scutească de conversația inutilă.

-Să înțeleg că n-ai fost în America? Te-ai retras undeva să scrii în liniște?

Nelly zâmbi ironic.

-Am fost și în Statele Unite - știi doar că mă mișc repede. Dar am mai fost în multe alte locuri: în Egipt, în Grecia, iar acum mă pregătesc de o expediție în Bucegi. Însă lumea nu trebuie să afle toate astea. Îl ajut pe Mediator – i-am promis doar – dar îmi apăr și propria piele. Mi se pare cinstit, nu? Iar ceea ce facem noi acum e mai periculos decât pare și nici nu știm unde va duce… dacă nu cumva e o căutare zadarnică, iar asta ar fi mai mult decât foarte rău.

-În ce te-ai băgat iarăși? am întrebat cu jumătate de gură.

-De scrierile zeului Toth ai auzit? Trebuie să dăm de respectivele scrieri și n-am nici cea mai vagă idee cum să facem asta.

-Scrierile…unui zeu? Adică tu crezi că a existat un fel de ființă supranaturală care s-a apucat să lase cine știe ce însemnări și că poți să găsești cu adevărat obiectul în cauză?

Nelly mă privi cu asprime.

-Nu ar fi singura ființă supranaturală care scrie ceva aici pe Pământ. (Ah, da, uitasem – un alt exemplar se afla în fața mea, sau cel puțin ea asta susținea).

Nelly îmi dădu manuscrisul.

-Vei găsi aici rezumatul ultimelor luni din existența mea și a prietenilor mei. Ai, te rog, mare grijă – nu arăta nimănui hârtiile și nu vorbi cu nimeni despre ele. Nu trebuie să se știe că manuscrisul meu e la tine, altfel vei fi în primejdie și nu am cum să te protejez, fiindcă voi fi mai mult plecată. Te rog să-l pui pe suport informatic și să-l ascunzi cu grijă. Cartea asta așteaptă vremuri mai bune ca să apară. Îmi promiți să te păzești?

I-am promis, ce altceva puteam face?

-Nelly, dar ce sau cine se află pe urmele voastre? De unde vine pericolul?

Ridică doar din umeri.

-Asta aș vrea s-o știu și eu. Nu știu nici ce e înaintea noastră, nici ce ne calcă pe urme. Dar voi afla, fii sigură!

O spusese cu un aer serios, fără obișnuitul zâmbet poznaș. Mi-a aruncat în grabă un „rămâi cu bine”, apoi a dispărut ca și cum n-ar fi fost acolo niciodată. M-am trezit singură în parc, cu un dosar în brațe care parcă îmi ardea degetele și părea greu ca plumbul. Am înjurat zdravăn în gând și am pornit spre ieșirea parcului, întrebându-mă când - și dacă - o voi mai revedea pe misterioasa Nelly Noel.

După ce am terminat paginarea documentului și după ce îl citisem deja de vreo trei ori, am devenit curioasă: povestea se întrerupea brusc. Unde umbla iarăși Nelly și când avea de gând să-mi dezvăluie ce se întâmplase după revederea noastră din Parcul Botanic? Am salvat documentul pe un hard-disk extern și pe câteva memorii flash, l-am șters cu grijă din calculator astfel încât să nu lase nici o urmă și, în fine, am dosit manuscrisul în dulapul de lenjerie, unde am uitat până și eu de el. Toate aceste prevederi mi s-au părut mai mult decât inutile: citeam conștiincioasă ziarele și în nici unul nu scria că vreun psihopat ar fi încercat s-o asasineze pe celebra romancieră. O vreme am mai găsit articole despre turneul ei în Statele Unite și Canada, articole pe care le-am decupat și le-am pus cu grijă într-o cutie de carton, apoi ziarele au trecut la un alt subiect de interes – comunitatea arabă locală era tulburată de niște dispariții inexplicabile. Poliția n-a reușit să găsească decât un singur cadavru, în Pădurea Verde, la multe zile după moartea bărbatului. Am trecut repede peste articol – nu era genul de știre cu care-mi place să mă delectez – mulțumind în gând ziarului că nu publicase și fotografii, așa cum mai făcea uneori.

Dar după o vreme și disparițiile s-au rărit, iar ziarele au pus pe tapet eternul subiect al crizei economice de care mie, uneia, mi se urâse deja. Rezultatul? A început să nu-mi mai pese de știri și deci în mod inevitabil am devenit o ignorantă. Dacă Nelly a mai apărut sau nu în ziare, nu aveam de unde să știu. Așa au trecut primăvara și vara și chiar o bună parte a toamnei. Ca să predau la timp veșnicele proiecte cu termen la sfârșit de an, ajunsesem să plec la ore târzii de

la serviciu, binecuvântând primăria care se îngrijise ca orașul să fie luminat ca-n palmă.

Și totuși într-o seară mi s-a făcut inima cât un purice: ploua mărunt, arareori vedeam câte un trecător și cu toate acestea auzeam pașii unui bărbat în spatele meu, la mică distanță. De câte ori ajungeam într-o intersecție importantă, speram ca drumul urmăritorului să se despartă de al meu, dar zadarnic – pașii răsunau în continuare în urma mea. Pe măsură ce mă îndepărtam de centrul orașului, către zone mai pustii, iuțeam ritmul mersului și bărbatul făcea același lucru. Am cotit pe o străduță lăturalnică și – Doamne ajută! – în jurul meu s-a lăsat liniștea. Auzeam de departe claxoanele mașinilor, dar sunetul enervant, ca de metronom, al pașilor din spatele meu încetase. Acum parcă îmi lipsea cadența aceea care-mi amintea că mai sunt și alți oameni bătuți de soartă, nevoiți să străbată orașul seara târziu, în ploaie. Tocmai când reflectam la acest „nicicum nu e bine”, am auzit din nou pași în urma mea. De data aceasta era mersul ușor al unei femei și sunetul inconfundabil al unor tocuri metalice pe caldarâm. M-am liniștit și mi-am văzut de drum fără grabă.

În zona – întotdeauna animată, fie zi, fie noapte – căminelor studențești, tinerii circulau grupuri-grupuri și discutau în gura mare. Mă simțeam bine în locul acela, așa că am încetinit. Așteptam pe trotuar culoarea verde a semaforului când o mulțime de tineri s-au bulucit în spatele meu și lângă mine. Și atunci l-am remarcat: un chip palid, aproape strălucitor de alb în negura nopții, cu părul blond ca spicul de grâu, o față zâmbitoare cu un aer tineresc. Și totuși tânărul nu făcea parte din grup, pentru că se ținea evident deoparte și nu schimba nici o vorbă cu nimeni. Am traversat, tinerii s-au dus pe drumul lor iar eu am auzit o bufnitură undeva în urmă și un fâșâit, ca și cum cineva ar fi tras ceva în tufele care delimitau parcul pe lângă care tocmai trecusem. Mi-am jurat să nu mai citesc Agatha Christie în noiembrie, mai ales atunci când trebuie să stau peste program la serviciu. La următorul semafor am crezut că am halucinații – blondul stătea în fața mea! Când naiba mă depășise? Apoi el a cotit pe o străduță la dreapta, eu am luat-o înainte și am auzit în urma mea țăcănitul liniștitor al unor tocuri înalte, de damă, pe asfalt. Femeia a trecut pe lângă mine, s-a întors fulgerător și mi-a spus:

-Ascultă, ai de gând să mă pui să alerg prin tot orașul după tine? Cruță-mi picioarele, tu măcar nu ești cocoțată pe tocuri.

Am recunoscut îndată vocea rece și puțin ironică.

-Nelly, am exclamat cu bucurie.

-Chiar eu. Parcă era vorba să te păzești de necazuri și tu te plimbi noaptea prin oraș, singură.

-Păi, fac asta destul de des și nu mi s-a întâmplat niciodată ceva rău.

-Nu, pentru că am fost pe fază. N-ai auzit nimic suspect în urma ta?

-Pașii unui bărbat? am întrebat neîncrezătoare.

Nelly răse.

-Sigur că da, te-ai temut exact de ce nu era nevoie. Ăla a fost fratele meu Ulrich, care te proteja pe tine.

-Blondul? Nelly dădu din cap afirmativ. Mă proteja de ce anume?

-N-ai auzit o bufnitură?

-Ba da, am recunoscut cam speriată. M-am gândit la un corp care cade și mi-am spus că e cazul să nu mai citesc romanele Agathei Christie, cel puțin pentru o vreme.

-Genial! Dar dacă un om distrat ca tine a auzit, îl voi trage de urechi pe ăla micu' la noapte. Putea să-l elimine pe egiptean în liniște.

Am încremenit pe loc, de parcă aș fi prins rădăcini în asfalt.

-Da, dragă, Steve l-a urmărit din Egipt până aici. Se pretindea exportator de bumbac, dar de fapt avea misiunea să-ți ia manuscrisul cu orice mijloace, chiar și cu asta!

Nelly își îndesă mâna fin înmănușată în buzunarul impermeabilului și scoase de acolo un toc lung de piele. În lumina galbenă a lămpilor de pe stradă sclipi lama strălucitoare a unui cuțit. Eram sigură că Nelly nu-l cumpărase în vreun magazin de menaj, pentru că eu, una, nu văzusem o asemenea lamă niciodată.

-Mergem la tine și stăm un pic la povești, decretă Nelly.

Evident, nici nu-i trecuse prin cap să întrebe dacă aveam timp sau chef de așa ceva.

-Te invit la cină, am zis cam zăpăcită. Nu eram sigură dacă e elegant sau nu să inviți pe cineva la pâine cu salam și brânzeturi, dar

eu asta cinez de obicei.

-Bine, vin, dar să știi că nu mănânc nimic.

Am bâiguit ceva și am condus-o acasă la mine. Nelly și-a lăsat în hol impermeabilul ud, dându-mi răgazul să-i contemplu ținuta impecabilă. O rochie de catifea cu multe broderii și dantele și cu o curea lată pe talie îi scotea în evidență silueta perfectă. Își șterse cu grijă botinele ude și se așeză într-unul din fotoliile din bibliotecă, luând cu ea și cuțitul în toc de piele, un lucru care nu-mi făcea de loc plăcere.

-Am venit să te scap și de manuscris, și de bătăile de cap. Gata cu prudența, egipteanul acela era ultimul.

-Ultimul ce?

-Ultmul membru al bandei. Steve i-a eliminat pe rând, nu atât de repede cum aș fi vrut, dar acum nu te mai amenință nimeni și nici manuscrisul nu mai trebuie să rămână la tine.

M-am dus la dulap și am scos dosarul lui Nelly dintre fețele de pernă și cearșafurile frumos împăturite. Asta părea s-o amuze. Duse dosarul la nas, îl mirosi și păru să-i placă.

-Hm, lavandă! Accept că ascunzătoarea aia a fost bună.

Apoi făcu la fel cu cuțitul, în timp ce eu căscam ochii mari. O lamă atât de strălucitoare, care să reflecte lumina în curcubeie atât de spectaculoase, nu văzusem decât în filme.

-Miroase a sânge, concluzionă ea. Tipul era atât de prost că nici măcar n-a spălat bine lama între două crime.

Nu-mi plăcea deloc subiectul discuției, așa că mi-am permis să întreb:

-Pot să știu cum se termină povestea ta?

-Păi, nu se termină de fel, răspunse ea încurcată. E vremea să iei o pauză, până când voi ști cum se încheie și voi avea răgazul să scriu continuarea. Dacă se termină bine, vei afla. Dacă nu…

Apoi se ridică brusc și se grăbi spre holul unde-și lăsase impermeabilul.

-Nu stai la cină?

Se uită la mine cu ochii ei mari, liliachii, zâmbind în timp ce răspundea:

-Nu cred că ți-ar face plăcere.

-Nelly, când te voi revedea?

-Atunci când povestea se va fi sfârșit – bine sau rău, n-am de unde să știu.

Continuarea manuscrisului am primit-o prin poștă, un an mai târziu, cu obișnuita rugăminte de a-l edita. Când mi-am terminat munca, a venit cineva din partea ei să ia dosarul și hard-discul, dar pe Nelly nu am mai văzut-o din seara aceea de toamnă. A dispărut înghițită de întuneric, fără un zgomot, așa cum apăruse, lăsându-mă – ca de obicei – confuză. Poftim de încrede-te în blonde!

Helga,
Timișoara iulie 2010 – octombrie 2011

Partea 1 : Tablele de smarald

Cap.1 : Invitație la cinematograf

Fiecare om, oricât de mult ar iubi o viață aventuroasă, păstrează un loc special în inimă unui spațiu pe care-l numește, tandru, „acasă”. Serafina nu făcea nici ea excepție de la regulă.

Luminile casei erau stinse, doar la parter se zărea un licăr strecurându-se printre obloanele de lemn, semn că bunica încă mai citea, dacă nu cumva adormise cu o carte în mână. Trecuse de mult de miezul nopții – Serafina și Peruggio înaintau tăcuți pe poteca din pădure care dădea într-un luminiș aflat pe culmea dealului. Acolo se găsea casa.

Cândva fusese o modestă casă de țară, fără etaj, ridicată, din nu se știe ce motive, departe de satul Sasca, de care aparținea de fapt. Din sat un drum de aproape trei ore, prin păduri de foioase, urca până în fața casei și se termina în dreptul unui gard nu prea înalt, din bârne de lemn. De acolo o alee pavată cu pietriș mărunt, alb, ducea la intrare, ocolind un uriaș brad argintiu, singurul copac care creștea în luminișul unde se înălța casa. Acum cuvântul „înălța” era cum nu se poate mai potrivit, după ce ultimele generații de Dumitrești, Iustin și fiica lui Serafina, transformaseră căsuța bătrânească într-o vilă cu etaj, elegantă, spațioasă și confortabilă.

Bătrâna se mutase la oraș, prea obosită ca să mai gospodărească singură casa și acareturile din jurul ei, iar clădirea o dăruise Serafinei, cu câțiva ani în urmă. Bătrâna își petrecea însă verile tot în vechea casă, în aerul proaspăt al pădurii și susurul izvorului care curgea la marginea proprietății. Bunica voise ca nepoata ei să-și întemeieze o familie în casa care fusese a lor de generații, iar ea să-și crească acolo strănepoții – visul oricărei bunici!

Serafina, căreia soarta îi rezervase o existență aventuroasă, mereu departe de neamul ei, nu contenea să se mire că dorința bătrânei părea mai aproape ca oricând de realizare. Tânăra străbătea pădurea cu mâna în mâna soțului ei – se întorceau din voiajul de nuntă, o nuntă atât de ireal de frumoasă încât Serafina trebuia să se ciupească de braț ca să-și dea seama că nu visează și evenimentul chiar avusese loc. Dacă a avut cândva rețineri să

locuiască departe de oameni – în fond se născuse și crescuse la oraș - acum era încântată de izolarea deplină a casei bunicilor. Și asta nu numai pentru că, după întoarcerea bunicii la Timișoara, aveau să rămână singuri, doar ei și dragostea lor, într-o lună de miere care promitea să devină perpetuă. Nu, Serafina renunțase la viața ei agitată, la conducerea unui prestigios institut de cercetare și la desele ei apariții în public. Avea – aveau amândoi, de fapt – o realitate de ascuns pe care prea puțini oameni erau pregătiți să o înțeleagă.

Ajunseră la poarta grădinii, închisă pe dinăuntru cu un zăvor, dar fără lacăt. Peruggio știa bine cum merg lucrurile pe acolo, pentru că își trecu brațul peste gard și trase zăvorul apoi, în timp ce poarta se deschidea, își ridică soția în brațe și înaintă pe aleea cu pietriș alb, care ducea în casă. Serafina își petrecu brațele pe după gâtui lui, nu înainte însă de a-i mângâia obrajii cu degetele – pielea lui Peruggio era incredibil de catifelată. O purtă până la ușa holului, apoi o depuse cu grijă cu picioarele pe pietriș, ca să-și răscolească buzunarele hanoracului după legătura de chei.

Becul de veghe care lumina peste noapte o mică parte a curții se aprinse și fețele celor doi tineri se iviră din întuneric – erau cele mai frumoase chipuri pe care un ochi omenesc putuse să le zărească vreodată. Pielea le era palidă, ușor îmbujorată în obraji. Serafina avea o cascadă de bucle roșcate, de culoarea aramei și, ca orice roșcată, o mulțime de pistrui în jurul nasului micuț. Ochii îi erau de un albastru – turcoaz intens, genul de culoare care nu poate fi văzută decât în ilustratele de vacanță din mările Sudului și despre care oricine n-a fost acolo susține că nu e decât un trucaj fotografic. Peruggio avea părul negru ca noaptea, buclat și lung și tot negri îi erau ochii. În lumina becului, pielea lor avea o ușoară strălucire sidefie. Dar cel mai ciudat lucru pe chipurile celor doi tineri erau ochii – păreau ireal de mari și de adânci, iar pe exteriorul irisului se găsea câte un cerc subțire argintiu – metalic, care emitea propria lui lumină. Aveau amândoi siluete subțiri și oarecum eterice, statura mai degrabă măruntă și un mers atât de grațios încât părea să fie un balet.

Serafina ciulise urechile pe tot drumul prin pădure, deși noaptea era extrem de liniștită. Uneori se mai auzea fâlfâitul aripilor

unei păsări de noapte, câte o creangă trosnind sau fâșâitul pașilor vreunui prădător prin iarbă. Însă ei totul i se părea diferit de alte drumuri pe care le parcursese prin pădure după apusul soarelui – i se întâmpla pentru prima oară să simtă în felul acela adânc și personal emoția fiecărei ființe vii, a fiecărui arbore, animal sau fir de iarbă. Fusese mereu o fată sensibilă la natura din jur, dar devenise o fiică a luminii și toate senzațiile erau noi pentru ea. De asta se bucura de izolarea casei în care urma să trăiască de-acum încolo: un ochi omenesc atent i-ar fi observat lucirea pielii și a ochilor, care nu puteau fi explicate pe cale rațională.

Și totuși, omenirea știa adevărul. Știa că cei strălucitori existaseră în vechime alături de oameni, știa că făpturi venite dintre stele interacționaseră cândva cu oamenii și că schimbaseră soarta umanității. Dar istoria a fost mereu scrisă de învingători, iar materia, cu incredibila ei capacitate de a se extinde, a cotropit teritoriile spiritului. Așa încât ființe de altă natură decât cea umană au fost alungate în mituri și legende – li s-a spus elfi și zâne, zei și demoni, pitici și uriași. Dar ei au continuat, cu toate acestea, să existe alături de noi, fie că credem în ele, fie că nu. Serafina nu făcuse decât să privească atentă în jur și să accepte realitatea fără păreri preconcepute – iar această realitate o absorbise înăuntrul ei, obligând-o să trăiască la granița dintre două lumi: cea a oamenilor și cea a fiilor luminii. Nu exista decât o singură făptură capabilă să mențină balanța în echilibru, astfel ca lumea oamenilor să nu se prăbușească în haos, cunoscându-și dintr-o dată adevărata istorie: soția Mediatorului. Ea…

Serafina se trezi în mirosul familiar, inconfundabil, de „acasă". Mobila veche de lemn mirosea a acasă, a flori de câmp și a trandafiri de grădină, aerul răcoros care intra pe geamul deschis avea aroma fânului cosit, lăsat să se usuce la soare. Era atât de bine! Încercă să se miște și deveni conștientă că dormise cuibărită în brațele lui Peruggio, care era treaz dar se prefăcea că doarme ca să nu-i strice ei somnul. Serafina constată încântată că-i poate citi gândurile. Cititul gândurilor era o experiență nouă pentru ea, deși dintotdeauna

îi simțise emoțiile, datorită sentimentelor puternice care o legau de el. Dar acum era altfel – o întrepătrundere a minților lor, completă și fără nici o reținere, care ei i se părea încă de domeniul magiei. I se întâmplaseră atât de multe lucruri în atât de puțin timp că nu avusese vremea să se familiarizeze cu toate.

Peruggio deschise ochii.

„Ai ochii argintii”, îi transmise mintal Serafina.

„Știu. Și tu”

Ciudat cât de clar îi putea recepționa gândurile, fără bruiajul lumii exterioare și fără să facă nici un efort pentru asta!

-Avem întotdeauna ochii argintii când ne trezim din somn?

-Poți vorbi în gând, te înțeleg perfect.

-Știu, râse Serafina. Dar eu tot ador să-ți aud inflexiunile vocii. Peruggio râse și el, cu glasul lui cristalin ca de clopoțel.

-Păi, ochii ne devin argintii atunci când ne stăpânesc emoții puternice, dorințe intense sau când ne folosim de energii foarte mari, pe care le putem trimite cu precizie oriunde.

-Adică aș putea și eu să ridic un megalit în aer cu puterea gândului meu?

-Dacă asta ți-ar face plăcere, nu văd de ce nu. Trebuie numai să te învăț cum să obții concentrarea necesară, dar asta nu va fi o problemă.

-Și nu voi putea să mai mint niciodată?

Peruggio deveni un pic mai serios, deși tot mai păstra un zâmbet în colțul ochilor săi uriași, negri, cu irisurile înconjurate de cercuri strălucitoare, argintii.

-Acum ești cu totul ca mine, iubito. Nu, nu vei putea să minți. Să nici nu încerci, pentru că ți-ar fi foarte rău. Va trebui să ne gândim la o strategie, pentru că aici pe Pământ sinceritatea absolută nu e un lucru bun întotdeauna. Eu mă mai descurcam eludând întrebările care nu-mi conveneau și te vei obișnui să faci și tu același lucru.

-Mi-e puțin teamă, recunoscu Serafina. Tu ai fost născut să fii un fiu al luminii. Ai avut timp să te pregătești pentru asta și să înțelegi ce ți se întâmplă. Pe când eu până săptămâna trecută eram omul cel mai obișnuit cu putință. Și-acum, dintr-o dată, asta… Un simplu gest al Arianei m-a transformat pentru totdeauna.

-Îți pare rău că s-a întâmplat așa?

-Știi bine că nu-mi pare! E modul cel mai bun de a trăi alături de tine. Dar de aceea tot mi-e un pic teamă…

Peruggio o întoarse spre el și o ajută să i se adâncescă și mai comod în brațe, apoi începu să o mângâie cu mișcări delicate.

-Sunt aici să te ajut, îi șopti în ureche cu cea mai dulce voce cu putință. Și tu m-ai ajutat în toți anii aceia în care mă schimbam fără să știu încotro mă îndrept. Și eu am trecut prin teama și neliniștea prin care treci tu acum, așa că aș ști exact ce simți și fără să-ți citesc gândurile. Ai fost întotdeauna o ființă puternică, iar acum ai devenit și mai puternică – de ce te-ar speria acest lucru?

-Pentru că mă tem să nu-mi folosesc puterea într-un mod nepotrivit și să fac rău cuiva, răspunse Serafina. Nu îndrăznesc să privesc oamenii în ochi, de când ochii mei… chiar, Peruggio, ochii mei pot ucide sau asta e numai abilitatea Mediatorului?

-Poți să ucizi din priviri, desigur, iubito, îi susură tandru Peruggio. Dar ca să faci asta, trebuie să vrei și nimic rău nu se va întâmpla atâta vreme cât gândurile tale sunt pașnice. Poți să privești liniștită oamenii în ochi, îți vor remarca cel mult irisurile argintii, dar dacă devin prea curioși le spui adevărul și apoi le alterezi memoria. Vezi cât e de simplu? Dacă o faci cu grijă, nu vor simți nici cea mai mică neplăcere.

-Nu mă mai pot concentra, se plânse Serafina.

Într-adevăr, era greu să se concentreze, pentru că mângâierile lui Peruggio deveniseră tot mai fierbinți, mâna lui delicată insinuându-se prin locurile cele mai tainice ale trupului Serafinei.

-Încercam numai să-ți amintesc de avantajele de a fi ceea ce ești. Ariana ți-a spus adevărul: oamenii nu pot trăi dragostea cu aceeași intensitate cu care o trăim noi. Prin urmare, de ce nu ți-ai începe ziua de azi, fiică a luminii, cu cel mai plăcut dintre lucruri?

„Fiică a luminii” – suna bine! Serafina își deconectă mintea de la realitatea înconjurătoare. Contururile camerei dispărură, ciripitul păsărilor nu se mai auzi prin geamul întredeschis, lumea exterioară se topi într-o ceață aurie. Plutea într-o mare de lumină, numai ea și Peruggio al ei și singurul sunet existent în această lume erau bătăile accelerate, în același ritm, ale inimilor lor. Peruggio se întinse leneș în așternut și-i luă încheieturile mâinilor, ajutând-o să alunece lin peste corpul lui.

-Iubito, privește-mă în ochi!

Dar Serafina nu știu dacă auzise vorbele, sau ele răsunaseră doar în gândurile ei. Își ridică privirea spre ochii lui argintii și văzu în ei un vârtej de lumină care o absorbi cu totul.

Iustin Dumitrescu bătuse deja de două ori în ușa de la camera tinerilor, fără să primească nici un răspuns, iar el nu era tipul cel mai răbdător de pe fața pământului. Puse urechea la ușă și ascultă atent – nu se auzea nici un zgomot dinăuntru, numai ciripit de păsări, ceea ce însemna că geamul era deschis. Oare se treziseră?

-Hei, e cineva acasă?

Mai bătu o dată în ușă – tot nimic. Serafina n-ar rata cu nici un chip cafeaua de dimineață, al cărei miros delicios se răspândise deja din bucătărie pe scara ce ducea la etaj. Iustin își făcu curaj și apăsă pe clanță. Spre surprinderea lui, ușa se deschise.

Intră și rămase mirat – ordine perfectă! Își plimbă ochii în liniște peste mobilierul bătrânesc (Serafinei îi plăcea mobila asta), peste dantelele fine care împodobeau masa și comoda, peste draperia înflorată de la geam. Iustin înaintă spre patul ascuns într-o firidă a camerei – era cazul ca cineva să-i trezească totuși pe însurăței înainte de amiază! Înlemni cu privirea atrasă ca de un magnet de sfera de lumină care plutea peste așternuturile imprimate cu maci roșii. Lumina aceea depășea în intensitate tot ce văzuse vreodată și totuși, în mod curios, nu-i rănea ochii. Era o sferă perfectă de lumină albă – Iustin văzuse odată fulgere globulare pe munte, înaintea unei furtuni, dar nu atât de mari și nu pe timp senin. Orice ar fi fost lucrul acela, nu lăsa nici un semn pe mobilă și nicăieri nu mirosea a ars. Părea că se rotește încet, ca un cristal cu miliarde de fețe sclipitoare – uneori țâșneau raze divers colorate, ca apoi sfera să revină la albul mai alb și mai strălucitor decât zăpada. Iustin se întrebă dacă arătarea era materială sau el avea vedenii. Se simțea ciudat – o stare de fericire și de liniște pusese stăpânire pe el, ceva diferit de orice altceva simțise până atunci. Se uită hipnotizat la sferă, fără să-și poată desprinde ochii. În subconștientul lui își făcea cumva loc

ideea că fericirea izvorăște din sfera aceea și se întreba de unde-i venise gândul.

Pierduse noțiunea scurgerii timpului. Nu știa dacă stătea acolo, contemplând fenomenul în tăcere, de minute, de ore sau abia pășise în încăpere. După o vreme, strălucirea sferei începu să descrească, apoi aceasta se scindă în două globuri mai mici. Părea că lumina este absorbită în interiorul lor și pe măsură ce încăperea se întuneca, Dumitrescu începu să vadă o imagine în fața ochilor. Lumina devenea materială, se întrupa în două siluete la început eterice, apoi din ce în ce mai reale. Din albe-argintii, siluetele prinseră culoarea pielii și consistența normală a trupului omenesc. Serafina își ascunse capul, rușinată, la pieptul lui Peruggio, care trase o pătură peste amândoi.

-Ah, scuze tată-socrule, nu trebuia să vezi asta. Dar se rezolvă, într-o secundă nu-ți vei mai aduce aminte de nimic.

Peruggio ridicase deja mâna (Dumitrescu văzu că pielea tânărului radia încă lumină), dar Serafina își lovi ușurel bărbatul peste braț.

-Nu, lasă-l să știe. E mai bine așa.

Peruggio își coborî brațul și se scuză cu un zâmbet în colțul buzelor.

-Îmi pare rău, Iustin, dar pun în practică prima lege a căsniciei: să nu-ți contrazici niciodată nevasta. Deși eu tot cred că ar fi fost mai bine să uiți ceea ce tocmai ai văzut.

Iustin se cutremură. Nu pentru că trebuia să îndure realitatea fără alinarea uitării, ci pentru că Serafina îl privi drept în față. Iar ochii ei, ochii fetei lui, erau acum ca două mări de argint lichid, întocmai ca ochii lui Peruggio. Simți că i se face rău și bâigui slab „cafeaua e gata”, înainte de a fugi din încăpere. Nu știa cum coborâse scara – se împiedică de maică-sa și se prăbuși pe primul scaun întâlnit în cale, cu capul pe masa din bucătărie. Bătrâna veni cu pași ușori și-și așeză protectoare mâinile pe umerii fiului ei.

-Tu ai știut asta? Ai știut că i-am dat-o pe Serafina de soție unei ființe din altă lume? Ai știut că și ea a devenit ca el? Cu ce am greșit eu, ca să mi se întâmple așa ceva?

Bătrâna își păstră calmul. Agitația fiului ei nu părea s-o afecteze prea tare.

-Nu înțeleg de ce te frământi . Peruggio a fost un fiu al luminii de la bun început, care a trecut printr-o scurtă experiență umană. Ce e rău în asta? Peruggio e bun și blând și o iubește pe Serafina așa cum nu cred că mai poate iubi cineva. Nu asta ți-ai dorit pentru ea, să fie cât mai fericită? În locul tău m-aș bucura și nu mi-aș bate capul – doar știi că lumea e plină de făpturi stranii și nu toate sunt binevoitoare.

În fond, bătrâna avea dreptate. Și totuși…

-E o zi superbă, ce-ar fi să scoți masa în curte și să mâncăm afară?

-Tu crezi că ei mănâncă, întrebă Iustin cu gura uscată?

-Păi, se umplu de energie stând la soare, nu? Dar Peruggio n-a refuzat niciodată o ceașcă de cafea amară, asta e sigur.

Iarăși maică-sa o nimerise bine. Iustin puse mâna și scoase masa pe peluza însorită care înconjura casa. Până la urmă, puțină mișcare îl ajuta să-și facă ordine în gânduri.

Își sorbea cafeaua încercând să se liniștească, lăsându-și mintea să disece cele văzute și așteptându-i pe tineri să coboare, când privirea îi fu brusc atrasă de o strălucire ciudată, care venea din adâncul pădurii. „Destul pe ziua de azi", își spuse Iustin. „Întâi sfera de lumină, acum asta…" Ce naiba putea să fie? Doar Serafina și Peruggio rămăseseră în camera lor și nu-i văzuse ieșind de acolo nici sub formă umană, nici…

Misterul se lămuri repede: pe cărare venea o pereche, ținându-se de mână. Fata era vecina lor Giovanna, cu frumusețea ei măslinie de meridională și trupul robust ca una din statuile lui Michelangelo. Iar sursa luminii era soarele jucându-se prin părul incredibil de blond al unui bărbat neobișnuit de palid, cu ochii mov-albăstrui și trăsăturile perfecte ca cele ale unui portret pictat în Renaștere. Bărbatul ieși din pădure în poiana unde se găsea casa, luminată din plin de soare, iar Iustin icni dureros. Dar bărbatul continua să înainteze nestingherit, cu o mână ținând grațios degetele Giovannei, iar cu cealaltă răsfirându-și pletele aurii, ca soarele să le facă să sclipească.

-Ulrich, tu nu…bâigui Iustin.

-Nu, nu ard la soare. Azi-noapte a trecut Peruggio pe la mine și darurile Mediatorului sunt lucrul cel mai minunat de pe lume. Atât că

a trebuit să vin pe jos și asta mi-a luat mai bine de două ore, mie și Giovannei. Ziua sunt aproape om și nu dispun de puterile pe care mi le dă întunericul.

-Vă pot servi cu cafea? Sau cu un mic-dejun? Bătrâna tocmai ieșise din bucătărie și își lua în serios rolul de gazdă.

-Ei, și tu acum, râse bărbatul pe care Iustin Dumitrescu îl numise Ulrich. Dacă te las să continui așa, mâine îmi vei propune iaurt cu cereale! Dar Giovanna cred că ar mânca ceva.

Giovanna dădu repede din cap, afirmativ. Două ore de drumeție pe stomacul gol o făcuseră să flămânzească.

-Iustin, azi ești foarte tăcut și ai un aer speriat, continuă Ulrich. Cine ți-a făcut asta?

-Ginere-su, răspunse zâmbind bătrâna în locul fiului ei.

-Hei, nu e drept, pe aici numai eu am voie să sperii oamenii!

Giovanna veni din spate și ciupi fără milă una din fesele lui Ulrich, care se reliefau îndrăzneț sub pantalonii mulați de catifea reiată.

-Uri, dragule, nu te da băiat rău! Drept răspuns, Ulrich o luă în brațe și începu să se învârtă cu ea prin curte, ca un titirez.

Ușa casei se deschise. Peruggio și Serafina apărură în prag. Mișcarea lui Ulrich îngheță, acesta o așeză cu grijă pe Giovanna cu picioarele pe iarbă, apoi puse un genunchi la pământ în fața lui Peruggio și-și duse o mână la frunte.

-Pace ție, Mediatorule!

Peruggio îl ridică fulgerător, apoi își duse și el mâna la frunte și la inimă.

-Uri, ești prietenul meu! Lasă prostiile, ce naiba-i asta?

-Ești alesul Celui Veșnic! Ești Mediatorul!

-Da, dar acum nu sunt decât prietenul tău. Și în povestea cu Mediatorul, meritul meu este că am moștenit câteva picături din sângele Arianei și că n-a fost un alt fiu al luminii pe care să cadă alegerea.

Peruggio își ținea acum o mână pe brațul lui Ulrich, privindu-l în ochi. Ochii lui își păstrau un inel subțire argintiu în jurul irisurilor, dar de altfel redeveniseră negri, iar ai Serafinei își reluaseră culoarea turcoaz. Ea se duse lângă tatăl ei.

-Iartă-mă tati pentru scena de adineauri. Ar fi fost mult mai ușor să-ți ștergem memoria, dar am încredere că vei înțelege.

-Ce scenă? Ulrich devenise extrem de curios și, cum nimeni nu catadicsi să-i răspundă, continuă tot el: Ce s-a întâmplat? Iustin, ai năvălit cumva peste ei când ăștia doi făceau dragoste, sau ce?

-Uri, protestă Giovanna, ține-ți gura închisă. Nu ți-e rușine?

-De ce să-mi fie rușine și de ce să-mi închid gura, când nici măcar nu mi-am scos colții? Iustin, ce s-a întâmplat? continuă Ulrich imperturbabil.

-Nu prea știu, vorbi Iustin Dumitrescu într-un târziu. Am urcat să le spun că e gata cafeaua și în camera tinerilor era o sferă de lumină de la care nu puteam să-mi iau ochii și care genera cumva o stare de extaz. Nu știu nici eu să explic prea bine cum vine asta.

-Ah, deci așa se vede prin ochii unui om? Curios, făcu Peruggio. Serafina se trase doar lângă el, roșind ușor.

-Am avut dreptate, rânji vesel Ulrich. Frumoasă scenă, cred că pot să mi-o imaginez! Dar de ce sunteți îngrijorați?

-Peruggio nu e om, răspunse bătrâna. Iar acum, nici Serafina. Și fiul meu aici de față crede că asta e ceva rău.

-Nu cred că e rău, cred doar că e …hm…diferit și asta mă neliniștește, recunoscu iustin.

-Păi nici eu nu sunt om, făcu Ulrich. Și voi totuși m-ați considerat mereu unul de-al casei – m-ați înțeles, m-ați ajutat și m-ați ascuns în beci când era nevoie. E oare atât de rău să fii altfel?

Iustin privi încurcat în jos.

-Nu asta mă îngrijorează. A fost alegerea Serafinei să se mărite cu el și dacă ei sunt fericiți împreună, eu nu pot decât să mă bucur de fericirea lor. Dar visam pentru fata mea o viață liniștită și un bărbat care s-o apere de toate primejdiile și s-o ferească de toate necazurile. Iar Peruggio exact genul ăsta de persoană nu e.

Ulrich râse ușurat.

-Păi, Serafina nu cred să aibă nevoie de cineva care s-o apere. S-ar plictisi de moarte să ducă o existență pașnică și probabil l-ar urî pe nenorocitul care i-ar oferi așa ceva. Și-apoi la necaz omul mai are și prieteni, nu? Ia spune, Peruggio, ai voie să vorbești despre misiunea ta sau e secretă?

-Față de voi nu am secrete, răspunse Peruggio roșind ușor, apoi începu să explice molcom, așa cum făcea de obicei, privindu-i pe rând cu ochii lui frumoși, plini de lumină. V-am povestit tuturor, mai mult sau mai puțin detaliat, cam la ce se referă conținutul Cărții Mediatorului. Ariana, ultimul Mediator, a fost o strămoașă directă a mea și a trăit pe vremea când lumea noastă a fost distrusă. De atunci n-a mai existat vreun Mediator, iar tradițiile noastre spun că nici nu e nevoie de așa ceva atât timp cât vremurile sunt liniștite.

-Ce înseamnă vremuri liniștite? vru să știe Ulrich. Există așa ceva?

-E vorba de perioadele de pace – pace la scara Universului, pentru că mici gâlcevi locale vor fi, din păcate, întotdeauna. Acum solii unei lumi îndepărtate ne acuză că am fi ascuns pe Pământ așa-numita piatră verde a cunoașterii și prin aceasta am fi condamnat o civilizație întreagă la ignoranță și stagnare.

Iustin icni dureros. Era adevărat deci – ginerele lui nu era căutat din afara Pământului ca să se ocupe de mărunțișuri. Iar lucrurile mari sunt întotdeauna serioase și periculoase.

-Piatra cunoașterii trebuie să ajungă în posesia solilor în cel mult doi ani tereștri, continuă Peruggio. Altfel, ni se promite un război nimicitor.

-În fine, izbucni Ulrich! E rost de ceva bătaie! N-au decât să poftească!

-Nu e așa de simplu, Uri! Un război la nivelul acesta înseamnă decimarea populației din toate lumile participante, dacă nu chiar mai rău. Și nu uita că omenirea mai trebuie să evolueze ca să suporte un asemenea război, altfel e o victimă sigură. Nu de parcă aș putea accepta, chiar și așa, ideea luptei. Gândul că omenirea a putut să treacă prin două războaie mondiale mă umple de oroare, nu vreau să-mi imaginez un război între galaxii. Rolul Mediatorului e să împiedice conflictele, nu să le câștige.

-Bine, și ce știm despre piatra cu pricina? Serafina pusese întrebarea cu bunul ei simț înnăscut. Era prea puțin dispusă să discute în contradictoriu, spiritul ei practic îi cerea să treacă imediat la treabă și să caute obiectul în cauză.

-Din păcate nu știm nimic, veni răspunsul descurajant al soțului ei. În scrierile noastre străvechi o asemenea piatră nici măcar nu e

menționată, de unde mă îndoiesc că ea există într-adevăr. Alergăm după himere cu alte cuvinte și asta e ceea ce mă sperie .

-Adică un lucru de proveniență extraterestră a fost ascuns pe Pământ fără știrea noastră? Iustin clătină sceptic din cap. Eu nu pot să cred așa ceva!

-Dacă piatra există, a fost adusă aici înainte ca omenirea să se fi născut, vorbi Peruggio lăsându-i pe toți cu gurile căscate. Pe toți, în afară de unul – Ulrich scoase la iveală din buzunarul hainei o hârtie veche, îngălbenită de timp și acoperită de un scris îngrijit, cu litre gotice.

-Dacă tot ați trecut astă-noapte pe la mine și mi-ați destăinuit una-alta din ce vă frământă, am încercat să-mi petrec vremea cu folos. Pe la 1700, existase o listă de așa-numite „cărți blestemate". Cel aflat în posesia lor risca tortura, dacă nu chiar arderea pe rug, iar pe mine m-a pasionat dintotdeauna acest gen de scrieri. Însă n-aveam de gând să-mi termin glorioasa existență pus la frigare de cine știe ce comisie de popi ignoranți, așa că a trebuit să fur lista respectivă de la un frate iezuit pe care-l îmbătasem într-o tavernă și să o copiez.

Peruggio își mușcă buzele. Ah, manierele deplorabile ale lui Ulrich!

-Și călugărul în cauză…l-ai ucis?

-Habar n-am, făcu blondul indiferent. Când am plecat de lângă el dormea dus, nu mă ating eu de un om beat care doarme!

Ochii negri, strălucitori ai Mediatorului se opriră o clipă scrutători pe fața palidă a lui Ulrich. Apoi Peruggio își desprinse privirea hipnotică și zâmbi.

-Ești un tip cinstit, șmecherule! Să ai însă grijă de acum înainte, darul pe care ți l-am făcut e condiționat de bună purtare. Dacă mai ucizi oameni, soarele te va face scrum.

Iustin aruncă o privire admirativă micului Peruggio. Acum înțelegea nonșalanța cu care Ulrich se plimbase pe pajiște, în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață. Câtă putere zăcea în privirea aceea argintie, dacă Peruggio fusese capabil să schimbe astfel natura lucrurilor! Serafina – spirit practic – studia deja lista lui Ulrich.

-Ia uitați-vă la asta, tablele de smarald ale zeului Toth sunt pe lista cărților blestemate! Cum au ajuns acolo, când sir Isaac Newton

însuși le-a tradus în engleză?

-Păi, Newton ăla de care zici s-a ocupat mai toată viața de treburi oculte. Am fost de două ori în Anglia să-l văd, părea numai bun de pus pe rugul Inchiziției. În fine, asta a fost cam de multișor, zise Ulrich. Dar asocierea pe care o faci între tablele de smarald și piatra verde a cunoașterii pare interesantă.

-Interesantă, dar nerealistă, replică Peruggio. Conținutul tablelor de smarald e public, se găsește până și pe Wikipedia. De ce am căuta ceva ce avem la îndemână? Și, mai ales, ce fel de cunoaștere secretă ar putea oferi tablele de smarald? Iubito, iartă-mă, dar ca să căutăm tablele de smarald am nevoie de argumente.

Serafina zâmbi. Argumentația logică era punctul ei forte.

-Păi, primul argument ar fi tocmai ce ai văzut tu pe internet. În ce limbă ai citit textul tablelor?

-În greacă, latină și engleză, răspunse automat Peruggio.

-Și, dacă într-adevăr zeul Toth a fost autorul lor, în ce limbă se presupune că au fost scrise?

-În cea vorbită în Egiptul antic, la începutul primei dinastii, iar scrierea era hieroglifică.

-Bun. A văzut cineva așa ceva?

Se lăsă tăcerea. Serafina continuă liniștită:

-Textul tablelor de smarald a circulat la început în greacă pentru că unii îl asimilează pe zeul Toth cu Hermes Trismegistos, mesagerul grec al zeilor și îi atribuie acestuia paternitatea tablelor. Știm că Toth îndeplinea aceeași funcție în mitologia egipteană și putem presupune că a existat cândva, demult, o culegere de texte care au stat la baza civilizației actuale, scrise sau aduse omenirii de un învățat aflat în contact cu zeii. Pot bănui doar cine erau acești „zei”, citind scrierile biblicului Enoch, un alt personaj civilizator cu care Toth a fost asimilat de unii oameni. Zeii veniți din spațiu vă spun ceva?

-Parcă am auzit vorbindu-se despre ei, recunoscu Peruggio cu un zâmbet în colțul buzelor. Dar mă încăpățânez să înțeleg de ce cărțile străbunilor mei nu amintesc nimic despre ele.

-Din același motiv pentru care cartea mea despre demoni din 1712, pe care am lansat-o ca pe un best-seller, a căzut în uitare, făcu Ulrich mucalit.

-De parcă știai la 1700 ce e acela un best-seller, îl tachină Serafina. Dar îți înțeleg remarca, societățile ca și oamenii au tendința să măture sub preș tot ce nu pot înțelege sau ce contravine învățăturilor oficiale.

-Oamenii da, dar ai mei? Peruggio îi privi pe rând, cu ochii gravi.

-Ai tăi – ai noștri, de fapt, se corectă Serafina – au fost abandonați aici, într-o lume ostilă și sălbatică, în mijlocul unor ființe primitive care nu se deosebeau încă prea mult de animale. Ți se pare imposibil ca tocmai ei să le fi trădat oamenilor anumite cunoștințe din secretele „zeilor"? Ce interes ar fi avut să se afle cine i-a trădat pe zei? Dacă au existat vreodată însemnări precise despre acel Toth, ele trebuiau să dispară ca personajul să se transforme într-un erou mitologic și să nu mai fie un individ în carne și oase, care poate fi luat la întrebări pentru faptele lui. Și-apoi, de unde știm că nu au existat scrieri despre Toth? Nu am recuperat decât două dintre cărțile fiilor luminii, e prea puțin ca să putem reconstitui o lume plecând de la ele.

-Sună plauzibil. Ulrich urmărea dezbaterea cu interes, plimbându-se cu pași mari încoace și încolo pe iarba din fața casei. Și totuși ceva nu se potrivește: tablele de smarald datează din antichitate, oare învățăturile cuprinse în ele n-au devenit un lucru desuet între timp? Ce știau anticii și noi n-am descoperit încă și ce ar putea interesa o civilizație venită din spațiu, care se presupune că e mult mai avansată decât omenirea?

Serafina rămase gânditoare, tăcând pentru o vreme. În jurul mesei se lăsă liniștea. Giovanna, Iustin și bătrâna, care nu interveniseră în discuție, păreau că încremeniseră și abia respirau. În fond, ei nu erau decât oameni, iar acolo se vorbea despre zei. Oftatul Serafinei sparse tăcerea.

-Ulrich, ai pus o întrebare a naibii de complicată. Aici nu există decât două răspunsuri: sau tablele conțin secrete care oamenilor le-au scăpat, pentru că încă nu au nivelul de înțelegere necesar, sau piatra cunoașterii nu reprezintă un tezaur de înțelepciune, așa cum am crezut noi.

-Dar ce ar putea fi în cazul ăsta?

-Poate descrierea unei metode secrete de a dobândi cunoașterea? În fine, ipoteza mea e fantezistă, acceptă Serafina, dar nu am o alta mai bună, cel puțin deocamdată. Problema e ce facem acum?

-Asta e relativ simplu, zise Peruggio încetișor. Este îndeobște acceptat că începuturile civilizației, așa cum o cunoaștem noi, trebuie căutate în Egipt. Deci plecăm acolo!

Comesenii răsuflară ușurați – aveau măcar un plan, chiar dacă nu știau prea multe despre el. Numai Ulrich bombăni supărat.

-Plecăm în Egipt, hm…Și eu care tocmai voiam să merg la cinematograf! De fapt n-am trecut pe aici numai ca să mă aflu în treabă, nici să mă arăt ce frumos îmi lucește părul la soare (nuuuu!) ci ca să vă invit la cinema. E un film cu vampiri la Oravița și vreau să-l văd. Vine cineva cu mine?

-Nu știam că există cinematograf la Oravița, murmură bătrâna. Pe vremuri mai rulau filme duminica, în sala căminului cultural, dar asta a fost de mult.

-Caută pe „Oravița punct ro”, lămuri Ulrich în râsetele generale. S-a dat în folosință acum două luni o sală ultimul răcnet, mică dar cochetă. Am rezervat cinci locuri, pentru azi după masă.

-Filmele horror nu se dau numai noaptea?

-Există și reprezentații de noapte, răspunse Ulrich întrebării lui Iustin, dar am considerat că e mai bine așa. Știi, sala mică, aerul închis, mulți oameni cu sânge cald la un loc…nici nu vreau să mă gândesc! Mă simt mai bine să văd filmul ăsta atât timp cât soarele e pe cer.

-Dar ai grijă, dragule, făcu Giovanna. Precis vor fi în sală unii care vor spune răutăți despre neamul tău și nu e cazul să te iei la bătaie. Ziua ești vulnerabil, nu uita asta!

-Bine, promit! Ne revedem la mine peste vreo trei ore, da?

Un cor de voci entuziaste îi răspunse. Din fața casei lui Ulrich pornea șoseaua forestieră care ducea la Sasca, iar de acolo drumul comunal spre Oravița. Serafina își privi tatăl și soțul cu seriozitate.

-Poate voi n-aveți chef de filmul ăla, dar ați face bine să veniți amândoi. Uri n-a fost niciodată într-o adunare așa mare de oameni și n-aș vrea să se întâmple ceva rău. Merită să avem grijă de el…și de ceilalți.

Peruggio încuviință.
-Suntem prieteni, iar Uri s-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Cap 2: Un tip documentat

Pe pânza perfect întinsă zburau în toate direcțiile mâini, picioare și capete desprinse de trupuri, sângele curgea în valuri iar muzica bubuia infernal. „Marfă”, comentau puștii din primele rânduri, îndesându-și în gurile căscate o nouă porție de floricele de porumb. Giovanna strângea pe întuneric mâna lui Ulrich, în timp ce privea cu ochii mari bătălia care părea că nu va lua sfârșit decât odată cu filmul. Ședeau în mijlocul rândului, flancați de Iustin de-o parte și de Serafina și Peruggio de partea cealaltă. Ulrich privea încântat, constatând mulțumit că vederea fluviului de vopsea roșie pe care asistenții regizorului o răspândiseră peste tot nu-l excita de fel, cum nu-l tenta nici mirosul oamenilor aflați în jurul lui. Era bine! Dumitrescu arunca priviri scârbite ecranului: renunțase la munca lui de criminalist pentru o activitate mai liniștită și își dădea seama cu neplăcere că pentru oamenii din jur cea mai grozavă imagine era cea a cadavrelor hăcuite. Dezgustător! Serafina și Peruggio se distrau în felul lor, sondând mințile celor din sală și schimbând mintal impresii. Numai Uri era impenetrabil pentru darurile lor telepatice – mintea lui nu emitea nici un semnal, nu de parcă ar fi fost nevoie! Expresia de satisfacție de pe chipul lui arăta cu prisosință că se distra de minune.

După două ore de tortură a ochilor și urechilor spectatorilor, lumina se aprinse. Iustin oftă din greu – în fine! Puștii din primele rânduri se îndemnau să plece, dar fură măturați de pe scară de un grup de tineri în haine de piele, care împingeau la o parte fără milă lumea buimacă. Până și Ulrich primi un ghiont zdravăn, iar la ieșire nasul unuia dintre copii sângera destul de serios. Giovanna își trase logodnicul deoparte – acum nu mai era vorba de vopsea roșie și ar fi fost mai bine ca Ulrich să nu vadă sângele. Ieșiră în lumina puternică a soarelui de sfârșit de vară, clipind des, mai ales Uri ai cărui ochi erau mult mai obișnuiți cu întunericul. Un individ cu un reportofon se luă după el.

-Domnul Heller, domnul Heller, un moment! Sunt de la „Vocea Oraviței”. Ne puteți spune câteva cuvinte despre încântătoarea dumneavoastră soră? Noi toți aici suntem fanii cărților ei!

Ulrich se întoarse cu cel mai fermecător zâmbet spre omul cu reportofonul.

-Nelly regretă că momentan nu poate fi aici cu noi, dar este în Statele Unite unde își lansează o nouă carte. Din păcate nu mi-a destăinuit când se va întoarce, asta depinde de modul în care merg negocierile. Unele din cărțile ei se vor ecraniza și Nelly se află în tratative cu diverse studiouri cinematografice.

-Îmi permiteți să scriu asta în ziarul de mâine?

-Desigur, domnule!

-Dacă tot vorbim de filme, cum v-a plăcut cel pe care tocmai l-ați vizionat?

-Oh, foarte mult! Nu vedeți entuziasmul tinerilor? Oravița a intrat în stăpânirea vampirilor, ce mai vorbă!

-Vă mulțumesc, domnule Heller. Bun titlu mi-ați dat pentru ziarul de mâine! Și ziaristul dispăru în mulțime.

„Sper să nu fi avut o premoniție” murmură Ulrich pentru sine. Dar nu mai avea timp de reflexii, Dumitrescu, Serafina, Peruggio și Giovanna îl înconjurară și plecară cu toții, plini de veselie. Lângă ieșirea cinematografului nu mai rămăseseră decât grăbiții de adineauri, care ieșiseră primii din sala de spectacol. Unul dintre tineri își freca înciudat pumnul.

-Aproape că mi-a rupt mâna, criminalul ăla blond. O să mi-o plătească! Parcă avea o armură sub țoalele alea de om spilcuit.

-Potolește-te, ce vrei să-i faci? Dacă are asemenea mușchi de fier e mai bine să-l eviți. Vina ta, dacă dai ca boul!

-Poate că l-am lovit eu în grabă, dar tipul mi-o va plăti, asta e sigur. Știu unde locuiește individul și-i voi face o vizită când nu se va aștepta.

„Concentrează-te, concentrează-te intens asupra locului în care vrei să ajungi, ca și cum de asta ar depinde viața ta. Imaginează-ți trupul tău dizolvându-se în aer și pe tine privind scena de undeva din afara lui. Simte că plutești asemenea unui fulg fără greutate – lasă-te purtată de vânt încotro te va duce el, iar dacă nu te duce acolo unde vrei, schimbă-i direcția. Închide ochii și concentrează-te asupra sinelui tău. Închide ochii…" Serafina își tot repeta aceste cuvinte auzind, undeva în străfundurile îndepărtate ale minții, și îndemnurile lui Peruggio care se gândea intens la ea. Fixă cu privirea capătul poienii, la vreo cinzeci de pași distanță, strânse pumnii și ridică ochii spre soarele care se afla în mijlocul bolții. Se lăsă absorbită de lumina acestuia, până simți că ea însăși începe să radieze lumină. Închise ochii, conștientiză aceea senzație minunată de zbor cu care de acum începea să se obișnuiască și, când deschise ochii din nou, poiana era deja în urma ei și ea ajunsese tocmai în locul pe care îl privise adineauri.

„Superb, iubito, ești excepțională" auzi în gând vocea catifelată a lui Peruggio. „Acum încearcă doar să-ți imaginezi locul în care vrei să ajungi, fără să-l vezi. Ar trebui să reușești chiar și așa". Serafina își strânse părul, își fixă mai bine chingile rucsacului pe umeri și se lăsă pradă gândurilor. Să aleagă un loc, altul decât ceea ce vedea înaintea ochilor…un loc frumos, unde ar vrea neapărat să ajungă. În mintea ei se formă imaginea încântătoare a cascadelor Beușniței - șuvoaie cristaline de apă curgând domol peste bolovani imenși, acoperiți de cel mai mătăsos mușchi verde din câte existau pe Pământ. Fiecare picătură de apă transformată într-un smarald lichid scânteietor, care reflectă soarele și alte milioane de picături la fel de verzi și de strălucitoare…Simți mirosul umed și aerul proaspăt din

jurul cascadei, care de fapt se afla cu doi kilometri mai încolo, pe firul apei.

-Hei, întotdeauna dai buzna în felul ăsta? Anunță-te măcar într-un fel sau altul, înainte să mor de inimă!

Glasul ăsta – glasul rece al unui bărbat – sigur nu mai venea din mintea ei. Serafina deschise ochii: se afla chiar pe podețul de lemn străbătut de potecă, sub un uriaș bolovan surplombat, în firul principal al cascadei. Uri îi zâmbea strâmb de la câțiva pași distanță, clipind des din ochii lui liliachii – probabil rematerializarea Serafinei, într-un flux strălucitor de raze de lumină îl orbise.

-Uau, Uri, sunt bună! Adineauri eram abia în poiana de lângă păstrăvărie și-acum…

-Păi, chiar ești bună! Ce faci, înveți să te deplasezi ca fiii luminii?

-Da, și nu mi se mai pare greu. La început aveam probleme să-mi păstrez concentrarea, nu puteam să zbor singură, trebuia ca Peruggio să mă țină de mână. Dar încep să mă obișnuiesc - e cumva ca și cum aș învăța să înot, dar nu în apă, ci în aer. Când treci de șocul inițial, e chiar plăcut!

-Și bărbatul tău? N-a venit cu tine ca tu să poți exersa singură?

Serafina râse.

-E în mintea mea de fapt, așa cum probabil bănuiești. Dar a preferat să stea acasă. E un hatâr pe care i-l face tatei. Știi, e ultima zi de concediu și tata pleacă mâine înapoi la slujbă, dar înainte de asta a vrut să vadă nu știu ce meci de fotbal la televizor. Peruggio a zis că stă să se uite și el, dacă poți să-ți imaginezi așa ceva.

-Nu pot nici mort, recunoscu Ulrich, apoi râse ca de o glumă bună. De fapt, nu pot și pace. Ar fi ultimul lucru de pe fața pământului care să-l intereseze. De ce să-și piardă vremea cu asta?

-Pentru că vrea să fie drăguț cu tata. Peruggio se simte vinovat - știe că e o prostie fenomenală și totuși. Tata avea reticențe față de el, ca fiu al luminii. N-ar fi vrut o căsătorie cu cineva – Serafina își căută cuvântul – cineva diferit de noi, oamenii. A fost bucuros să afle că Peruggio era uman, când s-a întors sau s-a reincarnat în forma lui materială, așa cum zice el. Tata a binecuvântat imediat această nuntă, apoi lucrul de care se temea s-a întâmplat, când încă nici nu ne întorsesem din luna de miere: Peruggio a redevenit un fiu al

luminii, iar eu am pășit în lumea lui. Acum se străduiește din greu să-i arate tatei că nu e diferit de un om normal, chiar dacă asta înseamnă pentru el să suporte cu stoicism fotbalul la televizor.

-Dar voi nu puteți minți. A zis cumva că-l interesează meciul?

Serafina zâmbi.

-Uri, fii serios, o fi tata un împătimit al fotbalului, dar nu e prost. Nici măcar el nu crede că soțul meu ar fi interesat de meci. Nu, Peruggio i-a spus că nu îl vom vedea până de Crăciun și vrea să stea cu el, asta e tot. De fapt acum e mai mult aici cu mine decât la televizor cu tata, dar poate să fie atât de adorabil cu oamenii ca tata să nici nu sesizeze cât de tare se plictisește.

-Și tu? Te împaci cu noua ta situație?

Serafina se așeză în iarbă, cu fața la cascadă și vorbi calm:

-Cu lucrurile bune te obișnuiești repede. La început am fost copleșită – citeam gândurile oamenilor, puteam zbura, nu trebuia să mănânc de trei ori pe zi, ci doar să stau la soare, observam mai bine toate lucrurile frumoase din jurul meu decât înainte. Am pus mâna pe broderiile vechi din lada de zestre a bunicii, cele cusute de mama ei și de bunica ei și dintr-o dată am simțit la ce se gândiseră acele femei din familia mea când au țesut și au brodat, cu multe decenii în urmă. A fost o experiență fascinantă! E adevărat, sunt și unele trăiri neplăcute – reacționez la durerea celor din jur ca și cum ar fi propria mea durere, le împărtășesc emoțiile și temerile, dar Peruggio spune că voi învăța, cu timpul, să-mi protejez mintea de aceste intruziuni externe și experiențele oamenilor să nu mă mai afecteze atât de puternic. E bine că locuim izolați, departe de sat, cel puțin într-o primă perioadă.

-Ai condus institutul. Nu-ți lipsește?

În ochii uriași, albaștri-turcoaz ai Serafinei se aprinse un licăr nostalgic.

-A fost o viață agitată, Uri. Ani de zile mi-am găsit refugiul în muncă, încercând să uit de singurătate și de ceea ce credeam a fi moartea lui Peruggio. Acum mă bucur de un pic de tihnă, îmi iau timpul necesar să privesc în jurul meu. Știi că pot simți prezența a tot ce e viu? Plantele și animalele au și ele emoțiile lor – simple, e adevărat, dar încântătoare și mă minunez de fiecare lucrușor în parte. Și-apoi, n-ar mai fi corect să lucrez în cercetate. Colegii mei

de la institut se chinuiesc din greu cu proiectele lor, iar eu respir cunoașterea asemenea aerului.

-Nu te tentează să dezvălui omenirii mai mult decât știe știința actuală? Umanitatea ar putea face un salt uriaș înainte.

Serafina păru în cumpănă, dar zise într-un târziu:

-Nu, n-ar fi bine. Omenirea mai dispune încă de prea mult din agresivitatea ei primară. N-ar face decât să fabrice noi arme. Nu, ne vom ține departe și nu vom interveni decât atunci când un dezastru iminent ar pune viața în pericol pe Pământ. De altfel avem cu ce ne petrece vremea – dacă piatra cunoașterii ar fi așa ușor de găsit, n-ar mai fi fost necesară intervenția Mediatorului.

Uri tresări.

-Aha, deci lucrați la subiectul ăsta…

-Zi de zi, răspunse zâmbind Serafina. Crezi că șomăm sau suntem cumva în vacanță? Am parcurs wikipedia și toată biblioteca bunicii. Știi, încă învăț - pot citi cu viteza cu care citește Peruggio, dar mi-e greu să-mi mențin concentrarea prea mult timp și trebuie să fac pauze dese. El spune că asta ține de amintirile naturii mele umane și că voi trece peste aceste amintiri cu timpul. Una e să citești o carte, întorcând pagină cu pagină, alta e să atingi doar coperta, să te lași absorbit în interiorul cărții și să scanezi instantaneu atât conținutul ei, cât și toate gândurile celui care a scris-o, chiar dacă asta s-a întâmplat cu secole în urmă.

-Dar îți place…

-Da, e o parte din noua mea experiență de viață și mă fascinează. Întotdeauna mi-a plăcut să citesc, însă modul în care percep acum conținutul unei cărți e ceva cu totul nou și imposibil de redat în cuvinte.

-Și ai ajuns la vreo concluzie?

Serafina oftă.

-Da, dar probabil e greșită. E prea simplă și nu cred să fie nevoie de Mediator pentru asta. Textele medievale spun despre tablele de smarald că posesorul lor dobândește nemurirea și mie îmi vine greu să cred că asta ar vrea să obțină o civilizație avansată. Prea e împotriva legilor firii.

-Nemurirea nu se obține decât în urma morții, rosti Ulrich sumbru. Știi că vorbesc din propria experiență. Se lăsă tăcerea. Într-

un târziu, Ulrich reluă firul discuției: deci nu crezi că ar fi înțelept să cercetezi tablele de smarald? Traducerile nu sunt niciodată fidele textului original și probabil în tablele autentice stă cine știe ce putere străveche, pe care textele de pe wikipedia nu o pot avea.

Serafina oftă.

-Îți dai seama și tu că tablele de smarald s-au pierdut în noaptea istoriei! Nu există decât transcrieri ale lor. Ar trebui oare să căutăm tablele lui Toth, atunci când știm deja ce conțin ele? John a cercetat Biblioteca Congresului, nu sunt nici măcar acolo, deși există câteva mii de referiri la ele.

Ulrich făcu agitat câțiva pași, așa încât Serafina decise să schime firul discuției. Va reveni, desigur, la cartea lui Toth, atunci când Uri se va liniști și va încerca să afle, cu multă diplomație, ce anume îl scosese din calmul lui de invidiat. Era însă limpede, amicul familiei voia cu încăpățânare să plece în Egipt.

-Dar tu ce faci aici? Și mai ales ce faci singur?

-Mă plimb.

-Haide, Uri, nu fii enigmatic cu mine. Ne cunoaștem de prea multă vreme…

-Mă plimb pur și simplu. După mintea ta, n-are voie omul să se plimbe?

-Ba da, atât că tu nu ești om!

-Nu fii îngrijorată! Ulrich râse. N-am plecat după pradă - știi că nu mă pot hrăni în timpul zilei. Și chiar și acum, când sunt singur, beau tot sânge sintetic. N-aș vrea s-o supăr pe Giovanna și hrana artificială mă face să fiu mai controlat și mai puțin agresiv.

Serafina căscă gura de uimire și aproape că uită s-o mai închidă.

-Cum adică ești singur? Tu nu ești singur niciodată, Giovanna e mereu cu tine.

-Nu și acum! Citești mințile oamenilor și chiar nu știi că prietena ta cea mai bună a plecat în Italia?

-Nu știam. Celor apropiați nu le citesc mintea niciodată, nu consider corect față de ei să le aflu secretele pe care ei nu vor să mi le spună. Deci, când și cum a plecat Giovanna?

-Sunt patru zile de atunci, răspunse Ulrich. A zis că stă o săptămână sau cam pe-acolo, că are de rezolvat niște treburi legate

de o moștenire. Acum înțelegi de ce rătăcesc pe coclauri? Fără ea casa mi se pare un cavou. E un loc mort, Serafina, un loc dezolant – oricât ar fi de frumoasă, eu singur nu-i pot da viață: doar ziduri pustii și flori uscate în vaze de sticlă, pașii mei care stârnesc ecouri stranii, încăperi goale și tăcere. Sunt mort, nu e nici o picătură de viață în mine și orice aș încerca să fac, casa mea fără o ființă vie tot cu un mormânt aduce.

-Păi poate ar trebui să schimbi florile uscate pe ceva mai vesel. Pune și tu flori proaspete, Uri și dă-le apă rece în fiecare zi.

-Nu, Serafina, nu înțelegi. Ulrich o privi cu tristețe, cu ochii lui violeți plini de melancolie. Florile se ofilesc în prezența mea pentru că sunt …sunt ceea ce sunt, asta e. Buchetele minunate din casa noastră au fost puse acolo de mâna Giovannei. A doua zi după ce ea a plecat le-am găsit pălite, ca și cum soarele le-ar fi ars și le-ar fi uscat. Le-am aruncat cu părere de rău – răspândeau un miros de putrefacție - și am cumpărat buchete mari de imortele, florile de pai care se pun de multe ori pe morminte. De astea măcar mă pot bucura și eu…

-Te conduc acasă, zise brusc Serafina sărind în picioare. Cred că am o soluție pentru problema ta cu florile.

-Da, dar eu nu pot ține pasul cu tine, mai ales ziua.

-Păi n-am zis nimic de zburat. Ne plimbăm și eu voi culege flori de câmp pe drum, de acord?

Ulrich se învoi și plecară agale pe poteca ce ducea la Lacul Dracului. Septembrie își intrase în drepturi – pe cărări apăruseră primele frunze galbene, așa încât covoarele de flori din iunie nu mai erau decât amintirea verii care trecuse. Și totuși ochiul atent al Serafinei zărea mereu câte o floare întârziată – ea le numea „buruieni drăguțe” și în fond asta erau, pentru că nimeni nu le plantase acolo și nimeni nu le purta de grijă. Și totuși, an de an, ele răsăreau ca să aducă bucurie ochiului.

-Nu ți-e milă să le rupi așa? Vor muri în vază!

-Crezi asta? Nu aș fi soția Mediatorului dacă n-aș simți durerea fiecărei ființe vii. Dar florilor ăstora nu trebuie să le plângi de milă, ți le voi dărui din toată inima mea. Știi că asta le poate da viață?

-Chiar și acasă la mine, unde totul este mort?

-Da, chiar și așa!

-Ai un plan?
Serafina păru scandalizată.
-Doar nu ți-ai închipuit că am cules florile numai ca să le arunc pe cărare! Sigur că am un plan. Dacă măcar toate lucrurile ar fi atât de simple ca planul ăsta al meu!
-Iartă-mă, n-ar fi trebuit să întreb așa o prostie. Dar cum tot vei trece pe la mine, îți voi arăta ceva care să merite drumul. Poți să-ți chemi și soțul, nu am secrete față de el.
Oare de ce Serafina se gândi imediat că acel ceva era legat de tablele de smarald?

Ajunseră la casa de lângă lac, Uri flecărind vesel – își recăpătase buna dispoziție – iar Serafina cu brațele pline de flori, din care făcu un buchet superb. Pe din exterior, casa părea aceeași dintotdeauna – o vilă luxoasă cu un etaj, din piatră de munte, cu o scară în spirală ducând pe platforma pe care se găsea intrarea – două uși imense de sticlă lăsând lumina gălbuie, dulce, a zilei de toamnă să se răspândească în hol.
Serafina își ridică nasul cârn în vânt și mirosi aerul. Avea un iz ciudat – parcă mirosea a praf, a neaerisit, a vechi, deși locuința era nouă. În plus, în holul înalt care se întindea pe două niveluri, un geam de la etaj rămăsese deschis și tot nu putea împrospăta aerul. Bizară treabă!
-E mirosul morții, lămuri Ulrich. Așa e de când a plecat ea. Nici n-am intrat în dormitorul nostru comun, ca să nu mă deprime mai tare – pur și simplu mi-am petrecut o bună parte din timp ca pe vremuri, pe fundul lacului.
Lacul Dracului era locul în care Ulrich își găsise moartea, cu aproape cinci secole în urmă. De atunci obișnuia să bântuie prin apele reci, lipsite de pești sau alte forme de viață, exceptând stratul superficial, verde, de mătasea-broaștei, care părea uneori un lințoliu. Serafina simți două lacrimi adunându-i-se în colțul ochilor. Dacă percepea durerea făpturilor vii, pe cea a lui Ulrich nu o putea percepe, dar era atât de evidentă pe chipul frumos și palid al bărbatului blond încât Serafinei îi veni să plângă. Se stăpâni – era și

așa destulă tristețe acolo - și zise pe un ton autoritar, arătând spre buchetele mari de imortele răspândite prin casă:

-Pe astea ți le cari în biroul de la subsol, n-au nevoie de apă sau de soare. Iar mie îmi aduci un bol mare de sticlă, în care ai pus apă rece.

Ulrich se execută fără o vorbă. Între timp Serafina făcu rost de pe masa din hol de un cuțit de desfăcut scrisori și, când primi bolul cu apă, își crestă vârful unui deget, pe care răsări o picătură de culoarea argintului. Sângele fiilor luminii nu are același efect asupra celor nevii ca sângele uman. Lichidul argintiu este pentru ei o otravă mai distrugătoare chiar și decât alcoolul, așa că nici măcar mirosul, asemănător celui de rășină de brad, nu le trezește setea. Ulrich se mulțumi să ridice din umeri și plecă să caute un plasture pentru degetul Serafinei, o măsură inutilă pentru că soarele închide instantaneu rănile celor strălucitori. Ea însă picură de pe deget câțiva stropi în bol, apoi aranjă buchetul cu pricepere. S-ar fi zis că florilor nici nu le trebuia altceva, pentru că îndată își ridicară viguros capetele. Serafina dădu mulțumită ocol aranjamentului floral – arăta foarte bine, chiar și pentru gusturile ei exigente.

-Așa vei avea pentru eternitate flori proaspete. Sângele nostru e viața însăși.

Ulrich păru mișcat - și totuși dispoziția lui era schimbătoare. Se bucura de flori și de prezența bunei prietene, ca peste câteva clipe să-și reia aerul melancolic.

-Bine, na, uite că-mi calc pe inimă și-ți mai fac un hatâr. Voi scana pentru tine mintea Giovannei, ca să știi ce face și ce gândește cu adevărat – altceva decât banalitățile pe care și le spun oamenii când vorbesc la telefon. Vrei?

-Numai dacă nu-i faci rău și n-o să doară, zise Ulrich repede.

Serafina se concentră. Nu era greu să ia legătura cu Giovanna, chiar dacă se aflau departe una de alta. Erau prietene atât de bune că ar fi găsit-o în orice loc de pe Pământ, oricât de îndepărtat.

-Iubita ta e într-un taxi, la Roma, zise ea după ce se relaxă și întrerupse legătura cu mintea Giovannei. Tocmai a dat șoferului adresa unui orfelinat. Zău, Uri, nu are rost să devii nefericit pentru atâta lucru. Știi bine că Giovanna a avut un trecut până nu v-ați întâlnit. Știi că a avut un tată șef peste Mafia calabreză, care i-a lăsat

o avere imensă și mai știi și că Giovanna nu voia acești bani murdari și i-a împărțit între biserici, spitale, orfelinate și tot felul de fundații caritabile. E deci normal să meargă uneori să viziteze aceste instituții, nu e nimic rău în asta.

-Știu, dar a plecat îngrijorată. Și nu a vrut să merg cu ea.

-Nu a vrut pentru că te iubește, iar îngrijorată a fost tot din cauza ta. Se temea că în absența ei îți vei relua vechile obiceiuri - știi tu, cele specifice neamului vostru.

-I-am promis doar că n-o să beau sânge de om, atunci când am o altă alternativă. Putea să mă creadă pe cuvânt, sau să mă ia și pe mine la Roma.

-Uri, nu fii prost! Giovanna s-a dus să discute cu tot felul de oameni și știe că nu ți-e ușor să-ți reprimi pornirile naturale față de cei cu sângele cald și roșu. N-a vrut să te facă să suferi de sete, atâta tot. Știi doar că te iubește, că se gândește la tine și că așteaptă să se întoarcă aici tot atât cât o aștepți și tu să revină. Și mai știi că eu nu spun minciuni.

De astă dată, Ulrich scoase la iveală un zâmbet radios, care-i lumină întreaga făptură.

-Chiar că sunt nevoit să te cred. Mulțumesc, Serafina, m-ai făcut fericit! Dar ți-am promis și eu ceva – hai în bibliotecă!

Numita bibliotecă ocupa tot subsolul clădirii și era locul în care Ulrich își petrecuse zilele, de la răsărit până la apus, înainte ca Peruggio să-i dăruiască abilitatea de a nu arde la lumina soarelui. Poseda o serie de manuscrise medievale, foarte valoroase, păstrate într-un spațiu fără geamuri, cu umiditatea și temperatura reglate de sofisticate sisteme electronice de control. Ulrich citea enorm de mult și era de o inteligență sclipitoare. Își făcuse mai nou un nume în literatura horror și semnase o mulțime de cărți sub pseudonimul de Nelly Noel, despre care susținea că e sora lui. Oamenii din Sasca și din împrejurimi o știau mai bine pe frumoasa Nelly decât pe fratele ei, dar de fapt Ulrich se folosea cu prisosință de abilitatea de a fermeca oamenii, pentru ca ei să vadă o persoană inexistentă.

Serafina intră în bibliotecă – era așa cum și-o amintea, luminată de lămpi puternice, cu o panoplie impresionantă de arme albe de paradă pe un perete și stive de cărți peste tot. Ulrich o trase spre partea rezervată cărților celor mai vechi și mai prețioase, unele

datând dinainte de inventarea tiparului. Rafturile cele mai dragi lui erau cele cu cărți oculte, tratând vrăji, blesteme și tot felul de ciudate credințe medievale. În acest moment se auzi interfonul de la intrare.

-S-o fi terminat meciul. Mai bine, nu trebuie să vorbesc de două ori.

-E Peruggio, confirmă Serafina și se grăbi să urce scara care ducea în hol. Uri rămase în bibliotecă, râzând.

-Sunt nostimi ăștia doi, fug unul după celălalt chiar și acum, când s-au luat cu acte în regulă!

Serafina se afla deja în prag, în brațele lui Peruggio. Îi căuta gura cu buzele lacome și nerăbdătoare, se topea în îmbrățișare, în timp ce el se lipea fierbinte de trupul ei și ochii îi deveniseră argintii.

-Iubito, ce dor mi-a fost de tine!

-Bine, na, țineți-o așa până mâine, bombăni Uri, că eu am vreme. Timpul meu este veșnicia.

Peruggio se îmbujoră și dădu drumul Serafinei.

-Ulrich, nu fii rău, doar tu și Giovanna…

Au! Serafina îl ciupi ușor de braț și Peruggio intui că e preferabil să schimbe subiectul.

-Soția mi-a transmis să trec pe aici că ai ceva să ne spui. Așa este?

-Ceva foarte important, preciză Ulrich. Asta, bineînțeles, dacă vă interesează tablele de smarald.

Cei doi tineri făcură ochii mari. Ulrich împinse două fotolii spre rafturile rezervate magiei negre, după care el însuși se așeză pe colțul biroului și începu să vorbească pe tonul lui rece și uniform:

-De la ultima noastră discuție pe tema tablelor de smarald, am cercetat colecția mea de manuscrise medievale și am pus datele cap la cap. Știam că am pe undeva blestemata de traducere, dar de mai bine de două sute de ani nu m-am ocupat de ea și, credeți sau nu, nici măcar memoria mea nu e infailibilă. Iată ce am aflat: corespondența Toth – Hermes – Enoch nu poate fi dovedită, deși apare în unele texte. Aici ne mișcăm pe terenul incert al unor legende foarte vechi. Ce trebuie să rețineți e pasiunea alchimiștilor din Evul Mediu pentru cartea lui Toth - ei credeau că ar conține formula magică de transmutație a elementelor cât și secretul vieții veșnice.

Tresăriră – Ulrich fusese ucenicul unui alchimist, pe vremea când deja devenise un mort-viu. Dacă exista cu adevărat o piatră filozofală, aceasta se găsea în buzunarul Giovannei, permițându-i să se bucure o eternitate de dragostea lui Uri, fără să trebuiască să moară pentru asta, așa cum murise el.

-Fiecare alchimist care se respecta susținea pe atunci că are originalul cărții, cel scris de mâna zeului Toth, continuă blondul. Asta era desigur o bazaconie, dar pe unii i-a dus de-a dreptul pe rugurile Inchiziției. Cel mai probabil exemplarul original trebuia să se fi aflat în Biblioteca din Alexandria, asta dacă presupunem că a mai existat în epoca lui Alexandru Macedon. În fond, între anii în care a fost scrisă și Alexandru s-a scurs cel puțin atât timp ca între Alexandru și epoca modernă. Chiar și cronicile primei dinastii egiptene vorbesc despre cartea lui Toth ca despre ceva venind din timpuri imemoriale, asemenea Cărții Morților. Deci documentul, probabil scris pe papirus, ar trebui să aibă cel puțin șase mii cinci sute de ani, dacă ar exista. Numai că noi știm sigur că azi nu mai există – a ars fie în primul, fie în cel de-al doilea incendiu al Bibliotecii din Alexandria. Ceea ce tulbura mințile alchimiștilor medievali erau desigur copii manuscrise ale cărții - știm că la Alexandria scribii multiplicau de zor cele mai valoroase documente ale epocii.

-Dacă era într-adevăr opera unui zeu, se putea apăra singură de foc, șopti Peruggio. Și Cartea Mediatorului e indestructibilă! Una din două, ori cartea a fost distrusă și atunci e un artefact uman, ori e opera lui Toth și atunci există și astăzi. Poate ar trebui să cercetăm istoria alchimiei și să mergem la Praga, orașul medieval al alchimiștilor.

-E inutil, făcu Ulrich rece. Pe seama ei circula o legendă ciudată – se zice că ar conține formula elixirului nemuririi, dar nici o ființă muritoare nu putea atinge manuscrisul. Deci e sigur că toți cei care l-au tradus au avut la dispoziție copii mai mult sau mai puțin conforme cu originalul. Interesant lucru, chiar și capetele cele mai luminate de acum două-trei secole se ocupau cu așa ceva, ceea ce dovedește că oamenii aceia credeau cu convingere în puterile miraculoase ale cărții.

Zicând asta, Uri se apropie de bibliotecă și arătă cu mâna un raft întreg.

-Poftim! Astea nu sunt decât volume de traduceri sau cărți care tratează subiectul Tablelor de smarald. Iar asta – scoase un op vechi din raft – este celebra traducere din latină în engleză a lui Newton, în prima ei ediție tipărită. Acum să vă văd, dragilor, cum o interpretați!

Serafina luă cartea și începu să-i întoarcă filele îngălbenite, cu un respect aproape religios.

-Păi, știm exact ce conține: un text tot atât de criptic ca și catrenele lui Nostradamus, din care fiecare înțelege altceva. În esență mesajul se învârtește în jurul formulării „cum e sus, așa e și jos”, despre care unii au spus că ar putea fi un imn adus simetriei naturii.

-Și tu ce crezi?

Serafina privi calmă în ochii liliachii ai lui Ulrich. Acești ochi, care tulburau mintea omenească, nu aveau nici o putere asupra fiilor luminii.

-Asta nu-ți va plăcea deloc, dar mie îmi seamănă prea bine cu „precum în cer, așa și pe Pământ” din rugăciunea Tatăl Nostru. Parcă ar vrea să spună că lumea oamenilor și lumea zeilor nu sunt atât de diferite și că, în esență, sunt conduse de aceleași principii. Dacă e așa, nu are cum să conțină nu știu ce formulă a nemuririi, pentru că toate ființele vii sunt muritoare, chiar și Toth era.

-Da, dar unele se reincarnează fără să piardă experiența vieților lor anterioare. Aceste făpturi nu fac nici o diferență între moarte și somn, pentru că din punctul lor de vedere e același lucru, observă Peruggio. Și noi suntem astfel, adăugă el în șoaptă. Voi chiar credeți că în cartea lui Toth zace un mesaj ascuns, cu care merită să ne pierdem vremea?

-Eu, una, aș zice că nu strică să vedem dacă nu cumva putem găsi originalul, răspunse Serafina.

-Și cum…

-Păi, e simplu. Excursia în Egipt devine o prioritate și o urgență. Ce ați zice de o vizită la piramide?

-Sună tentant! Ulrich părea entuziast, lucru rarisim pentru o ființă nevie. Numai să așteptăm câteva zile, să se întoarcă Giovanna din Roma, că eu nu plec fără ea.

Serafina zâmbi.

-Am înțeles, va trebui să organizez o croazieră pe Nil și o săptămână de plajă, pentru că Ulrich va vedea pentru prima oară soarele Mediteranei și merită atâta lucru.

-Numai să se întoarcă Giovanna, repetă Ulrich cu încăpățânare.

Peruggio ridică mirat din sprâncene, dar zise cu diplomație:

-Firește, Uri, fie cum vrei tu.

Cap. 3: Iubirea Giovannei

Odată cu plecarea lui Iustin și a bunicii, casa de pe deal deveni puțin ciudată – Peruggio și Serafina n-ar fi tulburat cu vreun sunet liniștea naturii din jur. Își vorbeau în gând, se mișcau sincron, iar uneori pe geamurile casei se vedeau lumini atât de puternice, ca și cum înăuntru cineva și-ar fi făcut de lucru cu un aparat de sudură. Turiștii din zonă plecaseră, toamna își intrase în drepturi depline și numai Ulrich mai bântuia prin pădurea devenită aurie. El vedea uneori luminile, dar ridica doar din umeri, în timp ce în colțul buzelor îi apărea câte un zâmbet poznaș.

-Eh, se distrează tinereii, că doar sunt pentru prima oară singuri în propria lor casă.

Apoi ocolea gardul proprietății, astfel ca prezența să nu-i fie simțită. Peruggio și Serafina aveau dreptul să creadă, măcar pentru o vreme, că sunt singuri pe lume – numai ei și dragostea lor.

Într-una din aceste clipe foarte fierbinți și foarte romantice, Serafina stătea întinsă pe pat, sprijinită într-un cot și mângâia pletele ca noaptea ale iubitului ei. Peruggio, cu irisurilei lui argintii, hipnotice, o privea în ochi cu fascinația orbului care și-a recăpătat brusc vederea și contemplă adorator lumina. Desluși în ochii Serafinei o umbră ca un nor trecător și deveni surprins și îngrijorat.

„Ce te neliniștește, iubita mea?”

„Giovanna”

„Am simțit că ceva nu e în ordine, iubito. În mintea ta era îngrijorare când te gândeai la ea”

-Peruggio, poate o dragoste perfectă să se termine într-o zi din senin? Sau poate o femeie să iubească doi bărbați în același timp?

Serafina se surprinse vorbind cu voce tare. Când era încordată, încă mai păstra acest obicei uman. În plus, în acest fel îl determina pe dragul ei Peruggio să-i răspundă în același mod și putea să se bucure de vocea lui mai catifelată decât orice mângâiere.

-Nu te îngrijora, în lumea noastră asta nu e posibil. Nu mă voi sătura vreodată de tine, cum nici tu nu vei avea ochi decât pentru mine.

-Da, dar în lumea oamenilor? Giovanna e om!

-I-ai scanat mintea? Nu trebuia să faci asta – ea e prietena noastră și noi respectăm intimitatea prietenilor noștri.

-N-am făcut-o decât pentru Ulrich. Era atât de disperat și de singur!

-Și ce ai descoperit?

-Că Giovanna se gândea la Ulrich, dar cumva ciudat – ca și cum n-ar fi vrut ca el să știe ce face ea. Și se mai gândea și la Dario.

-Dario, repetă Peruggio îngândurat. Dario…Nu uita că el a fost prima iubire a Giovannei. Știu, pentru noi e greu să pricepem una ca asta – nici tu și nici eu n-am cunoscut înainte de a ne fi întâlnit o altă dragoste. Eram un copil - diferit de ceilalți, atât de diferit că toată lumea mă respingea. Apoi ai apărut tu și dintr-o dată n-am mai simțit că sunt un străin care nu știe ce caută pe lumea asta. La început ceea ce simțeam nu era decât o stare de siguranță și de bine, care dispărea de îndată ce ieșeai din încăpere. Abia mai târziu am început să-mi pun întrebări – de ce tresăream de câte ori te vedeam, de ce pielea mea ardea când mă atingeai, de ce tânjeam să mă mângâi și de ce nu puteam dormi noaptea imaginându-mi cum ar fi dacă m-ai săruta? Niciodată nu mi-am dorit o altă iubire și asta va rămâne așa pentru tot restul vieții mele. Dar Giovanna e om – l-a iubit pe Dario și l-a pierdut în mod tragic și prima dragoste nu se uită. Iar Ulrich, cu sute de ani în urmă, a fost căsătorit cu Ghizella, care era însărcinată când a murit. Pe ei doi îi leagă nu numai iubirea, ci și durerea – fiecare îl înțelege pe celălalt, pentru că au trecut prin

aceeași tragedie. Peruggio mângâie brațele soției sale, șoptindu-i dulce: să nu-ți faci griji degeaba din cauza lor, sunt fericiți împreună. E fericirea pe care Ariana i-a promis-o lui Ulrich, pentru bunătatea lui și știi că voința Mediatorului e lege.

Ochii lui Peruggio licăriră severi. Respectul pentru instituția Mediatorului era esența civilizației fiilor luminii și ideea că cineva s-ar putea îndoi de cuvintele Mediatorului era de neimaginat în lumea lor. Serafina conștientiză realitatea – acum Mediator era el, soțul ei, o ființă infailibilă. Iar ea, în prezența acestei făpturi copleșitoare, se gândea la… oh, nu, numai la asta nu! Concentrează-te, fetițo, adună-ți gândurile! Nu te gândi la nimicuri, ca un om! Da, dar mâna lui Peruggio pe trupul ei o împiedica să se gândească la orice altceva…

-Astea nu sunt nimicuri, îi susură el dulce în ureche. Să nu-ți mai treacă prin minte asemenea prostii! Cum pot oamenii să numească un nimic aceea energie a iubirii fără de care Universul nu ar exista?

Serafina roși – blestemat obicei ăsta, cu cititul gândurilor! Apoi se agăță de cuvintele lui de mai devreme, ca înecatul de un pai.

-Deci voința Mediatorului e lege?

-Da, dragostea mea…

-Și ce vrea Mediatorul acum?

Peruggio râse.

-Știi prea bine ce vreau. Și când zic acum, e chiar acum, în clipa asta!

Realitatea încăperii din jur se topi într-o lumină nepământeană.

-Bravo lor, mormăi Ulrich afară, bine-dispus (și nițel invidios). Copiii ăștia nu pierd vremea degeaba, bravo lor!

Serafina se cuibări relaxată în brațele primitoare ale lui Peruggio și rămase nemișcată multă vreme. Într-un târziu își aduse brusc aminte de ceva, sări din pat și luă de pe noptieră minunatul album de fotografii, alb cu auriu, cu pozele lor de la nuntă. Își încolăci turcește picioarele și începu să-l privească, în timp ce Peruggio o strânse de talie și i se uită peste umăr.

-De-acum nici tu nu vei mai putea fi fotografiată, asemenea mie. Îți pare rău?

Serafina râse.

-Cum să-mi pară rău? Cele mai minunate clipe ale vieții mele de om sunt prinse în albumul ăsta.

-Te-ai schimbat de atunci, ai devenit cu mult mai frumoasă.

Serafina chibzui.

-Da, dar parcă avem calități artistice înnăscute, date de sângele nostru argintiu.

-Așa este!

-Păi, în cazul acesta, nu cred că voi avea nevoie de fotograf prea curând.

Râse și dispăru pe scara ce ducea în sufragerie, de unde reveni cu un bloc de desen și o mulțime de creioane colorate.

-Peruggio, nu te mișca, bine?

Ochii tânărului sclipiră ca nestematele. Îi venise o idee și era încântat.

-Îți mai aduci aminte concursurile de fotografii de la institut? Ce-ai zice să concurezi contra mea, de astă dată la desen?

Serafina desprinse câteva file din blocul de desen și i le întinse, însoțite de jumătate din creioane. Pe vremuri, Serafina și Peruggio desenaseră mult. Institutul, care trecea drept o realizare arhitectonică excepțională, fusese proiectat de ei până în cele mai mici detalii. Dar Serafina nu exersase de mult în domeniul portretului și mereu avusese o problemă cu chipul lui Peruggio. I se părea că oricât s-ar fi străduit, nu putea să prindă pe hârtie frumusețea lui strălucitoare. Luă un creion și începu să-i schițeze trăsăturile dragi, dar se opri contrariată. Desenase bine întotdeauna, dar nu în felul ăsta. Mâna ei se mișca acum singură, fără cel mai mic efort, iar ceea ce se vedea pe hârtie, trasat din numai câteva linii, era un chip perfect – frumusețea divină însăși, atât de vie cum nici o fotografie nu părea s-o poată reda. Peruggio doar râdea.

-Da, dragostea mea, e ceea ce crezi. Moștenirea sângelui argintiu ne face să simțim frumosul cu fiecare respirație!

Serafina veni să privească desenul lui și înlemni.

-Dar trișezi, trișezi cu nerușinare! Eu am schițat un portret de bun-simț, pe care să-l înrămez și să-l agăț pe perete, iar tu m-ai desenat nud? Să-ți fie rușine!

-Nu-mi este, ba chiar deloc! Ești perfectă! De ce desenul meu nu poate sta lângă al tău pe perete? Îi găsești vreun cusur?

Grea întrebare…Nu era, bineînțeles, nici un cusur de găsit schiței lui Perugio, oricât de cârcotaș ai fi fost. Dar totuși…nud…

-Valurile mării, oricât de grațios s-ar undui, nu sunt nimic pe lângă formele desăvârșite ale trupului tău. Nici un fruct nu are aroma ispititoare a pielii tale, nici gustul divin al buzelor tale. Petalele nici unei flori nu sunt la fel de catifelate ca obrajii tăi.

Poate că descrierea lui Peruggio ar fi părut un pic dulceagă și siropoasă, dacă n-ar fi fost rostită cu un glas tremurând de emoție, cald și înnebunitor de tandru. Și, bineînțeles, dacă n-ar fi fost purul adevăr. Serafina roși până la rădăcina părului ei arămiu și în timp ce fața părea să-i ia foc, pistruii i se accentuară. Peruggio încetase să-i vorbească, dar mâna lui o mângâia, accelerându-i pulsul.

-Fulgeră cam des pe aici, bombăni Ulrich când văzu unul din geamurile de la etaj inundat de o lumină orbitoare.

Serafina se cuibări iarăși în brațele lui Peruggio. Era bine și cald - oare se va sătura vreodată de asta? Privi schițele aruncate cât acolo, îl privi și pe el și simți fericirea prin toți porii pielii. Era ca și cum fiecare celulă din corpul ei ar fi cântat – o senzație greu de explicat și totuși extrem de concretă. Surâse și-și trecu degetele peste chipul drag pe care tocmai îl desenase cu câteva minute în urmă.

-Peruggio, oamenii pot uita în timp trăsăturile celor apropiați, care au murit de mult?

-Nu știu, de ce întrebi? Gândește-te de pildă la bunicul tău, ți-l poți aminti?

-Da, desigur, fiecare rid și fiecare fir din mustață, deși au trecut mai bine de zece ani de când l-am pierdut. De ce atunci în cazul Giovannei, când se gândește la Dario, în mintea ei nu se formează nici o imagine? Știam că se gândește la el, își repeta într-una „Dario, Dario, Dario” și eu totuși nu vedeam nimic.

-O explicație ar fi, numai că nu sunt sigur de ea. Dario a fost asasinat de mafia calabreză, trimisă de tatăl Giovannei, de față cu ea. Probabil șocul a făcut-o să nu vrea să-și amintească. Eu cred că și-a șters din minte în mod voit această imagine.

-Asta pot înțelege. Dar să nu fi păstrat figura lui din clipele fericite? Nu uita, au fost colegi de facultate timp de cinci ani și

Giovanna spunea mereu că aceia erau anii ei cei mai frumoși, până a nu ajunge la institut.

Peruggio se încruntă.

-Da, pare logic ce spui. Dacă te interesează subiectul atât cât să faci investigații, aș zice să cauți facultatea de inginerie chimică din Roma, pe care Giovanna a absolvit-o cu trei ani înaintea mea. Trebuie să existe un site cu fotografii ale foștilor studenți sau ceva de soiul ăsta. Dar crezi că o ajuți răscolindu-i amintirile dureroase din trecut?

-Ea nu va ști nimic, se opuse hotărâtă Serafina. Dar simt că am de săpat în direcția asta, dacă vrem ca lucrurile să meargă bine între ei. Pe Ulrich nu am cum să-l citesc, mintea lui e ca o găleată cu apă rece și gândurile lui sunt ca ceața pe care nu o poți prinde în mâini. Dar chiar dacă nu știu ce se petrece în mintea lui, îi pot simți tristețea. Toată averea lui pe lumea asta e Giovanna, iar ea e cumva distantă față de el în ultima vreme. Și mai nou pleacă singură la Roma, de unde înainte nu făcea un pas fără Uri al ei. Nu pot să cred că pur și simplu s-a plictisit de el – relația lor a fost prea profundă și ea s-a implicat prea serios ca focul să se stingă așa, deodată. Însă ceva o distrage și nu pot înțelege ce anume – Dario era mort când ea s-a întâlnit cu Ulrich și ea deja acceptase că l-a pierdut. De ce atunci se gândește iarăși la el atât de intens?

Monologul Serafinei fu întrerupt de soneria telefonului. Ea se grăbi să răspundă, alunecând grațios spre o măsuță aflată în colțul încăperii, în timp ce Peruggio îi sorbea din ochi fiecare mișcare și fiecare gest cu privirile lui argintii.

-Vorbești de lup, murmură Serafina. E Giovanna! Apoi se întoarse către receptor: da, dragă, îi transmit. Probabil rătăcește pe undeva prin pădure, dacă n-ai putut să dai de el la vila voastră. L-am văzut, desigur, e trist –îi lipsești foarte mult. Te-ai gândit serios când ai decis să mai stai la Roma? Poate ar fi fost mai bine dacă ați fi plecat împreună. Știi doar că el se poate controla atât de admirabil încât nu te-ar fi încurcat deloc și nici nu i-ar fi pus în primejdie pe oamenii din jurul tău.

Serafina tăcu, ascultând cuvintele Giovannei și rostind arareori câte un „da" sau „nu", ca semn că era atentă. În final adăugă:

-Bine, dar să știi că ție îți va părea rău! Pregăteam expediția în Egipt, după tablele lui Toth, dar dacă vei mai sta mult la Roma, va trebui să amân plecarea pentru noiembrie. Știi doar că Ulrich sărbătorește Haloween-ul acasă!

Mai ascultă o vreme vocea Giovannei, apoi își luă rămas-bun. Serafina era confuză.

-Își prelungește vizita la Roma cu cel puțin încă o săptămână și mi-a cerut să-l anunț pe Ulrich. Tu ai face așa ceva, dacă ai ști că ești așteptat acasă de cineva căruia îi este foarte dor de tine? Cum a putut să ia o asemenea hotărâre?

Peruggio chibzui, apoi răspunse într-un târziu:

-M-am îndoit că interpretezi corect ce se întâmplă între Ulrich și Giovanna. Te rog să mă ierți, ai avut dreptate. Ideea ta e bună – ca să înțelegem situația, ar trebui să facem investigații în trecutul ei. Iar să-l anunțăm pe Uri că va mai rămâne singur o vreme nu-mi surâde deloc, dar absolut deloc!

Îl găsiră hălăduind prin pădure, fără vreun scop anume. Culorile toamnei erau incredibile, dar dădeau pădurii un aer melancolic, iar nici starea lui Ulrich nu era mai veselă. Însă Serafina tresări dureros abia atunci când el ridică privirile și ochii li se întâlniră – ochii lui păreau o reflectare în oglindă a albastrului adânc din irisurile Serafinei. Iar ea știa prea bine ce însemna asta: că el nu mai băuse nimic, nici măcar sânge sintetic, de o vreme.

-Uri, de ce lași să te chinuiască setea? Dacă Giovanna n-a umplut cămara voastră înainte de plecare, știi că poți găsi la noi sânge sintetic cât poftești. Sau vrei să ataci pe cineva?

El doar negă din cap, dar nu răspunse. Serafina îi mângâie obrazul rece, el îi luă mâna și-i mirosi încheietura.

-Dacă te-aș putea ajuta cu sângele meu, aș face-o. Dar știi că lichidul argintiu e otravă pentru tine.

-Știu. Îmi place doar mirosul pielii tale. Mă întrebi de ce nu mă mai hrănesc: Giovanna îmi aducea paharul la masă și aroma ei divină rămânea impregnată în pahar. Nu știu dacă ceea ce-mi potolea setea era sângele sintetic sau mirosul ei dulce, dar mă făcea fericit și stăpân pe mine însumi. Pe când acum…

-Acum va trebui să rezolvăm cumva lucrurile, cel puțin până când Giovanna se întoarce. Ce-ar fi să iei cina cu noi în fiecare

seară? Știi, absența ei se va mai prelungi, tocmai m-a sunat ca să mi-o spună.

Peste chipul lui Ulrich trecu o umbră. Când vorbi, vocea îi suna obosită:

-Ești prea bună, Serafina, dar voi sunteți proaspăt căsătoriți și nu vreau să vă stric intimitatea.

-Păi, avem timp toată ziua și toată noaptea pentru asta, iar vizita unui prieten ne-ar prinde bine, zise roșind Serafina. Și-apoi nu mă gândesc să-ți fac ție un bine, ci mă îngrijorează oamenii din împrejurimi. Dacă suferi prea rău de sete, ai putea deveni agresiv și necontrolat. Mi-e teamă de asta, crede-mă!

Ulrich păru să ofteze, ceea ce morților-vii nu li se prea întâmplă.

-Nu sunt un companion agreabil. Am și eu problemele mele, așa că mai mult aș tăcea și aș sta bosumflat deoparte.

-Nu-ți face griji degeaba. Știi că Giovanna te iubește și că se gândește la tine.

-Nu Giovanna mă îngrijorează, ci cei de soiul meu, recunoscu Ulrich. Până acum trebuia deja să stabilim unde vom petrece de Haloween. I-am invitat ca și-n alți ani, dar au refuzat spunând că eu nu sunt demn de ei. Și mi-au interzis să merg să-i caut, deși probabil vor fi în cimitirul din Sasca sau în cel din Oravița, ca-n alte dăți. Știți, nu i-am pus pe tinerii aceia de la cinematograf să-și plătească datoria de sânge pe care o aveau față de mine pentru că m-au lovit și practic am fost exclus din societatea vampirilor.

Asta era ceva grav. Vampirii nu aveau decât o singură sărbătoare pe an și aceea era Ziua Morților. Pentru că prea puțini dintre ei dispuneau de un adăpost decent, majoritatea ducându-și existența prin cripte vechi din cimitire, casa lui Ulrich devenea în fiecare an locul de adunare pentru petrecerea de Haloween – un lucru bun până la urmă, pentru că în ultimii ani nu se mai semnalase nici o moarte sau o dispariție misterioasă în zonă. Serafina bănui că Ulrich găsise o metodă de a se impune printre colțoși și de a-i obliga să-și restrângă orgia anuală în limite rezonabile. În noaptea cu pricina, Giovanna dormea întotdeauna în casa de pe deal a Dumitreștilor, pentru că prezența ei printre invitații lui Ulrich i-ar fi pus serios viața în primejdie.

Peruggio, care până atunci doar ascultase, interveni:

-Uri, cât ești de stăpân pe tine însuți noaptea, în prezența oamenilor?

-Păi, eu aș zice că mă descurc bine, mai ales dacă mă hrănesc dinainte. Dar de ce vrei să știi asta?

-Pentru că mai nou și oamenii sărbătoresc Haloween-ul printr-o petrecere, lucrul ăsta e din ce în ce mai răspândit printre tineri. Iar anul acesta la Oravița se organizează un bal mascat și mă gândeam că ar fi distractiv să ne ducem cu toții, dacă nu ai nimic împotrivă.

-Bineînțeles că nu! Ultimul bal mascat la care am participat a fost la Veneția, într-o noapte de carnaval, să tot fie trei secole de atunci. Cred că mi-ar face plăcere să merg la balul din Oravița.

-Unde mai pui, adăugă Serafina, că dacă apar și acolo zevzecii de la cinema, îi poți face să-și plătească datoria de sânge. Ajunge doar să-i sperii zdravăn!

Ulrich zânbi. Planul părea bun.

Giovanna se întoarse în Sasca după vreo zece zile și două amânări, pe mijloc de octombrie. Pe Ulrich îl găsi în casa Serafinei și a lui Peruggio, unde obișnuia să vină în fiecare seară la cină și să-și bea paharul de sânge sintetic.

-Noi ieșim la o mică plimbare, așa ca între fete, aruncă peste umăr Serafina, plecând pe cărare împreună cu Giovanna.

Ulrich fu oprit de Peruggio să le urmărească.

-Tu ce treabă ai cu bârfele fetelor? Probabil discută subiectul rochiilor de bal mascat sau ceva pe-acolo.

Spre norocul lui, Peruggio zisese „probabil”. Nu putea minți și știa că discuția dintre Serafina și Giovanna era orice, numai o bârfă nevinovată nu.

-Scuză-mă, poate nu e cazul să mă amestec, dar te-ai gândit bine ce faci când ai rămas atâta vreme departe de Ulrich? Știi cât de mult depinde de tine, Giovanna, făcu Serafina supărată. Ți-ai pus măcar problema că ar putea ucide într-un moment de disperare sau pur și simplu de sete?

-M-am gândit la asta, recunosc. Dar el e incredibil de stăpân pe sine și mai erați și voi prin preajmă, la nevoie. Practic știam că Ulrich nu va pune probleme cât timp eu lipsesc de acasă.

Serafina nu păru mulțumită de răspuns.

-Giovanna, iartă-mă că mă bag în asta, dar familia mea îl știe pe Uri de zeci de ani și mă simt datoare să veghez asupra lui, așa cum și el veghează asupra noastră. Nu cumva în anii de când sunteți împreună lucrurile s-au schimbat între voi? Mai ești capabilă încă să-l accepți cu toate … hm… diferențele lui?

-Uri este iubitul meu și va rămâne așa, afirmă Giovanna cu hotărâre (slavă Domnului !). Dar și tu trebuie să înțelegi un lucru: că e un tip matur și responsabil, care știe perfect să-și poarte de grijă de unul singur. Iar o femeie simte uneori nevoia să poarte cuiva de grijă, să se ocupe de cineva slab și neajutorat. Asta face parte din firea noastră, spune-i instinct matern sau cum crezi, dar dacă vreau să-l apăr și să-l protejez pe Uri sigur dau de belea, pentru că îi încalc teritoriul. Poți să pricepi asta?

-Cred că am trăit ceea ce spui tu. Peruggio era un astfel de tip neajutorat când ne-am cunoscut și eu eram cea puternică. Totul a început exact cum spui – cu bucuria de a avea grijă de o ființă plăpândă, și uite unde au ajuns lucrurile acum!

Giovanna clătină din cap.

-Nu e chiar același lucru. Tu te-ai îndrăgostit de Peruggio și ai ajuns să-l iubești ca pe un bărbat. În timp ce eu voi continua să apăr și să protejez, fără să amestec nici un pic de dorință în acest sentiment. Obiectul dorinței mele rămâne Ulrich, ți-am mai spus.

-Poți iubi doi oameni la fel de mult dar în mod diferit, în același timp? Serafina păru sceptică.

-Păi de când te-ai măritat cu Peruggio nu-ți mai iubești tatăl? Bine, acum e adevărat că pentru o vreme nu va exista decât Peruggio pe fața pământului pentru tine, e firesc să fie așa. Dar odată vei ajunge și tu să descoperi că poate să existe o relație de un soi diferit, chiar mai puternică decât relația dintre tine și soțul tău.

Serafina se îndoi de acest lucru, așa că hotărî să schimbe subiectul. Rochiile de bal erau o temă neutră și numai bună ca să încheie conversația în mod plăcut. Dar un ghimpe i se înfipse în

creier – putea exista o altă legătură, de un fel mai puternic decât dragostea dintre ea și Peruggio?

În seara aceea Ulrich nu mai cină la ei. Giovanna se întorsese și-i va pune pe masă un pocal cu sânge sintetic, care păstra mireasma pielii ei, iar el va fi nespus de fericit. Serafina și Peruggio cinară singuri, iar ea nu-și feri gândurile de mintea lui iscoditoare.

-Așa ceva nu există, afirmă scandalizat Peruggio după ce Serafina derulase în minte tot scenariul discuției cu Giovanna. Niciodată nu voi fi capabil să iubesc pe altcineva mai intens decât pe tine, oricine ar fi acel altcineva.

-Nu știu, poate că noi n-am trăit destul ca să acumulăm toate experiențele umane. Sau poate suntem diferiți de ei, atâta tot, făcu împăciuitoare Serafina. Sau poate chipul primului iubit se imprimă astfel în memorie, încât rămâne pentru tot restul vieții lucrul cel mai frumos dintre toate și te întorci mereu la acel chip, indiferent de cine te-a legat soarta.

Peruggio ridică ochii, curios.

-Ai văzut în mintea Giovannei persoana la care se gândea cât timp ați discutat? Parcă până acum nu-i vedeai chipul.

-Da, am văzut-o, cu toate că n-am vrut dar era un gând atât de intens încât mi s-a transmis și mie. Nici măcar nu pot crede că era iubire, ci mai degrabă adorație. Da, asta ar descrie lucrurile mai exact – adorația pe care oamenii o au față de zeii lor. Era un adolescent frumos, cu părul castaniu-închis și ochii negri, ca ai Giovannei, și cu pielea ei creolă de meridională. Iar ea îl numea Dario.

-Ceva nu se potrivește, iubito. Dario și Giovanna s-au cunoscut la facultate, ea n-avea de unde să știe cum arătase el în adolescență.

Serafina înlemni, confuză: Peruggio avea dreptate!

Cap.4: Profesorul

Profesorul tocmai își încheiase lecția și vedea entuziasmul pe fețele studenților săi. Categoric, era un om care impunea respect.

Puțini oameni se bucurau de atâta considerație la Harvard și puține cursuri se țineau fără să existe un singur loc liber în sală. Nu ceru să i se pună întrebări la terminarea orei – își obișnuise auditorii că poate fi întrerupt în orice moment al expunerii. Cu un calm desăvârșit, lămurea orice problemă, apoi își relua discursul din punctul în care îl lăsase, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru acest lucru (și pentru multe altele) trecea drept una dintre cele mai organizate minți din campus dar el, când i se spunea acest lucru, răspundea doar cu modestie că studiul minții omenești e domeniul lui de activitate și că devenise ordonat, analitic și meticulos printr-un efort de voință accesibil tuturor. Într-un fel s-ar putea ca acest lucru să reprezinte purul adevăr, pentru că John Smith preda psihologia.

Acum studenții așteptau nerăbdători „tema de casă", înainte să plece din sală. John nu-i lăsa niciodată fără așa ceva și lor chiar le făcea plăcere - exercițiile lui John nu erau din cele care se găseau în manuale, în schimb pretindeau istețime și creativitate, de care ei toți credeau că dispun din belșug.

-Ne vedem peste o săptămână, tinerii mei prieteni. Dar până atunci, ca să vă distrați un pic, veți face fiecare câte un mic experiment. Cursul de astăzi s-a axat pe puterea minții de a crea realitatea cu ajutorul gândurilor. Ce ați zice deci să provocăm soarta? Nu vă cer să vă gândiți la un palat și să-l aveți într-o săptămână, așa ceva nu ar fi posibil. Dar – John se încruntă gânditor pentru câteva clipe, apoi continuă – dar ce ați spune de un prieten din copilărie, pe care nu l-ați văzut sau despre care nu mai știți nimic de ani de zile? Ceea ce aveți de făcut e simplu și plăcut – vă veți concentra asupra persoanei în cauză, eventual asupra unei întâmplări agreabile din trecutul vostru la care a participat aceea persoană, până când veți simți o stare de bine aproape euforică. Nu uitați, gândurile bune creează mult mai ușor și mai repede realitatea decât cele rele. Dacă mesajul emis de mințile voastre a fost clar,

așteptați-vă ca în câteva zile să vi se vorbească despre aceea persoană, să citiți despre ea sau să o întâlniți absolut din întâmplare. Tema voastră este să descrieți pe cel mult o pagină experiența trăită. Și nu uitați, alegeți o persoană care este improbabil să se afle în anturajul vostru în viitorul apropiat, ca să fiți siguri că ceea ce ați experimentat este puterea de atracție a propriei minți.

-Poate fi și gagica din adolescență? întrebă veșnicul mucalit al clasei.

-Desigur! Orice persoană a cărei amintire vă provoacă o emoție plăcută. Alte întrebări?

Nimeni nu mai zise nimic. Studenții își strânseră notițele și părăsiră amfiteatrul. John ieși în urma lor, zâmbind.

Preda psihologia de mai bine de zece ani și acest lucru îi făcea plăcere. Nu-i displăcea activitatea didactică, deși la început nu fusese convins că se va împăca bine cu studenții. Pe el pregătirea cazonă începută de timpuriu îl făcuse să creadă că nu va înțelege spiritul nonconformist al tinerilor și luase propunerea de a preda ca pe o misiune de serviciu, printre atâtea altele. Dar timpul trecuse, studenții îl îndrăgiseră și numai seara, când se închidea în casa lui tăcută de burlac unde locuia singur, se mai gândea uneori că ceea ce face nu e decât o fațadă, care într-o zi va trebui dată la o parte. Desigur, la popularitatea de care se bucura, contribuiau din plin și legendele – studenții le răspândeau cu ușurință, iar John nu făcea nimic să-i împiedice. Tinerii motivau desele lui plecări de scurtă durată la Washington prin aceea că FBI-ul îi folosea experiența de psiholog atunci când încerca să-i încolțească pe cei mai înrăiți criminali. Probabil chipul său dur sau mușchii puternici îl făceau să semene în ochii lor cu un criminalist, dar nici cel mai isteț dintre ei n-ar fi putut să bănuiască adevărul: John se ocupa de contactele cu inteligențele extraterestre. Cariera îi fusese hotărâtă din adolescență, când se îndrăgostise de fetița ciudată și tăcută a vecinilor. Într-o zi fata i-a spus o poveste pe care l-a rugat să o țină doar pentru el – fusese răpită de un OZN și niște personaje stranii făcuseră experiențe asupra ei. John n-a crezut o boabă din istorisirea ei – fata a fost ulterior diagnosticată cu epilepsie. Dar când ea s-a sinucis „pentru că ei mă urmăresc și sunt mereu în mintea

mea", cum scrisese în biletul de adio, John a hotărât să afle adevărul cu orice preț.

Din prețul plătit făcea parte și casa singuratică în care își ducea zilele – nu că n-ar fi avut bani pentru ceva mai spectaculos, dar nu trebuia să fie ostentativ. Și-apoi la ce i-ar fi servit un palat? Trăia singur – avusese destule relații cu femei, care trăgeau ca muștele la miere la corpul lui sculptural, dar toate se sfârșeau brusc atunci când ele deveneau interesate de cariera lui. Într-un fel era bine că n-avea familie în situația lui - era căsătorit cu munca. Într-un alt fel era rău, mai ales în serile lungi când nimeni nu-l întâmpina în locuința pustie.

În seara asta însă, urma să aibă companie. Un vechi amic și colaborator, Steve Brown, urma să sosească. E adevărat că fusese convocat de John, care-i era superior ierarhic și că această ierarhie nu era de natură universitară. John ar fi vrut să-l revadă pe Steve în împrejurări diferite – nu atunci când îl rechema dintr-un concediu ca să-i dea vești proaste. În campus, Steve avea imaginea unui adevărat șoarece de bibliotecă: mic de statură, cu ochelari, matematician de talent și de renume, era adesea văzut împreună cu John, cu care alcătuia un cuplu oarecum comic – unul înalt și musculos, tipul de atlet care adunase trofeu sportiv peste trofeu sportiv în colegiu, celălalt neavând mușchi decât la creier și nici o altă pasiune decât matematica. John îl invidia un pic pe Steve, deși mama-natură nu-i dăduse acestuia nici o calitate fizică. Dar Steve avea o viață de familie perfectă, își petrecea fiecare clipă liberă cu sora lui mai mică, Amber, care-l răsfăța cu toate deliciile culinare imaginabile și pe care Steve nu pridideа s-o laude ca pe cea mai bună bucătăreasă de pe Pământ.

Steve apăru spre seară la casa lui John. Evident, concediul îi priise – avea o figură odihnită și câteva kilograme în plus. John îl invită în „sanctuar", un birou în care intra extrem de puțină lume și din care nu răzbătuse niciodată cel mai mic zvon despre ce anume se discuta acolo.

-A murit „Puștiul", spuse John fără nici o introducere. De asta te-am chemat, să te pun la curent cu detaliile.

Steve își scoase ochelarii, ca să șteargă o lacrimă cu mâneca hainei.

-Știu. Veștile circulă repede în branșa noastră. Dar tot nu mă pot împiedica să-l plâng, doar am colaborat cu el ani de zile. Mare păcat!

-Și eu sunt întors pe dos, recunoscu John. Nu-mi pot ierta când pierd oameni din echipa mea, iar „Puștiul” era printre cei mai buni. De asta am vrut să te văd așa în grabă – va fi înmormântat mâine și ai ceva de făcut pentru mine. Vreau să-ți folosești abilitățile ca s-o scanezi pe nevastă-sa. Aveau doi copii mici – dacă putem să o ajutăm cumva, ar fi de datoria noastră să o facem. Mă refer la orice i-ar ridica moralul bietei femei – ajutor financiar, psihologic sau orice altceva. Poți să te ocupi de asta? Și încă ceva – trebuie să știu cât din activitatea soțului ei bănuia sau cunoștea ea.

-E simplu, răspunse Steve. Am trecut pe la ea să-i transmit condoleanțe, înainte de a veni la tine. Soția lui știa că „Puștiul” lucrează la niște planuri secrete, dar n-a insistat niciodată să afle despre ce e vorba.

-E bine așa, admise John. Te rog să nu uiți partea cu gândurile ei.

-Se face, șefule. Doar să ajung în apropierea ei mâine la înmormântare.

Steve era o comoară pentru grupul condus de John – nimeni nu i-ar fi bănuit, sub înfățișarea modestă, abilitățile telepatice. John studiase îndelung metodele de a-și bloca mintea, înainte de a-l accepta pe Steve în echipă. Nu e simplu să lucrezi într-o agenție secretă cu un individ care te citește ca pe o carte deschisă. În final, John se convinsese de fidelitatea absolută a lui Steve și-și făcuse din el principalul colaborator, față de care nu se mai străduia să aibă lucruri de ascuns.

-Care e povestea oficială a morții „Puștiului” și ce s-a întâmplat cu adevărat?

-L-am trimis în Egipt, vorbi John, pe care întrebarea nu-l luase de loc prin surprindere. Acolo s-ar fi încăierat cu niște turiști turbulenți și unul din ei a scos un pumnal. A murit la spital, în urma hemoragiilor.

Steve clipi din ochi, alungându-și lacrimile.

-Bine, și adevărul?

-Adevărul e că nici un turist, dacă nu e cumva chirurg, n-ar nimeri cu cuțitul aruncat de la douăzeci de pași, noaptea, pe întuneric, inima cuiva. Cel care a lovit era de meserie, asta e sigur. „Puștiul” mi-a trimis un raport destul de îngrijorător, acum câteva zile. I-am cerut să plece la Cairo, unde urmează să sosească, nu peste multă vreme, Peruggio cu proaspăta lui soție. Trebuia să se asigure că pe cei doi tineri nu-i amenință nici un pericol.

Steve luă o expresie supărată. John știa că Peruggio nu era chiar slăbiciunea lui, de când Steve dăduse greș lamentabil în încercarea de a-i citi gândurile. Mândria lui ieșise șifonată serios din înfruntarea cu ochii hipnotici ai lui Peruggio și el nu-i putuse ierta acest lucru, chiar dacă trecuseră câțiva ani de-atunci.

-Uite, oficial nu comentez, misiunea e misiune, dar noi suntem o agenție pentru cercetarea inteligenței extraterestre. De ce naiba ne riscăm viețile de dragul acestui Peruggio? I-am studiat arborele genealogic, am ajuns până în epoca Renașterii și n-am găsit nimic ciudat. Bine, admit că individul e deosebit, dar e tot atât de pământean pe cât suntem tu sau eu.

-Zău? Steve, nu te amăgi singur. Peruggio îți citește gândurile fără cel mai mic efort, iar dacă încerci să-i faci și tu același lucru, te alegi cel mult cu o săptămână de migrene, dar fără nici un alt rezultat.

-Peruggio e om, se încăpățână Steve. E adevărat că a cules două premii Nobel la vârsta la care alții abia se hotărăsc ce carieră să urmeze, sunt de acord cu cei care susțin că e un super-geniu, dar asta nu-l face încă să fie altceva decât un om.

-Asta nu, într-adevăr. Peruggio nici nu vrea să fie considerat altceva decât un om. Numai că nu e. Nu faptul că e genial e dovada originii lui, ci unele însușiri pe care le are. Câți oameni ai văzut să aibă sângele și cercul exterior al irisurilor argintiu? Câți dispar dintr-un loc ca să apară instantaneu în altul? Câți vindecă o rană numai trecându-și degetele deasupra ei?

-Lasă-mă cu povestea. Isus învia morții și totuși o mulțime de lume nu crede în el. Nu mă îndoiesc că Peruggio e un tip isteț, dar mie îmi pare un scamator fără pereche.

John cotrobăi într-un sertar al biroului, de unde scoase un plic de format mare, maroniu, plin cu fotografii. Deșertă fotografiile pe

birou și-l privi grav pe Steve.

-Ceea ce vezi acum nu există și n-a existat niciodată. Clar?

Apoi îi întinse o fotografie veche, neclară, în alb-negru, reprezentând un obiect metalic, circular, zăcând vizibil avariat pe sol într-o zonă aridă. Steve întoarse fotografia și citi pe verso „Roswell, 1947”.

-Bine, ce legătură are asta cu Peruggio? Oricum jumătate din America știe ce s-a întâmplat la Roswell, iar cealaltă jumătate bănuiește.

-Am fost cu el acolo, când a venit să-și țină turneul de conferințe pe la universități. Conferințele au fost pretextul ca să-l pot cunoaște, își aminti John. Scena din fotografie eu am văzut-o pe viu, la fața locului. Peruggio a creat pentru mine o buclă în timp și ne-am întors în 1947, ca eu să pot vedea totul cu proprii mei ochi. Câți oameni crezi că sunt în stare să facă asta?

-N-a fost o proiecție holografică sau o secvență dintr-un film indusă în creierul tău? întrebă Steve neîncrezător.

-Par eu atât de ușor de păcălit? Nu, am fost la Roswell în anul 1947, înainte de a mă fi născut și am asistat la prăbușirea acelei nave extraterestre. Apoi evident că l-am dus să vadă totul.

Steve tresări îngrijorat. John îl liniști:

-Am fost autorizat să fac asta, ca să nu spun că mi s-a cerut. Reacția lui Peruggio a fost descrisă într-un raport de câteva zeci de pagini, din moment ce filmarea sau fotografierea lui erau imposibile.

-Cum s-a purtat când a văzut cadavrele? E cumva din aceeași specie cu extratereștrii de la Roswell?

John zâmbi.

-Adineauri ziceai că e om, nu?

-Bine, știi că nu mă dau în vânt după genul de frumusețe efeminată, iar lui i s-a făcut deja prea multă publicitate. Adolescentul-minune, cea mai frumoasă ființă de pe Pământ și alte tâmpenii. Cred că e și el sătul, până peste cap.

-Încerc să-ți înțeleg antipatia, Steve, dar să știi că îi datorăm infinit de multe lucruri.

-Chiar așa? Cel pe care ziarele îl numesc cel mai mare savant al epocii noastre se retrage pur și simplu, declarând că se lasă de azi pe mâine de cercetare. Dacă e atât de bun, de ce nu se

gândește că omenirea mai are nevoie de invențiile lui? Oare avem tot ce ne trebuie ca să ducem o existență ca-n rai? Milioane de oameni se chinuiesc în fiecare zi cu boli a căror origine nu o cunoaștem – lui nu-i pasă de toți acești nenorociți?

-Poate că există lucruri mai serioase care amenință Terra decât toate acele boli și prioritățile lui Peruggio sunt altele. La asta nu te-ai gândit?

Steve nu răspunse. John continuă:

-Ca să-ți răspund legat de cadavrele extratereștrilor de la Roswell, Peruggio nu se înrudește cu ei. Altfel ar avea trăsăturile lor și pielea gri-verzuie, cu solzi de reptilă, dar el e ca noi. Peruggio e întru totul uman, are corpul fizic al unui om, numai creierul diferă. Cea mai bună descriere ar fi cea de persoană capabilă să treacă în alte dimensiuni ale realității.

Steve rămase cu gura căscată.

-Asta e prea de tot!

-Știu. Și totuși nu-ți pot da decât explicațiile pe care mi le-a furnizat el mie, atât cât l-am putut înțelege. Să știi însă că tot ce urmează poate fi dovedit, până în cele mai mici amănunte. Peruggio are dovada verigii lipsă din lanțul evoluției umane – la un moment dat, o intervenție a unor ființe raționale dintr-o altă lume ne-a făcut să devenim ceea ce suntem astăzi. Atât că creatorii noștri, o civilizație războinică, ne voiau asemenea lor: uriași, având o durată a vieții de mii de ani și de o cruzime fără limite. Aceste creaturi au aterizat pe Pământ după ce distruseseră cea mai evoluată formă de viață cunoscută din Univers. Nu li s-a ripostat pentru că ființele evoluate considerau violența o încălcare a legilor Universului, de care ele se foloseau pentru a-și duce existența într-o armonie desăvârșită. Pe nava învingătorilor erau și câțiva prizonieri din această lume care avea un avans de civilizație de mii de ani-lumină față de orice ființă vie. Aceste făpturi s-au folosit de sângele lor argintiu ca să modifice codul genetic uman – asta ne-a dat posibilitatea să dobândim o parte din caracteristicile lor, în primul rând emotivitatea și sentimentele. Drept pedeapsă pentru gestul lor, aceste forme de viață au fost abandonate pe planetă și drumul lor de atunci încoace e drumul nostru. Cei mai mulți s-au stins în mediul ostil în care ajunseseră, dar linia de sânge a conducătoarei lor ne duce direct la

Peruggio Sorriente , care este capabil să trăiască atât într-un corp fizic, cât și ca o formă de energie, așa cum făceau strămoșii lui.

Steve ascultase toată expunerea cu o figură șocată. Pașii săi se intersectaseră o singură dată cu cei ai lui Peruggio, dar acesta nu-l impresionase cine știe ce, până nu-i zărise privirea. Aceea întâlnire îi producea și acum lui Steve fiori pe șira spinării. John extrase din teanc o altă fotografie, de astă dată color și realizată cu tehnica ultimilor ani.

-Spune-mi ce vezi aici!

Steve răsuci fotografia și o privi cu atenție.

-Altă navă extraterestră, bănuiesc, într-o pădure de brad sau ceva similar. De unde o ai?

-Mi-au furnizat-o serviciile secrete rusești. Într-o primă fază ne-au acuzat pe noi că le trimitem asemenea „jucării”, dar s-au lămurit repede că tehnologia e de natură extraterestră. A aterizat la ei acum mai bine de șapte ani, era agresivă și a ucis câțiva zeci de soldați. Rușii au avut mari probleme să mușamalizeze incidentul.

-Și? Ce s-a întâmplat cu nava? I-au venit cumva de hac?

-Nu, n-ar fi fost în stare nici ei, dar nici noi. John mai căută o fotografie. Privește asta!

Steve compară imaginile.

-Este același loc, aceeași pădure, doar că în locul navei se zărește un cerc perfect în interiorul căruia pământul este ars. Să înțeleg că nava a plecat de bunăvoie?

-Nu. A fost distrusă.

-Cum, când ziceai că nici rușii, nici noi nu avem tehnologia necesară?

-Peruggio a trecut pe acolo, lămuri John. A obținut suficientă energie prin concentrare mentală, cât să dezintegreze nava pur și simplu. Era de mărimea unui stadion și putea rezista fără o zgârietură unui atac cu arme nucleare.

-Și tu crezi că un asemenea individ are nevoie de o gardă de corp și-l trimiți pe „Puștiul” să moară degeaba în Egipt?

-Steve, nu ții de loc seama de psihologia lui Peruggio. Cu nava a fost prevenit, știa că acolo sunt dușmani și tot a încercat să ducă tratative cu ei. Dar cu oamenii e de o bunătate și o naivitate fără

leac, absolut incapabil să bănuiască un lucru rău și deci incapabil să se apere. Să nu uiți, Peruggio e o ființă muritoare și, în fond, fragilă.

-Bine, acum ce caută un asemenea super-tip în Egipt și cine ar avea interesul să se ia de el?

-Bună întrebare, Steve. La prima parte am răspunsul: o civilizație din afara Pământului pretinde că aici ar fi fost ascuns un obiect pe care ei îl numesc „piatra verde a cunoașterii”. Vom fi atacați în caz că obiectul respectiv nu le este restituit.

Steve căzu pe gânduri.

-Nu se poate, șefule, e prea ambiguu. Nu știm nimic despre piatra cu pricina.

-Noi nu, dar Peruggio are motivele lui să creadă că tablele de smarald ale lui Toth sunt o copie târzie după un artefact extraterestru care ar putea corespunde cu piatra în cauză. De asta întreprinde voiajul în Egipt, ca să adune cât mai multe informații din locul unde se presupune că tablele de smarald au fost scrise. De ochii lumii, filmează un documentar pentru National Geographic despre tehnicile de mumificare.

-Există ceva ce nu se știe încă despre mumiile egiptene?

-Dar există ceva ce se știe cu certitudine? În fine, e treaba celor de la National Geographic, dar în mod sigur un film care vorbește despre blestemul faraonilor va avea priză la public, chiar dacă a fost precedat de încă o sută pe tema asta. Ceea ce nu cunosc e răspunsul la a doua parte a întrebării tale: cine are interesul să-i facă rău lui Peruggio și, implicit, nouă? „Puștiul” a prins o convorbire între doi tipi care erau revoltați că Peruggio ar fi înviat un mort și spuneau că un asemenea individ trebuie să dispară, pentru că nu a făcut fapta cu pricina în numele nici unei religii cunoscute.

-Și chiar a făcut Peruggio una ca asta?

-Nu, nici vorbă. Mi-a spus că poate vindeca cele mai grave răni, dar că, și aici îl citez, „stăpânul vieții și al morții e doar Cel Veșnic, eu nu am nici o putere”. El chiar s-a întrebat de unde a putut să pornească un zvon atât de absurd. Cert e că „Puștiul” i-a urmărit pe cei doi tipi pe străduțele aglomerate ale bazarului când a fost înjunghiat.

-Ce chef aș avea să-i iau puțin la întrebări pe cei doi, făcu Steve cu năduf. Asta nu-l va readuce pe „Puștiul” la viață, dar măcar mi-ar ostoi mie durerea.

În ochii lui John se aprinse o lumină.

-Păi, nu e imposibil să ajungi acolo dacă vrei neapărat. Pe moment nu am decât câțiva colaboratori de ocazie la Cairo, dar nici un om al agenției. Însă păzește-te, s-ar putea să fie extrem de periculos. Cine știe peste ce grupare de fanatici religioși vei da, capabili să cumpere serviciile unui asasin plătit?

-Tocmai asta face abilitățile mele necesare în zonă. Nu uita, eu nu trebuie să trag de limbă pe nimeni. Ajunge doar să aflu ce gândesc oamenii.

-Da, i-o întoarse John, dar probabil te vei întâlni cu Peruggio, cum te împaci cu ideea asta?

Steve reflectă o clipă.

-În fond, știu și eu că e un om bun. Și bănuiesc că e mai sătul decât mine de tot tapajul pe care ziariștii îl fac în jurul lui. Cred că ne vom înțelege.

-Bine, Steve, dar ține minte să fii cât se poate de prudent. M-ar durea enorm să te pierd și pe tine, ca să nu pomenesc de dezastrul care ar domni în agenție dacă ne-ai lipsi de abilitățile tale. Nici măcar Peruggio nu pleacă la drum singur în încercarea asta.

-Păi, el nu e niciodată singur, făcu Steve. Logodnica lui Serafina, de-acum soția lui, e mereu cu el, oriunde s-ar duce.

John se aplecă și culese dintr-un alt sertar al biroului un plic, de asemenea de format mare, dar foarte elegant, din carton gros alb-crem și înconjurat de un chenar subțire în filigran auriu. Din plic scoase o fotografie pe care i-o întinse lui Steve.

-Poftim, asta e din arhiva mea personală.

Steve privi fotografia cu atenție. Era lipită pe același soi de carton ca și plicul, iar sub fotografie se găseau câteva cuvinte caligrafiate cu cerneală neagă. Steve își spuse că nu credea că e posibil să existe un scris atât de frumos. Citi cu voce tare. „Dragul meu prieten, dacă oamenii ar fi pe jumătate atât de fericiți pe cât sunt eu astăzi, am trăi cu toții în Paradis. Îți trimit această imagine în amintirea celei mai frumoase zile din viața mea”. Urma data și semnătura, la fel de artistică și de elaborată ca și scrisul – Peruggio

Sorriente. Fotografia reprezenta patru tineri, toți incredibil de frumoși. În mijloc, un cuplu în alb – el cu tenul palid, ochii imenși, negri și părul în bucle ca abanosul, ea cu superbi ochi albaștri-turcoaz și păr ca bronzul, cu fața îmbujorată plină de pistrui. Pe cele două laturi ale grupului, alături de tânăra în alb se găsea un bărbat cu ochii violeți și părul ca aurul, iar lângă tânărul tot în alb, o femeie cu tenul măsliniu, o frumusețe meridională plină de foc, într-o superbă toaletă de un mov-pal. Steve privi cu atenție încordată fața perfectă a tânărului în alb.

-Ciudat! N-aș fi crezut, deși auzisem că Peruggio a putut fi fotografiat o scurtă perioadă de timp. E exact așa cum l-am văzut acum opt ani în aeroport, complet neschimbat. Bănuiesc că fata în alb e Serafina, pe care n-am văzut-o niciodată, fata cealaltă trebuie să fie prietena ei Giovanna, dar despre bărbatul blond n-am nici o idee cine poate fi.

-Îți spun eu tot ce știu despre fiecare din ei. Ai memorat fețele lor?

-Parcă trebuie să le memorez? Odată ce l-ai văzut, Peruggio îți bântuie visele până trăiești.

-Hm, și ziceai că nu-ți plac bărbații efeminați…

Steve roși.

-Nu în sensul în care crezi. Când zic că mă bântuie, mă refer la privirea lui care arde ca focul. N-o voi uita în veci…

-Privirea aceea poate ucide, șopti John ca pentru sine. E bine să nu uităm asta când discutăm despre el. Dar cum am tot vorbit despre Peruggio, să-ți prezint și restul persoanelor din fotografie. Cum ai bănuit, fata cu ochi albaștri e soția lui, Serafina. Din câte știu, ea a devenit după nuntă asemenea lui, tot o fiică a luminii, cum își spun ei. Dacă vei fi pus vreodată în situația de a-i ajuta, nu trebuie decât să-i scoți la soare. Au o incredibilă capacitate de regenerare la lumină, orice leziune li se vindecă aproape instantaneu și își sporesc puterile în mod miraculos. Pot trăi numai cu lumină, fără hrană, săptămâni în șir. Serafina a fost campioană la arte marțiale, un amănunt de care e bine să ții seama. Bună la suflet ca și el, Serafina prezintă totuși o alergie particulară la ziariști, cărora nu le-a făcut niciodată viața ușoară. Cealaltă fată, Giovanna, e singurul om din grup. Asta nu înseamnă câtuși de puțin că trebuie desconsiderată:

fiică a unui șef de clan mafiot, deosebit de încăpățânată, și-a înfruntat de mică tatăl care dispunea, ca mijloc de persuasiune, de o armată de asasini plătiți și de o cameră de tortură. Mediul din care provine a făcut-o să fie tenace și neînduplecată, fără a fi însă un om crud. Are împreună cu Serafina un premiu Nobel, ceea ce spune multe despre nivelul ei de inteligență. Cel de-al doilea bărbat din grup e Johann-Ulrich Heller, prieten cu Peruggio și Serafina și logodnicul Giovannei. Se va implica activ în paza grupului și este de neînvins, dar numai noaptea.

-Aș fi preferat, dacă era după mine, ca Peruggio să-și fi ales un bodyguard ceva mai solid, îl întrerupse Steve. Individul ăsta e ceva mai înalt și mai vânjos, dar asta numai în comparație cu Peruggio, care pare un fulg de zăpadă rătăcit în poza aia. Cred că amicul lui, dacă încasează un pumn, nu se mai scoală de pe jos.

-Iar cel care-i dă pumnul trebuie dus de urgență la spital ca să i se pună brațul la loc, completă John.

-Chiar așa? Atunci ce soi de extraterestru e Heller ăsta?

-Ulrich – Uri pentru apropiați – e cât se poate de pământean, răspunse John.

-Da? Parcă ziceai că din grup singurul om e Giovanna.

-Așa ziceam, confirmă John.

-Atunci ce naiba e Ulrich?

-Ceva mult mai ciudat și mai incredibil decât Peruggio. Pentru cei ca el nu există nici o agenție care să se ocupe de ei. Când Peruggio mi-a vorbit de prietenul lui, l-am întrebat dacă nu cumva își bate joc de mine, dar el mi-a explicat că în reprezentarea pe care fiii luminii o au despre lume, creaturile magice își au locul lor, ca o formă de trecere între materie și energiile subtile ale Universului. Deci din punctul lui de vedere, în existența lui Ulrich nu e nimic anormal sau în afara legilor Universului.

-Nu mă mai fierbe atâta, bombăni Steve. Deci totuși ce e Ulrich?

Răspunsul veni abia șoptit:

-Ulrich e vampir.

După care în biroul lui John se făcu liniște pentru o bună bucată de vreme…

Cap.5: Bal mascat

La întrebarea lui Ulrich, Giovanna rămase cu lingurița suspendată în aer. Era neobișnuit ca el să intre în bucătărie când ea mânca și era și mai neobișnuit ca un vampir să întrebe cum se costumează oamenii la balul mascat de Haloween. Giovanna își înghiți cu noduri iaurtul din gură, apoi răspunse:

-Știu eu? Voi participa pentru prima oară la balul ăsta, ca și tine. Dar bănuiesc că ar trebui să fie ceva tematic – adică fantome, vrăjitoare, plus nelipsitele prințese și prinți, fără asta nu se poate. Evitase intenționat să pronunțe cuvântul „vampiri”, dar era convinsă că jumătate din oraș va fi acolo cu mantii negre, făină pe față și colți de plastic.

Ulrich întoarse pe toate fețele cele auzite.

-Și tu cum te vei costuma?

-Aș putea să fiu vrăjitoare, nu crezi? Mi-aș cumpăra un soi de pălărie neagră țuguiată, o mantie cu luna și stelele cusute pe ea, iar mătură avem și noi, nu trebuie să cumpărăm.

Ulrich nu păru încântat de idee.

-Nu vreau să fii vrăjitoare – toate erau bătrâne și urâte și crede-mă că am cunoscut câteva vrăjitoare adevărate în lunga mea existență. Nu erau simpatice deloc – majoritatea niște scorpii care practicau cea mai neagră magie, fără pic de remușcare.

Prudența o învățase pe Giovanna să nu ceară detalii – voia să doarmă bine nopțile și n-avea chef de coșmaruri.

-Dar tu ce ai vrea să fiu? Nu-mi spune că vreo prințesă, vor fi cel puțin o sută de prințese în sală!

Ulrich râse.

-Nu m-am gândit la asta. Tu n-ai pielea albă ca laptele, ești mai degrabă o frumusețe sudică, solară și ești mai fierbinte ca un cuptor încins. Închise un ochi și o privi chiorâș dintr-o parte. Da, mi te pot imagina ca pe-o cadână. Favorita sultanului, ce spui de asta? Te-aș putea îmbrăca în văluri transparente, sub care trupul tău divin să strălucească în toată splendoarea lui și te-aș putea acoperi cu bijuterii somptuoase.

-Și tu să fii sultanul? Giovannei îi surâdea ideea, mai ales partea cu bijuteriile.

-Nu, nici vorbă! Unde ai mai văzut un sultan atât de palid? În ce crezi că se vor costume majoritatea bărbaților?

-Vor fi vampiri, îi scăpă Giovannei.

-Asta nu mă avantajează. I-ar face pe ceilalți să pară niște imitații jalnice și cumplit de bronzate. Dar dacă tot vreau să-mi las la vedere fața albă, ce-ai zice de…Privirea lui Ulrich se roti prin bucătărie, în căutarea oricărui obiect alb. Frigider – nu, chiuvetă – nici atât, farfurie nu m-ar tenta. Ochii îi căzură pe paharul de iaurt început, abandonat de Giovanna pe masă. Îl luă și începu să-l studieze. Oare cum aș arăta costumat în iaurt Milli? Crezi că risc să întâlnesc pe altcineva la fel?

Giovanna se înecă de râs. Putea să jure că nimeni, niciodată, nu se dusese la vreun carnaval îmbrăcat în iaurt.

Seara cea mare veni rece și umedă. Serafina și Peruggio își făcură apariția pe cărare înainte de lăsarea întunericului, sau cel puțin se putea bănui că ei erau. Serafina era mai argintie ca o cutie de conserve, purta un fel de cască rotundă cu vizor, cu niște antene pe cap, iar pe costumul strâns pe ea se vedeau tot soiul de becuri minuscule care clipeau intermitent. Centura lată, tot argintie, de pe șolduri, conținea probabil bateriile și electronica întregului ansamblu. Se încălțase în cizme argintii, iar fața și mâinile îi erau vopsite în aceeași culoare. Putea fi luată în egală măsură drept astronaut sau drept roboțel, dar și într-un caz și în celălalt făcea o figură onorabilă. Alături de ea mergea cea mai clasică și mai convențională stafie – Peruggio se mulțumise să-și pună pe cap un cearșaf vechi, lung până la pământ, în care decupase două găuri pentru ochi și le conturase cu vopsea neagră. Costumul nu era cine știe ce, dar cum Peruggio putea să leviteze cu ușurință, impresia era covârșitoare.

Giovanna apăru într-un soi de costum de baie verde cu auriu, peste care-și trăsese niște pantaloni bufanți din voal verde. În rest, era literalmente îmbrăcată în șiraguri de perle și-și strânsese părul sub un turban de catifea împodobit cu smaralde și pene de păun. În spatele ei pășea cea mai caraghioasă făptură care fusese văzută vreodată: un individ cu pielea incredibil de albă, îmbrăcat în pantaloni și tricou mai albe ca zăpada, cu pantofi albi în picioare și

ale cărui membre și cap ieșeau dintr-un fel de pahar uriaș de carton, cu capac, pe care scria „iaurt Milli” cu litere de-o șchioapă. Omul își pusese în vârful capului o beretă la fel de albă ca restul îmbrăcămintei, dar bereta lunecase pe părul lui mătăsos, galben-pai, și-acum stătea pe o parte, dându-i un aer boem.

-Luăm mașina, dragilor, sau…

-Sau fii serioasă, Serafina. Ne întoarcem în zori, așa că Ulrich și Giovanna pot călători și ei ca și noi.

Peruggio dispăru într-o străfulgerare de lumină aurie, Serafina îl urmă, iar Ulrich o ridică pe Giovanna în brațe și se topi în întunericul tot mai dens.

Peruggio se materializă pe o stradă dosnică și slab luminată, unde la ora aceea nu se vedea nici țipenie de om. Serafina apăru la câțiva pași de el, iar Ulrich și Giovanna chiar pe mijlocul străzii.

-Ulrich…pantofii, șopti Peruggio.

De câteva zile începuseră ploile interminabile de noiembrie, noroiul se întinsese peste tot iar încălțările lui Ulrich erau albe ca neaua.

-Ah, da…

Făcu câțiva pași prin băltoace, atât cât să se vadă o dungă maronie pe încălțările impecabile.

-Așa e bine?

-Da, excelent. Ia-o înainte!

Merseră câteva minute în tăcere, ascultând zgomotele nopții. Tămbălăul provocat de muzica dată la maxim în sala de bal se auzea până departe. Când cotiră pe strada principală, Peruggio îl opri pe Ulrich.

-Ești sătul și liniștit?

-Oh, am băut atâta sânge sintetic că abia mă pot mișca și sunt mai calm decât o bornă kilometrică așezată pe marginea drumului.

-Și ce vei face dacă ne întâlnim iarăși cu tinerii de la cinema?

-Să-i ia dracu, mormăi Ulrich. Scuze, șefu! N-o să-i omor fiindcă sunt idioți, aștept să o facă singuri.

Muzica petrecerii fu acoperită de un răpăit infernal. Oamenii aflați în fața vechiului teatru din Oravița își puseră mâinile peste urechi.

-Isuse, ce e asta? făcu mirată Serafina.

-Dați-vă la o parte, dați-vă la o parte, urlă îngrozit careva de pe marginea drumului. Nebunii nu știu de glumă!

Trei motociclete uriașe, călărite de tineri în haine de piele, își făcură apariția în viteză, ambalate la maxim.

-Iată-ți oamenii, Ulrich, apucă să spună Peruggio înainte să le lipească pe Serafina și pe Giovanna de zidul unei case, cu o mișcare fulgerătoare.

Lucrurile se petrecură apoi prea rapid ca cineva să-și mai amintească exact ce se întâmplase. Văzură cu toții o siluetă albă și caraghioasă, ca un fel de om îmbrăcat într-un pahar, stând șocată în mijlocul drumului, urmă o bufnitură puternică și în final motocicletele zăceau contorsionate pe drum, iar tipul cu hainele albe examina calm și meticulos trunchiul unui copac aflat în fața unei clădiri. Vitejii călăreți ai motocicletelor priveau buimaci scena, zgâriați, murdari și plini de sânge și noroi, dar întregi.

-Așa se merge, hahalerelor? izbucni omul în alb. Dacă nu era copacul ăsta să vă oprească, mergeați până la lună și înapoi, sau ce? Să cheme cineva o ambulanță, tipii ăștia trebuie reparați cumva. Iar de la motociclete luați-vă adio, le puteți duce la fier vechi.

Cei trei tineri fură înghesuiți iute în ambulanță, deși unul din ei protesta și nu voia să meargă.

-Am zis că-i așteptăm pe ceilalți în fața teatrului, lăsați-ne în pace, n-avem nimic!

-Ba aveți la cap, bombăni un spectator al scenei, nu numai voi ci și ceilalți. Toți opt sunteți nebuni de legat. Ziceți mersi că sunteți oarecum întregi, deși nimeni în orașul ăsta nu v-ar fi plâns dacă lucrurile se terminau prost pentru voi.

Cum toată lumea se ocupe de motocicliști, nimeni nu-l mai privea cu atenție pe omul în alb. Acesta își îndoi cu greu trunchiul prins în paharul rigid de carton, până când reuși să ajungă cu mâna la micile băltoace de sânge care rămăseseră pe locul accidentului. Apoi, nebăgat în seamă, duse degetele la buze și scuipă supărat.

-Pfui, alcool, puteam să jur că sunt beți turtă.

Cineva totuși îl auzi, pentru că o voce se apucă să zbiere:

-La poliție cu ei, pentru testul de alcoolemie! La poliție!

Duba ambulanței se închise în urma celor trei tineri și mulțimea de gură-cască se buluci spre intrarea teatrului, în holul căruia se

ținea balul. În fața ușii, doi zdrahoni angajați ca oameni de ordine își ștergeau sudoarea de pe față.

-Va fi o noapte lungă, făcu unul.

-Și grea, completă celălalt. Au mai rămas cinci și se pare că erau vorbiți să vină încoace. Vom avea de lucru, nu glumă!

Fantoma, roboțelul, cadâna și iaurtul intrară fără probleme. Păreau oameni la locul lor, calmi și civilizați. Numai iaurtul se opri în ușă, holbându-se perplex la un stand lipit la exterior chiar de zidul teatrului, unde un întreprinzător vindea tot felul de nimicuri de sezon. Printre pălăriile de vrăjitor, dovlecii de Haloween, mantiile negre și măștile horror, articolul cel mai căutat era perechea lungă și albă de colți de plastic. Ulrich își cumpără o pereche și se amuză trăgându-și colții artificiali peste caninii care arătau cum nu se poate mai umani.

-Ești iaurt sau vampir, hotărăște-te, îl apostrofă cineva din holul aglomerat.

-Sunt un iaurt care trebuie mâncat repede, altfel te mănâncă el pe tine, răspunse Ulrich râzând.

Apoi căscă ochii mari: jumătate din bărbații aflați în sală purtau mantii negre și colți de plastic, în cealaltă jumătate predominau, la egalitate, vrăjitorii și prinții. Numai un grăsan își împingea înainte burdihanul ca o sferă, peste care trăsese un tricou cu un imprimeu reprezentând o minge uriașă de fotbal. Petrecerea se încinse. Până și Ulrich se apucă să danseze, deși nu putea fi vorba de dansat cu Giovanna lipită de el, pentru că îl incomoda teribil costumul. Dar se distra de minune, asta era sigur. Giovanna câștigă fără bătaie de cap concursul pentru cel mai frumos costum feminin și asta puse capac bunei dispoziții de-a dreptul molipsitoare a lui Ulrich.

Când nimeni nu mai părea să-și amintească incidentul cu cei trei motocicliști, de afară se făcu auzit un tărăboi infernal: veniseră ceilalți cinci, în huruitul motoarelor și cereau insistent să fie lăsați să intre în sală. Păreau cam agitați și cam speriați, iar costumele lor de piele neagră erau pe alocuri ferfenițite. Paza de la intrare le opuse rezistență dar pierdu repede – în fond erau doi contra cinci. Motocicliștii își făcură o apariție pe gustul lor, plină de zgomot și de înghionteli. Se repeziră la pupitrul unde DJ-ul mixa muzica, îi smulseră microfonul și cerură liniște.

-E vreun vampir printre voi? Dacă da, avem un mesaj pentru el.

Vreo sută de capete se întoarseră în direcția intrușilor, toate arătându-și colții amenințători, albi și lungi, din cel mai veritabil plastic.

-Cam mulți din ăștia, bombăni unui din tinerii în geci negre de piele. Parc-a plouat cu ei pe aici!

-Avem metode să-l recunoaștem pe cel autentic, zise șeful bandei. Numai un vampir adevărat știe care e biserica blestemată, cel puțin asta ne-au spus ăia din cimitir.

Aha…deci goniseră prin cimitir cu motoarele lor infernale, o impietate față de bieții oameni care merseseră acolo să aprindă o lumânare pentru cei dispăruți. „Ăia" din cimitir însă făcuseră o impresie profundă asupra găștii de vagabonzi, pentru că șeful lor păli când aminti de ei și ceilalți patru schimbară priviri neliniștite.

-Deci, reiau! Care te știi vampir de-adevăratelea, te așteptăm peste cinci minute în fața teatrului.

Cei cinci părăsiră încăperea și oamenii începură să comenteze zgomotos evenimentul. Nimeni însă nu se grăbi să-i urmeze.

-Vampiri, pe naiba! Precis li s-a făcut de cafteală și caută nod în papură cui o fi destul de prost să-i creadă. Cine ar avea mintea să se pună cu cinci deodată?

În jurul vocii care rostise aceste cuvinte se adunară grupuri-grupuri de oameni care acum își dădeau cu părerea. Într-un târziu conveniră că toată treaba cu vampirii era o poveste și derbedeii căutau de fapt un prilej de gâlceavă. Ca cei cinci să nu se poată întoarce, se apucară să baricadeze ușile, dar nu înainte ca tipul costumat în pahar de iaurt să fi putut ieși.

Ulrich își roti ochii în noaptea de afară. Vederea perfectă în întuneric îi dezvălui de îndată locul unde tinerii așteptau, discutând aprins.

-Șefu, eu am chef să mă car de aici. Cele cinci minute aproape au trecut, nu va veni nimeni să preia mesajul. E clar că cineva ne-a făcut o farsă sinistră trimițându-ne încoace.

-Ba nu era nici o farsă, istețule. Pe tine nu te mai doare gâtul? întrebă șeful lor, frecându-se cu măna pe sub gulerul bluzonului, într-un loc care părea tumefiat chiar și la lumina chioară a becurilor de pe stradă. Eu nu sunt un fricos, dar ce am pățit azi la cimitir m-a

lecuit pentru o vreme de dorința de a mai trece pe acolo. Nu știu peste ce am dat, dar ăia sigur nu erau oameni.

-Șefu, nu mai povesti că se zbârlește părul pe mine, scânci un altul. Crezi că dacă ne-au mușcat, vom deveni ca ei?

-De unde vrei să știu, idiotule? Ah, dar uite un tăntălău a cărui mutră cere palme. Ce dracu caută albinosul pe stradă la ora asta? Și unde sunt prietenii noștri?

-Păi, ăsta-i cretinul care era să-mi rupă mâna la cinema, moaca lui albă nu o uit așa ușor. Să-l batem, ne mai răcorim un pic cu asta și-apoi ne cărăm!

Ulrich înaintă fără teamă spre cei cinci, care râdeau de el.

-Hei, parcă voi ați spus în holul teatrului, acum câteva minute, că aveți un mesaj pentru vampir. Eu sunt ăla și ca dovadă, dacă parola era „biserica blestemată”, răspunsul la așa ceva nu poate fi decât Domul din Timișoara. Oamenii n-au de unde să știe asta, dar precis tipii din cimitir v-au spus răspunsul corect.

-Cară-te de aici, caraghiosule!

-Încetișor, mormăi șeful tinerilor. Caraghiosul a zis ce trebuia, într-adevăr Domul din Timișoara era răspunsul.

-Da, mă, dar n-are ăsta față de vampir cum n-am nici eu. Ăia din cimitir da, te băgau în sperieți, dar ăsta? Unde-ți sunt, amice, ochii roșii?

-Mi s-au deschis la culoare , pentru că beau sânge sintetic, dar amic ești cu trântorii de teapa ta, nu cu mine – eu îmi aleg prietenii mai bine de atât.

-Fii, omule, serios! Ești vreun profesoraș de istorie care a citit pe undeva balivernele cu „biserica blestemată” și acum se dă mare. Dispari sau te batem!

-Da?

Cu o mișcare fulgerătoare, Ulrich îi rupse celui care vorbise mai înainte gulerul jachetei, lăsându-i gâtul descoperit și cercetă două mici semne roșiatice pe care individul le avea pe gât. Gestul fusese atât de iute și de imprevizibil că ceilalți patru nu apucară nici să se clintească din loc.

-Ai avut noroc, va trece în trei zile. Nu mi-ar fi plăcut să fii transformat și să împart eternitatea cu un gunoi ca tine.

Apoi se întoarse către cel care părea a fi șeful derbedeilor.

-Mutra mea cere palme, zici? Nimeni nu e perfect! Dar ia să mă ocup puțin de a ta!

Ulrich îi trase fulgerător o palmă zgomotoasă, iar pielea se crăpă instantaneu, lăsând sângele să țâșnească. Vampirul își înmuie un deget în sângele individului, totul sub privirile înghețate și pline de panică ale celorlalți patru, apoi duse mâna la buze.

-Pfui, alcool. Mai e vreunul dintre voi care n-a băut?

-E…eu, se bâlbâi cel care părea cel mai puțin masiv dintre cei cinci. Mi se face rău la beție.

-Bine, zise Ulrich apropiindu-se.

-Să nu mă seci de sânge, strigă îngrozit tânărul.

-Nu, dacă te porți decent. Să-mi povestești ce s-a întâmplat la cimitir și care era mesajul.

-Am fost cu motoarele să-i speriem pe cei care mergeau să aprindă lumânări de Ziua Morților. Dintr-o dată au apărut trei umbre negre din spatele unor cripte vechi, erau zdrențăroși, slabi, groaznic de palizi și miroseau sinistru. Au zis să-l găsim pe vampir și să-i spunem să fie peste trei nopți, fix la miezul nopții, la monumentul din fața bisericii blestemate. Apoi, oricât de repede am fi gonit noi, erau mereu în fața noastră și la un moment dat ne-au oprit și ne-au făcut asta…a fost dureros, noi credeam că sunt colți din ăia de plastic, dar tăiau ca un brici și ardeau ca focul.

Tânărul își arătă rana de la gât.

-Apoi au zis să dispărem de acolo și să nu privim înapoi și ne-au însoțit până la poarta cimitirului. Noi ne-am uitat în urmă, ne era prea frică să nu ne urmărească, dar ei n-au ieșit din cimitir. După un timp ne-am despărțit, trei dintre noi au venit direct la petrecere, iar ceilalți urma să-i întâlnim aici. Erau…erau vampiri adevărați?

-Unii foarte vechi și foarte primitivi, răspunse Ulrich. Viețuiesc prin cripte, se tem de oraș, de mașini, de electricitate și se hrănesc cu sângele puținilor oameni care noaptea se învârtesc în jurul cimitirului, de regulă niște vagabonzi așa cum erau ei înșiși cât timp au trăit.

-Deci sunt morți?

-Sunt morți ziua și vii noaptea, lămuri Ulrich.

-Înseamnă că tu nu ești ca ei, te-am văzut astă-vară la cinematograf, ziua în amiaza mare.

-Mă deosebesc mult de ei, într-adevăr, dar asta nu mai e treaba voatră. Nu vă așteptați prietenii, sunt la spital – au făcut cam mult zgomot pe aici și i-am potolit cum m-am priceput mai bine. Motoarele lor sunt acolo – arătă o grămadă diformă de fier pe marginea drumului – însă n-o să le puteți repara vreodată. Acum plecați, până nu mă răzgândesc!

Cei cinci o luară în josul străzii, dar se opriră după câțiva pași. Ulrich se întorsese cu spatele la ei și se pregătea să intre în clădirea teatrului.

-Sunteți niște lași, tună șeful tinerilor. Vă lăsați prostiți de primul venit – credeți că individul are ceva supranatural în el? Ne întoarcem și-l batem! Acum!

-Da, șefu, dar obrazul tău…

-Aiurea! Tipul purta un inel masiv pe mână și când m-a pălmuit inelul mi-a tăiat fața, atâta tot. Ați văzut vreo urmă de colți la el?

-Nu, dar…

-Nici un „dar”! Urmați-mă!

În fața teatrului se găseau acum două siluete – cel care se pretinsese vampir și o arătare micuță cu un cearșaf pe cap, părând o fantomă.

-Ăla e chiar culmea! Uitați-vă numai, pare un copil de școală! Cu așa ceva ne batem noi?

-Spre binele vostru, sper că nu, vorbi „stafia”. Avea o voce catifelată și micuță, în acord cu silueta fragilă care se ghicea sub cearșaf.

Apoi se ridică de la pământ, începând să plutească încolo și încoace. Prin găurile pentru ochi făcute în cearșaf se vedea ceva ce părea argint lichid și care emitea o lumină nepământeană. Cei cinci o luară la sănătoasa fără să mai stea pe gânduri, în timp ce Peruggio și Ulrich se prăpădeau de râs.

-Le ștergi memoria, Mediatorule? întrebă vampirul după ce se mai liniști.

-Din păcate va trebui s-o fac. Înțeleg că și ai tăi s-au cam dat în spectacol și n-avem nevoie de asta.

-Scursorile alea nu sunt „ai mei”!

-Scuze, Uri! Ai de gând să mergi la„biserica blestemată”?

-E nevoie, făcu Ulrich. N-am nici o idee ce vor să-mi spună și prefer să-i țin cât mai departe de casă și de Giovanna.

Apoi dispăru ca o părere și nu se opri decât la gardul vechiului cimitir al orașului. Privi în jur – liniște și nemișcare - și strigă destul de tare ca să fie auzit de urechile sensibile ale vampirilor dinăuntru:

-Datoria de sânge a fost plătită, nu vă mai luați de copiii ăia fără minte!

Piața Unirii, sau a Domului, nu s-a schimbat prea mult în ultimii două sute cincizeci de ani: clădirile, mereu îngrijite și restaurate, arată ca în ziua când fuseseră inaugurate, iar peste casele scunde, turlele Domului se înălță maiestuoase. În noiembrie, noaptea, piața e de obicei pustie, spre deosebire de lunile de vară, când e împânzită de terasele cafenelelor și ale berăriilor. În fața bisericii se ridică o coloană de piatră, monumentul Sfintei Treimi, care cu statuile lui baroce comemorează ultima epidemie de ciumă abătută asupra orașului. Acum la baza coloanei părea că dorm doi cerșetori zdrențăroși, în timp ce un al treilea își făcea veacul chiar pe scările Domului. Becurile cu lumina lor galben-portocalie dădeau o înfățișare ciudată chipurilor celor trei vagabonzi: fețele, lipsite de expresie, semănau mai bine cu niște mulaje de ceară decât cu capetele unor oameni vii. De pe o străduță laterală, un al patrulea personaj se ivi și înaintă cu pași siguri spre monument: un tânăr cu părul deschis la culoare și haine croite după ultima tendință a modei, cu mersul sprinten și ținuta mândră. Singurul lucru pe care-l avea în comun cu cei trei zdrențăroși era paloarea și aspectul de ceară al chipului. Chiar și așa, bărbatul atrăgea atenția prin frumusețea fără cusur a trăsăturilor și prin ochii adânci, visători.

Clopotele Domului băteau miezul nopții când tânărul ajunse în fața monumentului Sfintei Treimi. Individul de pe scările bisericii se prelinse și el către mijlocul pieței, cu mișcările leneșe ale cuiva trezit din somn.

-Am venit la miezul nopții, așa cum ați cerut, șopti Ulrich. Care e motivul acestei întâlniri?

-Ia-o încetișor, tinere, răspunse unul din cei trei cerșetori.

-Mă grăbesc, zise Ulrich tăios.

-Neobișnuit lucru pentru unul ca noi. De ce să alergi, când timpul tău este eternitatea? Sau te-ai pus cumva în slujba oamenilor?

-Numai a Mediatorului, replică sec nou-venitul. Iar el nu e om.

-Oooo, deci e adevărat! Există așa ceva! Stai jos și povestește, îl invită una din creaturile de la baza monumentului.

Ulrich se așeză pe piatra rece, aranjându-se cu grijă ca să nu-și șifoneze pantalonii impecabili. Contrastul dintre el și cei trei cerșetori îl făcea să pară un adevărat dandy. Unul din ei mirosi aerul.

-Ce e asta?

-Hugo Boss, parfumul meu favorit, lămuri Ulrich. Dacă voi preferați să mirosiți a cimitir, e treaba voastră, fiecare cu gusturile lui.

-Deci chiar există un Mediator? Și e adevărat că nu mai bei sânge, că ai fost văzut la lumina zilei și că femeia cu care ești are sânge cald?

-Până aici! Dacă vreunul din voi îndrăznește numai să se gândească să-i facă rău logodnicei mele, acela nu va prinde zorile. Am țărușul pregătit!

Ulrich sărise în picioare și îi domina cu privirile lui liliachii, strălucitoare. Acum ochii aceia ca ametistele aruncau scântei.

-Așează-te, nu despre asta era vorba. Suntem trei, iar tu ești singur și nu ești prost să ne ataci. Dar parcă vorbeam despre tine și despre relația ta cu oamenii, cu lumina și cu Mediatorul.

Ulrich se calmase. Când vorbi, vocea îi suna rece și stăpânită.

-Prea bine. Dacă ați amintit de oameni, datoria de sânge a tinerilor din Oravița a fost plătită, așa că nu vă mai luați de ei. Oricum nu-și aduc aminte de nimic din tot ce li s-a întâmplat.

-Le-ai băut sângele?

-Nu. Erau beți cu toții și cumplit de grețoși. Dar asta nu înseamnă că datoria n-ar fi fost plătită: sângele lor a înroșit caldarâmul străzii.

-Știm. Ne-am ospătat noi, mai pe urmă.

Ulrich făcu doar un gest de dezgust.

-E adevărat că poți ieși la soare? întrebă unul din cei trei.

-Da, e darul Mediatorului pentru mine, un dar condiționat de promisiunea de a nu mai ucide un om, niciodată.

-Va trebui să-ți încalci promisiunea, sau nu mai ești de-al nostru. Ai aproape cinci sute de ani și n-ai transformat încă pe nimeni…

Ulrich se înnegură la față.

-Nu voi face rău nici unei făpturi cu sânge cald. Dacă un om mi-o va cere vreodată, îl voi transforma, dar altfel nu – asta chiar cu riscul de a fi exclus din toate comunitățile celor nevii. Mi-am făcut alegerea – rămân fidel Mediatorului și luminii pe care el o reprezintă.

-Adică oamenilor, vrei să spui. Știi că oamenii pe care îi aperi atât sunt mai răi decât noi? Știi că ucid pentru plăcerea lor, pentru putere, din orgoliu și dintr-o mie de alte motive la fel de lipsite de temei? Noi măcar ucidem ca să ne hrănim, lor ce justificare le găsești?

-Asta i-am spus și eu Mediatorului și mi-a zis să nu caut justificări. Alegi binele sau răul, să fii într-o tabără sau în cealaltă, fără să cauți să înțelegi de ce faci asta. Atât timp cât te simți împăcat cu tine însuți, înseamnă că alegerea ta e corectă.

Cei trei lăsară capetele în jos și șușotiră o vreme între ei. Ulrich se retrase câțiva pași. Apoi îl chemară.

-Ce părere are Mediatorul tău de cei ca noi? Cum se raportează el la lumea noastră?

Ulrich păru ușurat. Se așteptase la întrebări mai grele.

-Mediatorul ocrotește viața și tot ce e viu. Nu e nici cu noi, nici împotriva noastră. Pur și simplu ne recunoaște dreptul de a exista – de fapt uneori îmi face chiar impresia că ne înțelege, pentru că și unele din puterile lui țin de magie. Nu îi datorați nimic, nici supunere, nici ascultare și totuși vă sfătuiesc să nu stați împotriva lui – e mai puternic decât tot ce ați cunoscut vreodată și are de apărat Pământul de un atac din afară. Cum ați supraviețui dacă cineva ar distruge criptele cimitirului din Oravița și ar spulbera pământul de pe mormintele în care vă ascundeți la fiecare răsărit de soare?

-Hm, aici ai dreptate – suntem legați de pământ prin moarte. Deci dacă totul se termină rău pentru Mediator, se termină rău și pentru noi, asta vrei să spui?

Ulrich își înclină capul. Pletele blonde îi căzură pe față dându-i aspectul uneia din acele statui minunate de îngeri care pot fi văzute prin cimitire sau prin biserici. Într-un târziu oftă.

-Da, lucrurile spuse mai pe șleau la asta se rezumă.

Cei trei părură să delibereze.

-Din păcate, nu-i putem ajuta decât pe cei ca noi. Ce trebuie să facă Mediatorul?

-Să găsească o piatră verde a cunoașterii și s-o dăruiască celor care susțin că sunt stăpânii ei de drept. Nici măcar nu știm dacă se află aici pe Pământ, doar presupunem asta.

-La ce e bună cunoașterea? făcu unul din cei trei, cu evident dispreț. Oamenii o tot doresc, dar le-a dăruit oare mai multă fericire?

-Fericire nu, dar o viață mai bună cu siguranță, răspunse Ulrich. Se gândea la nopțile pustii ale celor trei, rătăcitori prin cimitire în timp ce el se uita la ultimele DVD-uri cu filme la modă pe uriașa lui plasmă din dormitor, cu Giovanna alături.

-Nu e bună cunoașterea, oamenii o folosesc adesea ca să se omoare între ei. În fine, asta e treaba lor – mai mult sânge, mai multă hrană pentru noi! Dar știi povestea bisericii blestemate?

-Nu, recunoscu Ulrich. În perioada în care a fost construită eu plecasem în apus și lucram cu un alchimist.

-Păi, tot din minunata cunoaștere pe care o aperi atât i se trage blestemul. La 1700 era vremea calfelor călătoare, acelea care-și petreceau jumătate de viață rătăcind și muncind din loc în loc, ca să obțină statutul de meșter. La Timișoara a venit un asemenea om, un bărbat care voise de fapt să devină arhitect, dar părinții nu aveau bani să-l țină la școală. Așa că a început să lucreze ca ucenic zidar, sperând să fure meseria pe care și-o dorea atât. Pe vremea aceea era mare lucru să fii arhitect - știi, oamenii credeau că tagma asta are puteri tainice, pentru că ridică ziduri durabile din nimic, asemenea Domnului care a zidit lumea în șase zile. Iar cunoștințele de matematică ale arhitecților, formidabile pentru epoca în care trăiau, veneau de-a dreptul din știința secretă a anticilor.

-Știu asta, îl întrerupse Ulrich. Treci la subiect!

-Știi? Poate ești cumva francmason? Nu uita, noi nu ne putem infiltra în organizațiile oamenilor! În fine…Tânărul acela avea un sânge minunat, îmi lasă gura apă numai amintindu-mi. Într-o noapte s-a suit pe schelele Domului, ca să vadă cum era alcătuită construcția, fără ca ceilalți zidari să știe. A căzut și a murit pe loc, asta-i tot.

-Deci l-ai ucis…

-Eu? Da de unde! A ameţit şi a căzut bietul băiat, păcat de sângele lui. Dac-aș fi fost acolo când s-a întâmplat, l-aș fi transformat într-unul ca noi, dar eu tocmai plecasem.

-Pierderile de sânge le provoacă oamenilor amețeli. Trebuia să-l vrăjești ca să nu mai urce pe schelă, dar tu, monstru fără milă, ți-ai făcut plinul și ai întins-o.

Ulrich se cam răstise – se enervase de-a binelea.

-Murea oricum, protestă vampirul. Ei sunt muritori, nu? Și sunt hrana noastră, ăsta e rostul lor în viață.

-Să nu ne certăm, nu vom cădea de acord niciodată. De unde se trage blestemul?

-Păi maică-sa nu s-a putut împăca nicicum cu moartea lui, s-a dus la o vrăjitoare și gurile rele spun c-ar fi plătit cu sufletul ei ca vrăjitoarea să blesteme biserica. De aia nu se poate desface blestemul, că sufletul femeii ar fi rămas prins în ziduri. Restul e povestea pe care o cunosc și oamenii: mireasa arhitectului a murit pe scări, în ziua nunții lor și de atunci nu se fac nunți la Dom și i s-a dus buhul că e blestemat.

-Și chiar este, răspunse Ulrich. Am fost aici într-o zi cu Peruggio, Mediatorul, și el vede esența lucrurilor, nu aparențele pe care le observă oamenii. M-a întrebat dacă zăresc și eu sferele negre care plutesc deasupra turlelor și am zis că nu, acolo nu erau decât două cruci aurite. Atunci a hotărât să nu intre în biserică – vorbea de un fel de energie negativă, ăsta cred că e un termen științific pentru ceea ce noi numim magie neagră.

Cei trei se ridicară brusc.

-E timpul să plecăm. Avem nevoie de hrană azi-noapte. Dar te-am prevenit, vei avea necazuri dacă nu te hotărăști să transformi pe cineva.

-Am reținut asta, mârâi Ulrich printre dinții încleștați, dar nu înseamnă că aș fi de acord. Trăim în lumi diferite, domnilor.

Vampirii se topiră în noapte, în burnița rece a toamnei. Înainte de a dispărea din câmpul vizual al lui Ulrich, unul din ei se întoarse și strigă:

-Dacă vrei să-ți ajuți Mediatorul, du-te după aurul morților. Toată cunoașterea existentă de acolo vine și e mult mai prețioasă decât tot

acel aur, dar și mult mai bine ascunsă. Succes!

Ulrich își înclină capul, rămase tăcut, apoi dispăru și el. Îi era dor de casă, de Giovanna. Aurul morților – ce dracu (scuze, șefu!) mai era și asta?

Cap. 6: Diavolul din lac

Serafina se pregăti să meargă acasă. Pentru că îl știa pe Ulrich la Timișoara, hotărâse să-i țină Giovannei de urât și petrecuseră o noapte povestind și râzând, dar acum era gata să se întoarcă lângă Peruggio, care în noaptea aceea lucrase până târziu. Serafina îl ajutase, descifrarea hieroglifelor devenise o simplă joacă pentru ea și primise „permisie”, cum îi plăcea să spună.

-Distrează-te cu Giovanna, iubito, eu mai rămân treaz să citesc. De-acum te poți întoarce și singură, zisese Peruggio zâmbind și făcând referire la abilitatea Serafinei de a se dematerializa din senin.

Dacă la început lucrurile merseseră greu (cel puțin așa i se părea Serafinei), acum stăpânea magia la fel de ușor ca și soțul ei. Se abandona senină fluxului de energie pe care-l simțea în jurul ei și învățase să-l folosească fără să mai simtă vreo oboseală. Iar Peruggio doar zâmbea și o încuraja când o vedea atât de concentrată în munca ei - știa că nu e ușor să devii altceva decât ai fost obișnuit sau născut să fii.

Tinerele discutau vesele în holul casei, când un zgomot puternic se auzi de afară, iar covorul se umplu de cioburi. Serafina se aplecă fulgerător și recuperă piatra care spărsese ușile masive de sticlă.

-A fost aruncată de cineva de afară. Repede, să împingem biroul în spatele ușii!

În ochii Giovannei licări panica.

-Ce e asta?

-Imbecilii de la bal, răspunse agitată Serafina. Le simt minţile înfierbântate, v-au văzut când te-ai despărţit de Ulrich şi ştiu că el nu se va întoarce decât dimineaţa, aşa că au hotărât să-i distrugă locuinţa. Degeaba i-am cerut lui Peruggio să le lase o parte din amintirile din noaptea de Haloween, ca măcar să se ferească de noi. Nu, soţul meu drag nu voia ca tinerii să trăiască traumatizaţi, cu teama în suflet şi acum ăsta e răspunsul – ne atacă pentru că ţin minte că au ieşit puţin şifonaţi de la petrecere din cauza noastră, chiar dacă nu mai ştiu cum s-a întâmplat asta.

-Deci tu şi Peruggio nu sunteţi întotdeauna de acord unul cu celălalt?

Serafina zâmbi.

-Uneori el e prea bun. Pe lângă Peruggio, mă simt câteodată ca un pui de drac.

-Şi-acum ce facem? Îi poţi transmite cumva că suntem în primejdie?

-Pot, dar nu vreau. Îl simt în gândurile mele, tocmai a adormit şi visează frumos – Serafina roşi – aşa că n-am de gând să-l trezesc. Ne descurcăm noi cumva!

În timp ce vorbeau, un alt zgomot de sticlă spartă se auzi de la etaj.

-Rămâi aici, Giovanna şi continuă să baricadezi uşa!

Serafina ţâşni ca o săgeată în sus pe scări. În dormitorul stacojiu atât de drag lui Ulrich, găsi un şomoiog de cârpe aprinse. Covorul începuse să fumege. Stinse focul cu picioarele, turnă apă deasupra şi azvârli proiectilul pe geamul spart, în noaptea de afară. Câteva siluete negre se vedeau alergând încoace şi încolo în întunericul de sub copaci, dar privirile agere ale Serafinei le detectară. Fugi la parter, unde Giovanna plângea îngrozită, apoi coborî în biblioteca imensă de la subsol şi apăsă butonul mascat în spatele unui raft de cărţi.

-Am putea să ne ascundem în camera secretă, şopti Giovanna care venise şi ea în urma Serafinei, prea speriată ca să rămână singură.

-Nici vorbă – bestiile ar incendia biblioteca! Ştii cât ţine Ulrich la cărţile lui!

Serafina își roti ochii prin camera secretă – de fapt o pivniță adâncă unde cândva Ulrich îi dăduse lecții de autoapărare. În capătul încăperii se zărea o frumoasă panoplie cu arme albe medievale. Spre deosebire de colecția de arme din bibliotecă, acestea nu erau de paradă, ci de luptă. Serafina desprinse din panoplie superba sabie din oțel de Toledo, cu mânerul bătut în rubine, care era moștenirea de familie a lui Ulrich și de care el nu se despărțise niciodată în ultimii cinci sute de ani. O roti de câteva ori deasupra capului și zise mulțumită, trecându-și degetele peste lama subțire:

-În caz că nu putem face altceva mai bun, asta ar putea fi o soluție. Peruggio a început să mă învețe magie defensivă, dar nu credea să am nevoie de ea atât de curând și n-a insistat prea mult. În fine, asta e, ne vom descurca cu ce avem la îndemână. Giovanna, ia și tu o armă și hai la intrare!

-Da, dar ei sunt probabil opt, noi numai două!

-Așa e, recunoscu Serafina, au venit cu toții. Asta nu înseamnă că ai voie să intri în panică. Trebuie doar să tragem cumva de timp, fiii luminii sunt mai puternici după răsăritul soarelui. O să-mi folosesc energia ca să-i impresionez, fără să le provoc prea mult rău. Soțul meu poate ridica ecrane de protecție translucide din nimic, de care nici o vietate nu trece și poate face să apară din senin flăcări uriașe.

-Da, dar el e Mediatorul, observă Giovanna.

-Făcea asta și mai înainte de a deveni Mediator, deci ar trebui să am și eu abilitatea necesară. Problema e să mă pot concentra îndeajuns.

-Cum să te concentrezi în haosul de-aici?

Întrebarea Giovannei era justificată. Ajunseseră din nou în hol, unde găsiră pe covor mai multe cioburi decât înainte și vreo două-trei proiectile noi. Ușile de la intrare fuseseră complet distruse.

-De ce nu intră? Nimic nu-i mai împiedică să vină și să distrugă totul.

Serafina privi în jur. Era calmă, se putea controla încă – era un semn bun!

-Pentru că se tem, Giovanna. Li s-au șters amintirile, dar tot țin minte spaima pe care au simțit-o de Haloween și înainte, la cinematograf. Memoria oamenilor se poate altera ușor – până și

vampirii fac asta –dar emoțiile vin din subconștient și sunt mult mai greu de distrus sau de modificat. Trebuie să folosim acest lucru în avantajul nostru – că ei se tem și noi nu.

-Vorbește în nume propriu, Serafina. Eu sunt atât de slabă! Tu du-te acasă, eu mă voi ascunde în pivniță și cu banii lui Ulrich și ai mei vom reface cumva locuința asta.

-Nici vorbă! Să te abandonez aici? E un nonsens! Și-apoi poate că biblioteca de cărți vechi a lui Ulrich ne va oferi indiciul necesar ca să găsim „piatra cunoașterii”. Nu pot lăsa să se distrugă așa o comoară!

Serafina gândea repede și precis. Exersă câteva fandări și lovituri cu sabia, pe care le învățase de la Ulrich și păru mulțumită. Se mișca mai lent ca un vampir, dar mult mai iute decât un om. Alături, Giovanna încremenise. În mod clar, nu era făcută să se bată. Cu o mișcare abilă, Serafina învârti sabia, apoi o trecu fulgerător din mâna dreaptă în cea stângă. Sub luminile aprinse din hol, inelul de pe mâna ei străluci puternic. Serafina lăsă arma din mână – privirea îi era atrasă acum numai și numai de inel. Acesta părea din argint – un cerc subțire de metal alb susținea o piatră ciudată, prelucrată în formă de clepsidră. Inelul și un medalion asemenea lui reprezentau moștenirea de familie a lui Peruggio și unul din puținele obiecte aflate pe Pământ, dar făurite de fiii luminii pe planeta lor de baștină. Peruggio descoperise de mult secretul din spatele bijuteriilor – funcționau ca un acumulator, permițând schimbul de energie cu corpul purtătorului. Din acest motiv, pe pielea umană lăsau urme urâte de arsură. În mod normal, cele două jumătăți ale clepsidrei erau colorate diferit, una albă și cealaltă neagră, dar acum partea neagră din inelul Serafinei era nesemnificativă, în schimb cea albă emitea fulgere.

-Ce…ce-i asta? bâigui Giovanna speriată.

-Păi, cred că rezonează cu starea mea de spirit. A început să fulgere așa când m-am enervat pe derbedeii de afară. Crezi că putem să-i impresionăm cu asta?

-Ce ai de gând să faci?

Serafina își încruntă fruntea, reflectând, apoi răspunse:

-Pot răni cu spada vreo câțiva, destul ca ceilalți să fugă, dar nu vreau să fiu nevoită să fac asta. Mi-ar plăcea să ies pe terasă și să

le organizez un spectacol de sunet și lumină pe care să nu-l uite cât vor trăi, dar adevărul e că Peruggio se pricepe să scoată flăcări din vârfurile degetelor, eu n-am încercat încă niciodată. Ideea mea e, oricum, să-i împiedic să intre în casă. Giovanna, trebuie să ne despărțim. Tot aud zgomot de sticlă spartă de la etaj, tipii aruncă pe geam pietre învelite în cârpe aprinse. Du-te sus și stinge focul, ia o găleată de apă cu tine. Te descurci?

„Tot vei fi mai ferită decât aici, la parter” gândi Serafina, dar nu mai spuse asta cu voce tare.

Giovanna părăsi holul. „Trebuie să scap cumva de aici, trebuie să trăiesc. Ce s-ar face fără mine? E încă un copil – atât de neștiutor și de neajutorat!” Serafina se pomeni ascultând mintea Giovannei, deși nu voia să facă asta. Dar gândurile prietenei erau atât de intense, că o înconjurau de peste tot, părând că se întorc spre ea reflectate de pereți.

-Hei, Giovanna, nu te mai gândi la Uri, se descurcă el…

-Dar nu la Uri mă gândeam!

Apoi, rușinată, fugi pe scări în sus și Serafina simți regretul fetei – în mod clar nu trebuia să spună așa ceva! „Dacă nu e Ulrich, atunci cine?” se întrebă Serafina. Emoția Giovannei o năpădi cu totul și Serafina tresări – sentimentul era prea puternic până și pentru ea. Nu credea că un om poate simți astfel – o adorație fără limite, așa cum trăia ea însăși față de Peruggio, dar fără acel adaos de senzualitate care condimenta relația lor cu momente fierbinți. O relație aproape mistică, așa cum Serafina nu simțise niciodată – ce naiba era asta? Serafina ridică din umeri – avea lucruri mai urgente de făcut decât să analizeze emoțiile Giovannei, de pildă să scape cumva de agresorii de afară, pe care-i auzea deja urcând scara dinspre terasă.

-Haide, fetițo, concentrează-te! Își privi intens inelul și din vârfurile degetelor îi țâșni o mică flacără luminoasă. „Asta ar putea aprinde aragazul, dar nu mai mult de atât”, își zise morocănoasă. „Hai, concentrează-te, poți mai mult, trebuie să găsești ceva cu care să-i sperii pe derbedei!”. Cum făcea Peruggio? Se lăsa pradă emoțiilor, își suprima gândirea conștientă și focul izbucnea în jurul lui ca o stihie a naturii. Serafina îl văzuse procedând astfel de mai multe ori și el îi explicase cu răbdare mecanismul. O emoție puternică…Se

gândi la el, retrăi momentele lor tandre și reuși să facă să danseze mici flăcări de-a lungul brațelor ei, care n-o ardeau și nu-i provocau durere. Da, era bine, dar…nu destul!

Pașii de afară se apropiau, iar ea nu-și putea păstra concentrarea. Imaginea Giovannei se suprapunea peste propriile ei gânduri, teama din sufletul Giovannei se strecura în propriul ei suflet. Serafina se scutură furioasă. Teama nu era bună la nimic! Înșfăcă sabia cu rubine, o ridică deasupra capului și se repezi spre ușile sfărâmate, hotărâtă să atace, fie ce-o fi! Și-l imagină pe dragul ei Peruggio , spera ca iubirea să-i dea forță…da, dar emoțiile Givannei erau tot acolo, cuibărite într-un cotlon din mintea ei. Apoi îi văzu pe cei opt la câțiva pași distanță – sălbatici, cu chipurile schimonosite de ură. Emoțiile Giovannei preluară controlul asupra minții ei – nu mai era teamă, ci doar adorație și dorința fără limite de a proteja pe cineva sau ceva, Serafina nu-și dădea seama prea bine. Suprapus peste toată învălmășeala de gânduri, chipul drag al lui Peruggio… Serafina nu mai putea aștepta. Icni încordată și întinse spada înainte. Cei opt începură să râdă zgomotos – halal apărare – dar râsetele le înghețară pe buze. Din vârful sabiei cu rubine se revărsa o imensă cascadă de scântei, apoi o limbă de foc uriașă care le aprinse hainele. Se traseră îngroziți pe scări în jos, încercând să-și stingă îmbrăcămintea unul celuilalt și urlând cât îi ținea gura.

Mâna lui Peruggio căuta în întuneric după trupul fierbinte al Serafinei, dar nu dădu decât de cearșaful neted. Își aduse aminte că deciseseră împreună ca ea să rămână în noaptea aceea cu Giovanna, pe care o îngrozea tăcerea rece a casei însingurate, pierdute în negura pădurii, atunci când Ulrich nu era acasă. Aruncă o privire limbilor fosforescente ale ceasului deșteptător – ciudat, abia adormise și era iarăși treaz și perfect conștient. Închise ochii, încercând să adoarmă din nou. Se relaxă, lăsându-se cuprins de starea de moleșeală de dinaintea somnului și totuși nu putea dormi. Atenția îi fu atrasă de medalionul de pe piept, clepsidra pe care nu o scotea nici noaptea. Piatra i se păru fierbinte, deși se obișnuise atât

de mult cu ea încât de obicei nu-i mai simțea prezența. Dar acum parcă frigea din ce în ce mai tare!

Peruggio deschise ochii și constată că aspectul camerei se schimbase – era cumva mai luminoasă decât înainte. Verifică geamurile – același întuneric dens, fără lună pe cer. Atunci de unde venea lumina? Coborî privirea și dădu de medalionul din care izvorau raze argintii. Chiar în timp ce privea neîncrezător bijuteria, partea albă se micșoră dramatic, ca și cum cineva absorbea energia pietrei, energia lui de fapt.

Peruggio își eliberă mintea de orice alt gând. Cine avea perechea pietrei? Sufletul lui pereche, soția lui! Închise ochii, vizualizând chipul Serafinei și simți teamă. Se îmbrăcă fulgerător apoi alergă la intrare. Casa era tăcută în noapte. Peruggio își strânse clepsidra în palmă, se gândi la Serafina și dispăru într-o lumină orbitoare. Se pomeni în fața casei lui Ulrich, unde cineva făcuse un foc cât să pună patru boi la frigare. Serafina se mișca dezinvoltă în mijlocul flăcărilor, în timp ce opt indivizi îngroziți fugeau de pe terasă în jos pe scări. Peruggio se pregătea să urce spre locul unde o văzuse pe Serafina, se ciocni de ei și din corpul lui încordat izbucniră scântei care puseră capac spaimei celor opt. Aceștia fugeau ca urmăriți de focul iadului, ceea ce era cumva adevărat, pentru că Serafina se luase după ei. Îi ajunse din trei pași, se postă în fața lor și începu să vocifereze din oceanul de flăcări:

-Să nu vă mai prind pe-aici, gașcă de idioți, că vă rup picioarele! Așa vă purtați cu niște biete femei lipsite de apărare? (Peruggio nu se putu abține să nu râdă auzind așa o enormitate). Dar ea merse spre cel mai apropiat dintre cei opt, care părea să fi prins rădăcini asemenea unui copac și era mai nemișcat decât o statuie, îi atinse fruntea cu degetul arătător și-i spuse privindu-l cu ochii ei argintii, care păreau gata să azvârle fulgere:

-Asta n-o s-o uitați cât veți trăi, să vă fie învățătură de minte!

-Iubito, nu-l ucide, auzi vocea lui Peruggio din spatele ei. Știi, ochii tăi…

Ah, da, uitase. Serafina își înfipse privirile în pământ, dar adăugă:

-Dispăreți acum sau va fi vai de voi!

Derbedeii nu așteptară să li spună de două ori. O luară pe cărarea care ducea la Lacul Dracului, aflat în apropierea casei. Când ajunseră acolo, apele negre și nemișcate începură să fiarbă. Se ivi un cap din apă, acoperit de frunze moarte și de mătasea-broaștei, care-i dădea un aer sinistru. Apoi se ivi și trupul, alb ca neaua în noapte și complet dezbrăcat.

-E diavolul, urlă unui dintre huligani. Fugiți, nenorociților!

Trupul alb se scufundă din nou în apă, numai capul mai plutea la suprafață. Peruggio și Serafina erau deja pe malul lacului.

-Scuze, Peruggio, că nevastă-ta a trebuit să mă vadă astfel. Spuneți-i Giovannei să-mi aducă un prosop ca să pot ieși la mal, nu vreau să-mi dau costumul la curățătorie plin de alge.

-Bine, Ulrich, imediat. Numai s-o liniștim pe Giovanna, e puțin speriată.

-Zău? Dar ce s-a întâmplat aici în absența mea?

Ulrich își primi prosopul cerut, se înfășură decent, își recuperă de pe mal bocceaua cu hainele și lipăi cu picioarele goale peste covorul de frunze uscate, până în fața casei. Vederea cioburilor și a ușilor sparte îl umplu de uimire. Giovanna stătea pe terasă, plângând încetișor.

-Deci cele două uși și trei dintre ferestrele de la etaj, plus covorul din dormitor…Am măsurat totul, Ulrich, ai dimensiunile notate pe foaia asta. Ar trebui să mergem de dimineață să comandăm geamurile – e frig și Giovanna nu poate sta în casă așa. Până se fac reparațiile, veniți la noi!

Ulrich luă hârtia din mâna Serafinei cu un „mulțumesc” și un zâmbet strălucitor, apoi se așeză în fotoliu și sorbi din cupa cu sânge sintetic pe care o avea la îndemână. Serafina, Peruggio și Giovanna aveau în fața lor câte o cană aburindă de ceai. Frigul și ceața dinainte de ivirea zorilor se infiltrau prin golul lăsat de uși dar, în afara cioburilor de pe covor, pe care Giovanna nu apucase să le măture, locul părea destul de puțin atins de furia celor opt agresori.

-Și nu puteai să mă chemi? făcu Peruggio cu reproș, întorcându-se spre Serafina. Nu mi-aș fi iertat până în clipa morții

dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, fie și o zgârietură.

-E cazul să-mi testez limitele, iubitule și să învăț să mă descurc singură cu noile mele însușiri.

-Te-ai descurcat minunat, dragostea mea. Când am văzut focul, am crezut că vrei să-i gătești la proțap pe tinerii aceia fără minte. Dar de aceea tot m-am temut pentru tine. Iar tu, Uri, ai fost fantastic cu scena de la lac.

-Păi, eu am picat ca prostul din Timișoara, recunoscu vampirul. Habar nu aveam ce se petrece. Dar dacă voi fugeați după niște oameni, e clar ca lumina zilei că oamenii aceia voiau să vă facă rău în vreun fel. Așa că mi-am zis, de ce să nu relansez un pic legenda cu Lacul Dracului? Mie apa rece de noiembrie oricum nu-mi poate face nici un rău.

Își resfiră cu mâna părul proaspăt spălat, din care scosese mizeriile adunate de pe luciul apei.

-Dacă tot ai vorbit de drumul tău în oraș, cum a decurs întâlnirea cu cei de un neam cu tine?

-Păi, am încercat să le explic că dacă Mediatorul dă greș, s-a zis cu existența lor liniștită. Nu ne pot ajuta pe față, dar au zis să caut aurul morților. Știe cineva ce-i asta?

Ulrich ascunsese cu bună știință amenințarea că va trebui să creeze un alt vampir. Va găsi cumva o soluție să nu ucidă oameni deși, gândindu-se la tinerii bătăuși, își spuse că unii chiar meritau o asemenea soartă.

-Când zici „aurul morților”, nu mă pot gând decât la Egipt, răspunse Serafina întrebării vampirului. Ceva legat de comoara lui Tutankamon sau un lucru similar. Trebuie neapărat să mergem acolo!

-Da, dar mai întâi să ne reparăm casa!

-Ai și tu dreptatea ta, nu putem pleca astfel, admise Serafina. Ce ar fi să mergem la Oravița înainte de prânz și să comandăm geamurile și covorul?

Căzură de acord cu toții, deși Ulrich trebuia să rămână în urmă – casa avea nevoie de un paznic.

-Giovanna se va descurca să cheltuiască banii în locul meu, râse acesta. Fetițo, ai bonus o înghețată de la mine că te ocupi de amenajările interioare.

Probabil cuvântul „bonus” îl luase din dicționarul de neologisme, fiindcă îl pronunță afectat și mândru. Giovanna doar își linse buzele: pentru ea o înghețată nu era niciodată un lucru nepotrivit, nici măcar în noiembrie. Bine, ca să nu-i fie rece, va adăuga și o cafea fierbinte, câteva prăjituri și multă – dar muuultă – frișcă.

Până la prânz își rezolvaseră toate problemele. Giovanna doar zâmbi când văzu figura îngrozită a femeii care preluase comanda pentru geamuri, atunci când îi dictă adresa. Plătise o taxă de urgență, ca a doua zi geamurile să-i fie schimbate, dar femeia repetase de două ori, cu teamă în ochi:

-O cabană aflată lângă Lacul Dracului? Sigur?

-Da, de ce e așa neobișnuit? Locuiesc de câțiva ani acolo cu logodnicul meu și sora acestuia.

-Și nu vă este frică, doamnă? Mai nou au început să circule iarăși poveștile acelea de groază cu fantoma, sau diavolul, sau ce o fi, care iese din lac. Chiar azi dimineață niște tineri povesteau că au văzut-o.

În spatele Giovannei, Peruggio și Serafina își mușcau buzele ca să nu izbucnească în râs, dar ea răspunse imperturbabilă:

-Ah, astea nu sunt decât simple povești. Probabil că fantoma din lac apare tot așa ca monstrul ăla din Scoția, numai după câteva pahare de tărie în plus.

-Așa o fi, acceptă femeia. Tinerii în cauză cam stau în ușa barului, nu-i vorbă…

-Vedeți că totul are o explicație? (ah, drăguța de Giovanna…) Ca muncitorii să nu se sperie, îi voi aștepta chiar eu lângă lac și-i voi conduce până în dreptul casei. E bine așa?

-Desigur, se învoi femeia. Giovanna părea cea mai inocentă făptură de pe pământ și fusese văzută de vreo două ori la biserica din oraș, unde – e adevărat – logodnicul ei, un bărbat tare frumușel, refuzase de fiecare dată să intre.

-Îți meriți înghețata, hotărî Peruggio, a fost bună replica ta cu Lacul Dracului. Haideți, fetelor, la cofetărie!

Giovanna se topi de încântare. „Cofetărie”, cât de bine putea să sune cuvântul ăsta! O luară pe strada principală, mărginită de un amestec de case vechi și noi, construite în cele mai diverse stiluri cu

putință. În drumul spre cofetărie, Serafina se opri la poștă. Era imposibil să-i ceri poștașului să-ți aducă scrisorile în vârful dealului, la trei ore de mers de Sasca, așa încât Serafina păstrase vechea cutie poștală de la Oravița pe care, cu ani în urmă, o folosise și bunica ei. Acum însă scrisorile se răriseră mult – până și în locurile cele mai izolate exista conexiune la rețeaua internet. Serafina rămase cu atât mai surprinsă când funcționara de la poștă îi dădu un plic de format mare, din hârtie maronie de ambalaj.

-Uite, ai primit niște ziare – cel puțin asta scrie pe plic. Au venit acum două zile.

-Mulțumesc.

Nerăbdătoare, Serafina rupse plicul și câteva publicații îi căzură în brațe, împreună cu un bilețel. „Astea sunt articolele elogioase după ce a apărut filmul documentar pe care l-ați realizat în Țara de Foc, în luna de miere”. Urma semnătura – John Smith.

-Oh, drăguț din partea lui!

-Dă-mi să văd, ceru Giovanna.

-Nu acum, avem timp la cofetărie, zise Serafina, care simțise printre ziare un plic mai mic, cu ceva tare înăuntrul lui. Ce putea să ascundă plicul acela? Schimbă câteva priviri cu Peruggio, care le conduse la ieșirea din oficiul poștal.

-Ar fi mai bine să ne uităm acasă, în liniște, zise el împăciuitor.

Serafina îi mulțumi în gând pentru abilitatea comunicării non-verbale. Dintr-o dată, ziarele parcă deveniseră mult mai grele…

Ajunși la casa de pe deal, Serafina răsfoi publicațiile până dădu de un plic bine lipit, fără adresă de destinație, pe care o mână scrisese un singur cuvânt: Ulrich.

-Mergem să-i arătăm asta chiar acum, hotărî Serafina. John Smith nu s-ar fi agitat să trimită niște ziare mondene, nu e în firea lui.

Ulrich deschise plicul care-i era adresat. Din el căzură o serie de acte, printre care un pașaport german emis pe numele lui Johann-Ulrich Heller, născut la Nurnberg cu treizeci de ani în urmă.

-M-a întinerit cu aproape cinci sute de ani, dar poza e perfectă, zise acesta mulțumit.

-Un mic cadou de la un prieten, făcu modest Peruggio. Așa, vei putea zbura cu avionul ca orice om, fără să ai probleme.

-Da, dar ce mai e și asta? Ulrich ținea în mână o hârtie îndoită în patru, care căzuse din pașaport. O citi cu voce tare. „Steve a dispărut în Egipt, posibil răpit de o organizație teroristă. Mi-am trimis oamenii să-l recupereze, dar până acum n-am nici o veste. Sper să-l mai pot vedea în viață. Fiți cu ochii în patru!” Urma semnătura: John Smith:

Nimeni nu scoase o vorbă timp de câteva minute. După o vreme, Ulrich se trezi comentând:

-Ăsta-i lucrul dracului (scuze, șefu) și nu ne așteaptă decât pe noi să-i dăm de capăt. Acum nu doar căutăm un text care a dispărut de mii de ani, dacă a existat vreodată, ci și un tip de care nu reușesc să dea agenții lui John. Și în plus mi se atrage destul de puțin voalat atenția că cineva vrea să ne pună pielea în saramură. Zău, existența alături de voi nu e plictisitoare deloc!

Cap.7: O noapte în Marea Piramidă

În megafoanele amplasate în sălile monumentale se anunța ora închiderii și ultimii oaspeți întârziați erau rugați să se îndrepte spre ieșire. Peruggio și Serafina, ținându-se de mână, se pregăteau să părăsească sala mumiilor, la fel și Giovanna, care mergea în urma lor. Numai pe Ulrich nu era chip să-l scoți de acolo – era a treia zi pe care o petrecea la Muzeul de Arheologie din Cairo și nu părea niciodată sătul de cele văzute.

Egiptul exercitase dintotdeauna o atracție mistică asupra vampirilor. Pentru civilizația care înflorise cândva pe malurile Nilului, cei morți erau cu mult mai importanți decât cei vii și se părea că singurul scop în viață al omului era să pregătească marea călătorie. Egiptenii de demult vedeau moartea ca pe un drum, e drept presărat cu nenumărate piedici, către ținuturile zeilor. De aici grija de a-l înarma pe defunct cu toate cele necesare întru-un asemenea voiaj lung și important – de la hrană și îmbrăcăminte la instrucțiunile de

comportament cuprinse în „Cartea Morților” și darurile pregătite din timp pentru clipa marii întâlniri cu zeii. De aici ritualurile complicate ale îmbălsămării – pentru ei trupul făcea parte din categoria bunurilor de folosință îndelungată, care trebuiau să slujească omului și în lumea de dincolo. De aici blestemele grele adresate jefuitorilor de morminte, cei mai nelegiuiți dintre răufăcători – căci ei, în viață fiind, îndrăzniseră să ridice un colț al vălului de mister care ascundea lumea divină. Ei erau cei care puneau la îndoială rostul unor ritualuri de milenii, ei văzuseră mumiile uscate, înțepenite în nemișcarea lor, care priveau cu ochii goi dincolo de linia orizontului, spre un ținut care părea să nu existe decât în imaginația oamenilor. În fond nimeni, niciodată, nu-i văzuse pe acei zei. Oamenii ajunseseră să nu mai creadă.

Vampirii, în schimb, știau că magia de dincolo de moarte există și erau veșnic interesați să-i descifreze secretele. Atât că razele nemiloase ale soarelui Mediteranei le împiedicau cercetările și-i obligau să ia adesea înfățișarea „colecționarului anonim” care achiziționa la licitații, prin diverși interpuși, artefacte egiptene la prețuri fabuloase.

Dar Ulrich nu trebuia să se teamă de soare. Acum se bucura mai mult ca oricând de darul Mediatorului. Putea să fie aici, în plină zi, să respire aerul care mirosea a praf fin și a rășini și uleiuri folosite de îmbălsămători, putea să admire toți acei oameni adormiți de milenii și acele obiecte artistic migălite care le aparținuseră. Spre deosebire de muritori, el se simțea înconjurat în mod palpabil de magie și găsea Egiptul mai fascinant decât l-ar fi găsit oricine altcineva.

-Haide, Uri, la noapte avem ceva mai bun de făcut, îi șopti Peruggio luându-l blând pe după umeri. Fii rezonabil și vino cu noi!

La drept vorbind, Ulrich chiar avea ceva mai bun de făcut noaptea: pe lângă partidele de amor sălbatic cu Giovanna (Serafina se liniștise, în fine, în privința lor) – Uri trebuia să-și asigure și necesarul de sânge. Era imposibil să transporți recipientele cu sânge sintetic fără să ți se pună întrebări la aeroport. Așa că, în unele nopți, Ulrich dispărea discret prin vreun cartier mărginaș al orașului, de unde se întorcea mereu sătul și bine dispus. Sătul era un fel de a spune – nu ar fi exagerat niciodată cu sângele ca să nu ucidă

oameni, după cum promisese. Nu-și „făcea plinul”, cum zicea el, fiindcă se temea că sângele uman, băut după câțiva ani de abstinență, îl va face să redevină agresiv și necontrolat. Dar se afla mereu între oameni, uneori chiar în vizorul presei – doar era „fratele” celebrei Nelly Noel – ceea ce-l obliga să nu sufere de sete, ca să-și poată păstra stăpânirea de sine.

Ziariștii roiră o vreme în jurul lor – comentariile despre ciudata retragere a lui Peruggio și a Serafinei din lumea științifică nu se stinseseră cu totul – dar apoi abandonară subiectul. În mod clar, Ulrich ajunsese să-i exaspereze cu proaspăt descoperita lui pasiune pentru arheologie. Nu e de loc nostim ca la orice întrebare pe care i-o pui celui intervievat, acesta să răspundă cu un citat din „Cartea Morților”, dar blondul exact asta făcea, cu un entuziasm pe care-l voia contagios. Așa că, după vreo săptămână de stat la Cairo, se puteau mișca prin oraș în voie și nimeni nu mai avea grija lor.

De la muzeu plecară să cineze – aleseră ca de obicei un restaurant cu separeuri retrase, unde n-ar fi bătut nimănui la ochi faptul că unul din cei patru comeseni nu mănâncă nimic. Peruggio și Serafina se delectau cu sucurile lor de fructe, numai Giovanna rămase să se răsfețe cu bunătățile restaurantului, iar ea făcea asta cu conștiinciozitate. Între timp discutau în șoaptă – Serafina scanase mințile oamenilor din jur și nimeni nu era curios de conversația celor două cupluri. Erau toți patru bine dispuși și uneori Peruggio mai scăpa câte o anecdotă, de care Ulrich râdea arătându-și colții ascuțiți ca niște pumnale.

-Ți-e sete?

-Oh, dar asta era numai pentru impresia artistică. Doar ați spus că în noaptea asta nu pot să vânez, așa că m-am îmbuibat ieri atât cât s-a putut. Dar ce facem la noapte?

Peruggio se aplecă înainte și vorbi într-o șoaptă greu de auzit pentru oricine s-ar fi aflat la mai mult de un pas distanță:

-Ne vom petrece noaptea în Marea Piramidă. Am găsit un ghid care a plătit paznicii din partea mea, putem să stăm până când vin turiștii și să ne folosim toate simțurile suplimentare ca să detectăm energii telurice sau orice altă ciudățenie. Dacă vom putea afla ceva vreodată despre cartea lui Toth, de acolo va trebui să plecăm în căutarea noastră, de la Marea Piramidă.

Serafina păru sceptică.

-Am mai încercat asta odată, ba chiar am stat o oră în piramidă în întuneric deplin. Dar nu m-am făcut mai deșteaptă!

-Aș fi murit de frică în locul tău, recunoscu Giovanna.

-Eu nu, pentru că pur și simplu m-a furat somnul. Poate că acum va fi altfel, pe atunci eram om și nu aveam nici un fel de sensibilitate la paranormal, dar să nu vă așteptați la minuni de la vizita în Marea Piramidă.

Giovanna puse tacâmurile la o parte. Îi cam pierise pofta de mâncare.

-Lasă, dragă, voi fi cu tine, o liniști Ulrich. Nu te paște nici o primejdie!

O îmbrățișă afectuos – Giovanna aproape torcea în brațele lui. „Da, dar dacă mie mi se întâmplă ceva, el rămâne singur. Iar Uri nu știe nimic, nici măcar că există”, auzi Serafina gândul nerostit al fetei. Dacă îi citise mintea fără să vrea, era evident că Giovanna trăia o emoție puternică. Iarăși el…care el? Și de ce ea se lipea plină de dorință de vampirul ei, dacă iubea pe altcineva? Serafina duse o mână la frunte, confuză. Aprecia ideea de a rămâne în beznă și tăcere în piramidă pentru ceva vreme, măcar putea să-și pună ordine în minte. Peruggio plăti și ieșiră din localul liniștit în forfota străzii. Păreau toți patru foarte grăbiți să trăiască experiența acelei nopți unice.

Pătrunseră în piramidă pe la intrarea rezervată turiștilor. Ghidul îi înarmase cu un plan al încăperilor, în ciuda protestelor lui Peruggio, că informația era disponibilă și pe internet. Apoi îi părăsi, așa cum conveniseră. Urma să stingă lumina peste o jumătate de oră și să o reaprindă cu o jumătate de oră înainte de răsărit. Omul se asigură că sistemele de ventilație funcționau normal și o luă spre ieșire. Era imun la toate poveștile cu magia egipteană și blestemele piramidelor, lucra ca ghid de peste douăzeci de ani și avusese de-a face cu tot felul de ciudați. Așa că cererea băiatului cu părul negru de a-i lăsa singuri, cu lumina stinsă, ca să poată cânta la muzicuță și

asculta ecoul piramidei, i se păru destul de rezonabilă. Cei patru tineri fuseseră perchiziționați de paznici la intrare și li se luaseră toate obiectele metalice, cu excepția muzicuței, firește. Se stabili că oricum nu erau periculoși - nu aveau arme, iar aparatele de fotografiat de duzină și lanternele lor de plastic nu puteau face rău nici unei muște. Se supuseră docili controlului, fără să se enerveze sau să devină nerăbdători și – mai ales – plătiseră bine pentru distracția pe care voiau să și-o ofere. Ghidului îi era indiferent ce anume urmau să facă acolo, atât timp cât nu umpleau pereții interiori cu graffitti sau nu-i scrijeleau, însă ei nu aveau asupra lor nici un fel de ustensile cu care ar fi putut face așa ceva.

În jumătatea de ora cât lumina electrică ardea în piramidă scotociră toate cotloanele marcate în plan și făcură o mulțime de poze – vreo câteva duzini cu aparatele de fotografiat ieftine și o serie cu micro-camera performantă camuflată într-un capăt al muzicuței. Ulrich trebui s-o țină pe Giovanna de mână în tot acest timp – pereții pustii, fără inscripții și marea galerie îi produseră acesteia o impresie puternică. După propriile cuvinte, se simțea ca un actor dintr-un film de groază căruia nu i s-a explicat în ce constă rolul și se așteaptă la ce e mai rău.

Stingerea luminilor îi găsi în camera regelui. În întunericul dens, Giovanna fu străbătută de un fior pe care Ulrich îl simți.

-Liniștește-te, iubito, nu e nimic care să te sperie aici, nici măcar un șoarece mort.

-Da, poate, dar e prima noapte pe care o petrec într-un mormânt. E o senzație ciudată, chiar dacă e un mormânt vechi de cinci mii de ani.

-Dacă ăsta e un mormânt, înseamnă că am avut și eu unul, râse Ulrich Nimeni n-a fost înmormântat vreodată aici. Asta nu înseamnă că n-au murit oameni în acest loc – au fost câțiva fraieri care au venit încă din antichitate după o presupusă comoară și s-au mai prăpădit câțiva soldați atunci când arabii au făcut prima încercare de a intra. Numai că mormânt n-a fost niciodată, sunt cât se poate de sigur de lucrul ăsta.

Giovanna răspunse contrariată.

-Dacă nu a fost construită ca să adăpostească mumia faraonului Keops, ce rol avea piramida?

-Să ne lămurim, nimeni nu vorbește de Keops aici, interveni Peruggio. Numele de Keops a fost găsit o singură dată și e singura inscripție pe pereții aceștia pustii. Foarte convenabilă această descoperire, atunci când oamenii tocmai își puneau problema cine comandase piramida. Și-apoi egiptenii îl numeau Khufu, Keops e numele grecesc din vremea Ptolomeilor, o dinastie cu origini grecești. Știai că Cleopatra a fost de fapt grecoaică?

-Sugerezi că numele a fost adăugat ulterior, sub Ptolomei?

-Nu sugerez nimic. Numele putea fi scris oricând, chiar și pe vremea lui Napoleon. Iar vechimea piramidei e relativă – piatra nu poate fi datată cu carbon-14. După unele hărți stelare, dispunerea piramidelor pe platoul de la Gizeh ar reflecta exact constelația Orion, așa cum se vedea când Pământul era în zodia Leului, adică înaintea ultimei glaciațiuni, acum peste zece mii de ani. Mayașii foloseau piramidele ca observatoare astronomice, iată un rol demn de luat în seamă. Ca să nu pomenesc de eventualul rol de arhivă de papirusuri, înaintea bibliotecii din Alexandria. Dacă numitul Keops a fost înmormântat aici, cum vă explicați schimbarea radicală de stil care a apărut ulterior la mormintele egiptene? În Valea Regilor acestea erau cât mai bine ascunse, pentru a îngreuna misiunea căutătorilor de comori. Pe când aici piramidele se văd de la kilometri distanță, ca o invitație adresată jefuitorilor. Aici nu e decât piatră seacă, acolo pereții sunt bogat decorați cu scene din viața defunctului. Cum vă explicați toate aceste schimbări într-o societate tradiționalistă ca cea egipteană?

-Deci până la urmă tot nu știm la ce serveau piramidele în Egiptul antic.

-Ba știm, Ulrich, știm asta oficial.

-La dracu (scuze, șefu). Oficial sunt un turist german născut acum treizeci de ani, corect? Și totuși la ce era bună o asemenea imensitate de clădire?

-Putem doar presupune, răspunse Peruggio prudent. Ar putea fi o modalitate greu de distrus, mult mai rezistentă în timp decât papirusurile, de a arhiva anumite cunoștințe avansate de matematică ale epocii. Și să nu uităm efectul de piramidă.

-Există așa ceva?

-Da, cu siguranță. În orice piramidă regulată cu patru fețe, fie asta, fie una de plexiglas, dacă e corect orientată cu un vârf spre nord, la două treimi de vârf și o treime de bază se manifestă forțe ciudate, pe care știința abia a început să le studieze, dar magia le cunoaște de milenii. Se pare că este vorba de o amplificare a energiei cosmice care cade asupra piramidei. Această energie conservă sau modifică favorabil proprietățile oricărui lucru ce se află plasat în punctul cu pricina. Un cercetător se lăuda că a plasat o sticlă de vin acru într-o piramidă de plastic și a obținut în felul acesta o băutură remarcabilă. Substanțele organice se deshidratează și se păstrează nealterate în absența unui frigider, iar structura moleculară a metalelor , observată la microscop, se îmbunătățește. Unii folosesc acest efect pentru purificarea apei de băut.

-I-auzi! După cum arată planul, noi suntem acum chiar în acel loc. În ce mod ne va influența asta? întrebă Giovanna.

-Păi, din punctul meu de vedere, vei deveni chiar mai bună la gust decât erai înainte. Ulrich o sărută pe gât, ca să fie cât mai convingător. Acum, serios, ce sperăm să obținem din vizita în piramidă?

-Informații, Uri, informații, răspunse Peruggio. Serafina percepe gândurile ființelor vii, însă Mediatorul mai are un dar – dacă ating unul din acești pereți, emoțiile și trăirile celor care i-au ridicat îmi vor deveni clare, chiar dacă ei au murit cu mii de ani în urmă. Eu pot trece pragul dintre lumea celor vii și lumea celor de dincolo în ambele direcții. Oamenii care au construit piramida asta au trăit pe vremea când cartea lui Toth nu era încă nici pierdută, nici blestemată. Acum înțelegi?

-Da, fir-ar să fie! Tu ai nevoie de liniște ca să te poți concentra, iar noi pălăvrăgim ca niște cațe. Zău, Peruggio, nu puteai să ne spui să ne ținem gura?

-Nu. Este folositor ce am discutat până acum, iar până în zori mai sunt câteva ore bune. Am timp.

-Să ne apucăm de treabă, hotărî practică Serafina. Eu iau o lanternă și plec să explorez coridoarele pe întuneric. Tu rămâi în camera regelui, Ulrich și Giovanna vor face ce au ei chef. Dar când se va aprinde lumina, ne vom întâlni cu toții în acest loc.

-Stai cu mine, Uri, mi-e frică, scânci Giovanna.

-Nu plec nicăieri, iubito, rămânem aici cu Peruggio. Serafina, nu ți-e frică singură?

-Da' de unde, am cercetat galeriile pe lumină și nu era nimic de văzut, mă întreb ce ar putea să se schimbe pe întuneric. Piramida are o acustică fantastică, așa că voi striga dacă am nevoie de ajutor, iar voi veți veni după mine. E bine așa?

-Fii prudentă, iubito, spuse Peruggio. Nu putem păstra legătura mentală cât timp eu trebuie să explorez pereții din camera regelui. Ia și muzicuța cu tine.

-Fii fără grijă, râse Serafina. E avantajos să fiu o fiică a luminii, pentru că eu însămi radiez în întuneric ca o mărgică de fosfor și nu-mi bat capul să nu mă împiedic.

Se auzi un sărut, două siluete înlănțuite – a Serafinei și a lui Peruggio – luciră argintii, apoi ea se desprinse din îmbrățișase și dispăru înghițită de întuneric. Ulrich își puse protector mâinile în jurul Giovannei, care i se cuibări în brațe. Spre norocul lui, nici măcar Mediatorul nu putea citi mintea unui vampir, pentru că Ulrich, care vedea ca ziua în beznă, se întreba ce senzații ar fi simțit dacă ar fi făcut dragoste cu Giovanna în sarcofagul de granit din camera regelui. Râse la propria idee, dar redeveni serios ca nimic să nu perturbe liniștea încăperii, puse capul Giovannei pe umărul lui și o ajută să se așeze cât mai comod. Știa sigur că ea va adormi în nici zece minute.

Peruggio rămase nemișcat în întuneric. O vreme, pașii Serafinei se mai auziră, dar apoi se instală o liniște mormântală, în care până și respirația ușoară a Giovannei și chiar propria respirație păreau zgomote puternice. Silueta tânărului se ghicea vag argintie în beznă. Întinse mâinile înainte și-și rezemă palmele de pereți.

-Uri, auzi? Vocea lui Peruggio era o șoaptă mai ușoară ca foșnetul vântului prin iarbă.

-Ce să aud?

-Vocile…

-Nu aud nici o voce, decât pe a ta, și doar urechile mele sunt extrem de sensibile. Ce fel de voci?

-Cele din perete. Sunt ca un murmur slab. Am citit hieroglife în vechea limbă a Egiptului faraonic, dar nu-mi puteam imagina că sună astfel.

-Înțelegi ce spun?

-Da, șopti Peruggio. Văd și niște siluete eterice, ca un fum. Oamenii ridică niște scânduri din care construiesc forme dreptunghiulare, apoi își dau din mână în mână găleți cu un amestec de pietriș și îl toarnă în forme. Strigă unii la alții, vorbesc, se agită…

Ulrich făcu ochii mari de mirare.

-Vrei să spui că secretul imenselor blocuri de piatră, perfect îmbinate e că au fost turnate la fața locului?

-Da, nu știai? De mult timp s-a presupus asta, de când s-a observat că blocurile sunt mult mai dense în partea de jos și mai pline de aer în partea de sus. Pietrele naturale au o densitate uniformă.

-Nu știam! Acum ai dovada că efortul supraomenesc de construcție n-a existat decât în capetele arheologilor. Ce-o să mai râd pe seama istoricilor ălora docți!

-Ba vei tăcea! Vrei să știe cum am obținut dovada?

-Hm, nu m-am gândit. Auzi, dacă îi înțelegi pe oamenii din vechime, crezi că și ei te-ar înțelege? Ce-ar fi să întrebi de cartea lui Toth?

Peruggio nu răspunse. Își frecă doar palmele între ele, până când începură să devină luminoase, apoi le sprijini din nou de zid și rosti câteva cuvinte din care Ulrich nu înțelese nici o boabă. Se așternu o tăcere adâncă, parcă mai densă decât adineauri. Iar această liniște apăsătoare fu străbătută de un țipăt ascuțit - țipătul Serafinei.

Serafina pornise înapoi către marea galerie. Locul o atrăgea ca un magnet, datorită lespezilor uriașe care o alcătuiau și îmbinării lor perfecte. Găsi pe întuneric mărețul coridor. Se apucă să-l străbată, fără grabă, orientându-se pe pipăite și bazându-se pe ochii ei sensibili la lumina nesemnificativă pe care ea însăși o degaja. Își auzea pașii ritmici, având cadența unui metronom: unu-doi, unu-doi. O altă pereche de pași răsuna în spatele ei. Se gândi la Peruggio, dar nu era mersul iubitului ei, nici pașii lui Ulrich și nici – cu atât mai puțin – ai Giovannei care nu s-ar fi aventurat singură pe acolo, fără o

sursă de lumină. Serafina simți un fior rece coborându-i pe spate – nu putea fi ghidul, primise prea mulți bani ca să riște să nu respecte înțelegerea, întorcându-se în piramidă. Se opri –pașii se opriră și ei. Porni din nou – pașii se luară după ea. Se gândea deja la dematerializare, dar nu știa dacă magia fiilor luminii funcționa în acel loc. Așa că făcu singurul lucru logic în împrejurarea dată – aprinse lanterna și plimbă spotul de lumină peste zidurile pustii, până în locul unde întunericul și depărtarea înghițeau lumina cu totul. Se aștepta să vadă orice, de la un intrus în piramidă, până la ghidul care, însetat de câștig, ar fi venit împreună cu paznicii ca să-i jefuiască, deși mintea ei îi spunea că se înșela, că oamenii aceia erau cinstiți. Dar lanterna nu-i dezvălui decât adevărul pe care-l știa: era singură în galerie. Serafina mai făcu câțiva pași, cu lanterna aprinsă și urmăritorul procedă întocmai la fel. Bătu energic cu piciorul în podea și urmăritorul bătu și el. Îi venea să râdă de propria surescitare, care o făcuse să nu ia în seamă cel mai banal dintre lucruri – galeria avea un ecou puternic și ea înghețase ascultându-și proprii pași reflectați de ziduri. Ar fi râs cu voce tare, dar nu voia ca tot spațiul din jur să înceapă să hohotească și ea să distragă prin aceasta atenția lui Peruggio. La lumina slabă a lanternei, hotărî să încerce să facă niște fotografii. Așeză aparatul de-a dreptul pe sol, declanșă de câteva ori apoi trecu la „muzicuță”, care făcea fotografii și în infraroșu. Nici ea nu știa ce-i venise să procedeze astfel , dar când se ghemui pentru o a doua poză cu muzicuța pe podeaua din lespezi uriașe, auzi mesajul – de astă dată nu mai era ecoul, ci o voce clară în mintea unui om aflat nu departe, în exteriorul piramidei. Iar gândul nerostit al omului îi transmise ceva groaznic… Serafina dădu un țipăt, ca să-i avertizeze pe ceilalți.

Cel care ajunse primul la Serafina fu Peruggio. Ulrich apăru mai târziu, cu Giovanna încă buimacă de somn în brațe.

-Serafina, ce…oh, slavă Domnului, nu pari rănită. Te-a atacat cineva sau ceva, te-ai speriat sau ce s-a întâmplat?

-Nici unul dintre aceste lucruri, răspunse Serafina care își regăsise calmul. Dar pe lângă piramidă au trecut trei oameni.

Probabil ghidul nostru sau paznicii piramidei i-au văzut și ne pot face măcar un soi de portret-robot. Acești oameni discutau despre un prizonier, iar cel care părea conducătorul lor se gândea că n-are rost să-l mai păstreze, pentru că oricum omul va muri curând. Și încă un amănunt: prizonierul e Steve Brown!

-E sigur, iubito?

-Fără îndoială! Tu îl cunoști pe Steve și eu l-am văzut în mintea ta, era același chip cu cel pe care l-am „citit" în mintea oamenilor care s-au oprit la baza piramidei. Mă întreb numai ce a aflat echipa pe care John Smith a trimis-o încoace și cum am putea să-i contactăm.

-Îl sun eu pe John, se oferi Ulrich. Măcar atât pot face după ce mi-a aranjat pașaportul și restul de acte.

-Deci n-a fost degeaba noaptea asta în piramidă, concluzionă Peruggio, chiar dacă eu nu am putut obține ceea ce aș fi sperat. Spiritele din vechime s-au speriat și au dispărut când am întrebat de cartea lui Toth, însă înainte de a dispărea arătau toate în aceeași direcție. Asta e tot ce am aflat.

Se mai învârtiră prin încăperile pustii, în bezna groasă, dar fără folos. Dacă existase o stare de magie în Marea Piramidă, strigătul Serafinei o risipise. Zadarnic încercă Peruggio să se concentreze, zadarnic se adunară în camera regelui, în cea mai desăvârșită liniște – dacă spiritele din trecut fuseseră acolo și comunicaseră cumva cu ei, această legătură stranie se pierduse.

-Lasă, Peruggio, nu-ți mai bate capul! Bine că avem o informație despre acel individ, Steve Brown, încercă Ulrich să fie drăguț.

Ghidul făcu ochii mari când, imediat ce pătrunse în piramidă, tânăra cu părul arămiu îl luă în primire:

-Cât noi am stat închiși aici, prin apropiere au trecut trei oameni. I-ai văzut la față? Ne interesează orice lucru pe care ni-l poți spune despre ei. Un prieten de-al nostru a dispărut aici în zonă acum ceva vreme, iar ei vorbeau despre el.

Ghidul înlemni. De unde știa femeia de trecerea celor trei, dacă grupul de tineri nu părăsise piramida?

-Lasă asta, nu e ceva semnificativ, spuse Serafina încercând să-și îndulcească vocea iritată de îngrijorare. Ghidul părea și așa

îndeajuns de speriat. Tu încearcă să răspunzi la întrebări.

Ghidul recunoscu într-un târziu că într-adevăr trei persoane trecuseră prin apropiere, vorbind în șoaptă și dădu o descriere aproximativă a celor trei, spunând într-una că noaptea fusese fără lună și oamenii aceia înveșmântați în straie închise la culoare abia puteau fi văzuți, necum să le recunoască fețele. John sosi a doua zi și insistă să discute cu ghidul și cu cei patru paznici – câte unul pentru fiecare latură a piramidei. Poliția egipteană îl sprijinea cât îi stătea în putere, așa că John reuși să-l pună pe ghid în fața unui teanc de fotografii înfățișând diverse persoane luate din întâmplare de pe stradă și să pornească poligraful. Ghidul era un ins cumsecade și cooperant, dar tot nu reuși să spună mare lucru. Noaptea fusese neagră ca un cazan cu smoală și siluetele descrise, una mai înaltă și două mai scunde, îmbrăcate în straie tradiționale, puteau fi ale oricui. John decise să mai rămână în Egipt, în speranța că oamenii lui vor da cumva de Steve, în timp ce Peruggio hotărî să-și continue căutările, întorcându-se în zona Marii Piramide. Era imposibil să citească mintea întregii populații din Cairo, ca să afle – eventual – ceva în plus despre colaboratorul lui John Smith.

Serafina dădu un nou avânt întregii expediții. Ea nu putea sta degeaba, așa încât șezu o seară întreagă la masă, cu o busolă în fața ei, învârtind în mâini planul Marii Piramide și harta împrejurimilor orașului Cairo.

-Iubito, ce faci acolo?

-Încerc să pun lucrurile cap la cap. Cineva trebuie s-o facă și pe asta, iar voi aveți, cu toții, un aer prea abătut ca să mai vedeți limpede lucrurile.

-Da? Și tu ce vezi?

-O direcție, murmură Serafina ca pentru sine. Ți s-a arătat o direcție. Tu erai aici – însemnă cu un „X” roșu camera regelui din piramidă - și erai cu fața la zidul încăperii. Încearcă să-ți amintești încotro te uitai în acel moment și vom reuși să determinăm direcția care ți s-a indicat. Apoi avem busola și harta și vom face o listă cu tot ce se găsește mai semnificativ în direcția aceea. Trebuie să existe un indiciu pe undeva, nu pot să cred că am venit degeaba în Egipt și că intuiția ne-a jucat o festă.

-Optimistă după cum ți-e firea, zise Peruggio, dar închise ochii și începu să se plimbe prin încăpere, refăcând pașii lui în întuneric din Marea Piramidă. Se opri brusc, deschise ochii și privi în jur.

-Iubito, am o idee: Giovanna și Ulrich au rămas cu mine în camera regelui. Ce ar fi să-i chemăm și să reconstituim împreună ceea ce s-a întâmplat acolo?

Ulrich fu categoric:

-Spre vest. Direcția nu putea fi decât vest!

-Cum de poți fii așa de sigur?

-Păi, e simplu. Tipii pe care i-ai întrebat erau toți expirați de câteva milenii, iar pentru egiptenii antici malul vestic al Nilului, locul unde apune soarele, era asociat cultului morților. Deci e limpede că spiritele acelea nu puteau să-ți indice decât vestul.

-Limpede pentru tine! Dacă te întreb acum încotro e casa ta de la Lacul Dracului, ce-mi vei spune?

-Că e spre nord, făcu vampirul sigur de sine.

-Păi, după logica ta, ar fi trebuit să fie spre vest, îl luă Peruggio peste picior.

-Oameni, bombăni Ulrich. Poftim de înțelege-te cu ei!

Și totuși intervenția lui Ulrich se dovedi prețioasă. Avea un simț de observație dezvoltat și o ținere de minte excepțională, așa încât putea să indice cu exactitate unde anume se găsise fiecare dintre ei în momentul în care auziseră țipătul Serafinei și, mai ales, poziția fiecăruia în raport cu intrarea încăperii. Restul se dovedi o joacă. Pe harta Serafinei se ivi, trasată cu creionul roșu, o linie care intersecta un pătrat.

-Ce e pătratul ăla? întrebă vampirul curios.

-Reprezintă Sfinxul, citi Serafina din legenda hărții. Am fost proști – trebuia să ne dea prin cap să mergem întâi acolo. Unii istorici susțin că e primul monument de pe platoul de la Gizeh, cu mult mai vechi decât piramidele.

-Dacă e așa, plecăm mâine în zori, concluzionă Peruggio. Ținta va fi sfinxul.

Giovanna dădu să deschid gura dar se abținu. Era singura fără însușiri excepționale și dacă ei hotărâseră să meargă, va merge și ea. Dar un gând nu-i dădea pace – oare ceilalți nu se uitau niciodată la televizor? Ea văzuse o prognoză meteo și a doua zi se anunța

furtună. Ridică din umeri – de unde furtună în deșert? Probabil înțelesese ea greșit. Ulrich va fi acolo cu ea și-i va purta de grijă. Cu un plan bine conturat în minte, adormiră cu toții pregătindu-se de o zi care va începe foarte devreme.

Cap.8 : Tainele Sfinxului

Soarele abia se ivise pe cer, dar era deja zăpușeală. Își lăsaseră mașina închiriată în parcare și-acum patru siluete se îndreptau spre Sfinx, contemplându-l cu maximă atenție. De fapt doar trei priveau Sfinxul – Ulrich se uita țintă la soare. Mergeau în tăcere, fiecare adâncit în gândurile lui. Faptul că știau că Steve suferă pe undeva și nu-l puteau ajuta făcea atmosfera apăsătoare. Ulrich, mai puțin sensibil la starea de spirit a celorlalți (deh, vampir!) mormăi într-un târziu:

-Peruggio, ce are soarele de e așa de roșu azi? Nu l-am văzut așa niciodată. Îmi vine să-l apuc cu mâna, să-l storc ca pe o lămâie și sunt convins că aș obține o doză bună de sânge proaspăt, pe care să-l dau cu mulțumire pe gât.

-Ulrich, abține-te! Fanteziile tale culinare îmi fac rău, replică sec Serafina.

-Da, dar tu ți-ai luat micul dejun, eu nu.

În fond avea dreptate, așa că Serafina se decise să-l îmbuneze:

-Bunica zicea că răsăritul sângeriu aduce ploaie până la apus. Dar asta era la Sasca, aici în deșert nu știu ce semnificație să-i atribui. Un lucru e sigur – e un fenomen natural, sunt particule de praf în aer care-i dau soarelui culoarea roșie. Sper că n-ai de gând să bei praf!

-Nu, dar asta înseamnă că e mai mult praf în aer ca altădată. N-am mai văzut așa ceva.

-Sigur e mai mult praf, interveni Giovanna. Simt cum mă ustură ochii de la el.

-Păi, sunt roșii, făcu Ulrich care o privi cu atenție.

-Și ai tăi, Uri, rosti Serafina cam fără tragere de inimă. Ai fost cuminte sau…?

-Sigur că am fost cuminte, chiar prea cuminte pentru cât de rău mă arde gâtul de sete.

-E tot de la praf. Nisipul deșertului e păcătos și se bagă peste tot când inspiri.

-Da, dar eu nu respir. Pe mine de ce să mă doară gâtul?

-Pentru că vorbești și înghiți praf fără să vrei.

Se așternu din nou tăcerea. Serafina își scoase din rucsac ochelarii de soare și ceilalți îi urmară exemplul. Aveau cu toții ochii roșii, plini de nisip. Trecură în liniște pe lângă pozarul cu cămila lui împodobită cu ciucuri, care făcea fotografii turiștilor cu Sfinxul în spatele lor. Își strângea sculele și mâna animalul fără milă. Omul ridică brațele spre cer și strigă ceva în arabă.

-Ce spune? vru să știe Giovanna.

-Că suntem nebuni, tălmăci Peruggio. N-am chef să-l contrazic dis de dimineață.

Ajunseră deja în apropierea Sfinxului, când un urlet sinistru străbătu platoul pustiu la aceea oră matinală.

-Nu-i decât vântul, nu vă speriați, făcu Peruggio liniștitor. Apoi scuipă înciudat – fiu al luminii sau nu, vântul îi umpluse gura cu nisip. Urletul vântului se înteți.

-Parc-ar fi o mie de șacali, zise calm Ulrich, care se întorsese și acum mergea cu spatele înainte, fără să-i pese de rafalele de vânt tot mai violente. Apoi se lansă într-o prelegere fără cap și fără coadă despre Anubis cel cu cap de șacal, zeul care conducea sufletele morților în împărăția întunericului. Se întreba dacă nu cumva trebuie să-l considere pe Anubis șeful lui, dar nimeni nu-l luă în seamă. Nu era o vreme de stat la taclale și vocea îi era adesea acoperită de rafalele vântului. Peruggio îi dădu un ghiont, întorcându-l cu fața spre direcția de mers.

-Hei, nu mai mormăi acolo. Am nevoie de privirea ta ageră de vampir. Vezi și tu ce văd eu?

Ulrich își miji ochii în direcția arătată de mâna întinsă a lui Peruggio. Dacă ar fi putut, ar fi pălit fără îndoială. Așa se mulțumi să țipe:

-Luați-o pe Giovanna cu voi și zburați la hotel, că doar voi știți să faceți asta ziua, nu ca mine, doar noaptea. Eu voi lăsa nisipul să mă îngroape. E tradiția vampirilor să iasă din pământ fără probleme, oricât de adânc ar fi îngropați. Nu vă faceți griji, ne vedem la noapte.

-Ce se întâmplă? vru să știe Giovanna.

-Un val uriaș de nisip, iubito, o dună întreagă pusă în mișcare de vânt. Și vine încoace în viteză!

Giovanna simți că-i fuge pământul de sub picioare. Avu o stare de leșin, dar Serafina o luă de guler fără multe fasoane .

-Aleargă cu mine, mișcă-ți picioarele. Hai, nu te opri! Poți închide ochii dacă vrei, mă uit eu pe unde mergem.

Giovanna se pomeni fugind printre vârtejuri de praf. Era transpirată și mii de cristale abrazive de cuarț îi intrau prin piele. Mai auzi doar vocea lui Peruggio, parcă venind de la mare distanță:

-Planul fetelor e bun. Uri, haide după ele!

Alergarea nu dură mai mult de câteva zeci de secunde. Giovanna simți pe față un aer ceva mai răcoros, mirosind a spațiu închis, apoi Serafina îi dădu drumul gulerului de la bluză.

-Deschide ochii, deocamdată am scăpat de pericol!

Erau la baza unor coloane, într-un edificiu de piatră iar valul uriaș de nisip trecuse peste adăpostul lor.

-Acum înțeleg ce înseamnă furtună, murmură Giovanna trăgându-și răsuflarea. Unde naiba suntem?

-În micul templu dintre labele Sfinxului, răspunse Peruggio. Serafina a avut o idee măreață, valul venea din spatele Sfinxului și a trecut peste noi. Nicăieri în apropiere nu puteam găsi un refugiu mai bun.

-Și eu de ce nu știam de templul acesta?

-Pentru că în cea mai mare parte a timpului e îngropat în nisip. Uneori îl dezgroapă autoritățile, alteori, ca acum, chiar vântul, dar nu rămâne astfel pentru prea multă vreme.

-Încântător! Voi vă dați seama ce ne așteaptă dacă vântul își schimbă direcția?

-Giovanna, de ce pui problemele mereu în felul ăsta?

-Las-o, Uri, interveni Serafina. Are dreptate! Trase cu urechea la urletele dezlănțuite de afară, apoi căută o lanternă în rucsac și, în întunericul tot mai dens, studie atentă pardoseala de piatră a templului. Se plimbă pe lespezile solide, în timp ce Ulrich mormăi:

-Ce-i bezna asta? Ceva nu-mi place!

-Taci și ajută-mă! Ridică lespedea aia!

Serafina îngenunchease pe una din dalele pardoselii.

-Ajutați-mă, băieți. Sună a gol dedesubt și întunericul e de la nisipul purtat de vânt, care se apropie. Ne va înghiți dacă nu ne mișcăm repede!

Ulrich dădu lespedea uriașă și foarte grea la o parte fără efort. Serafina sări în hăul negru căscat dedesubt. Acum vocea ei răsuna distorsionată, de undeva din adânc:

-Al naibii de înalt coridorul, era să-mi frâng oasele în cădere. Dar măcar e mult aer și e cât de cât respirabil aici. Peruggio, sari! Apoi mă vei lua pe umeri, Uri va da drumul Giovannei și eu o voi prinde. Ulrich, tu închei plutonul și pui lespedea la loc!

Când Peruggio coborî, șopti în urechea Serafinei:

-Iubito, m-aș fi descurcat și eu cu lespedea aia.

-Știu. Dar atât timp cât n-avem habar ce surpriză ne rezervă coridorul peste care tocmai am dat, e mai sigur să ne păstrăm energia. Ulrich se descurcă de minune cu obiectele grele.

După ce vampirul puse lespedea la loc, se pomeniră în beznă. La lumina lanternei pe care Serafina o aprinse din nou, văzură câteva fire de nisip curgând la îmbinările dalelor de piatră, dar care nu constituiau o amenințare serioasă. Apoi totul încremeni și se lăsă liniștea. Nici vântul nu se mai auzea.

-Sus am fi fost morți acum, șopti Serafina. În fine, aceia dintre noi care respiră. Își scoase tacticos busola și harta din rucsac, apoi cumpăni o vreme și exclamă surprinsă: hei, drumul ăsta duce sub Sfinx! Parcă într-acolo voiam să mergem și noi, nu?

O porniră tuspatru, ghidați de lanterna Serafinei. Ea și Peruggio sclipeau discret în întuneric, Uri vedea perfect iar Giovanna se afla în brațele lui, așa că nu mai aprinseră o altă lanternă. Coridorul dădea într-o sală subterană mare, săpată în piatră. Lumina lanternei nu ajungea până în capătul opus al sălii. Peruggio se opri.

-Hei, propun dezechiparea și deznisiparea. Îmi vine să mă scarpin pe tot corpul de la nisip și sala asta e destul de mare ca fiecare să se retragă discret într-un colț.

-Ce e aia „deznisipare”, dacă nu te superi? făcu Ulrich mucalit. De „înnisipare” am auzit, e în dicționar, dar de deznisipare parcă nu.

-Păi, e opusul înnisipării. Găsește un termen mai potrivit pentru a desemna acțiunea de scăpare de tot nisipul care ne-a intrat parcă până și sub piele.

-Bine, dacă tu vrei, să fie deznisipare. Și deznisiparea asta e o acțiune strict individuală sau se poate realiza și în cuplu?

Peruggio nu se putu abține, izbucni în râs.

-Poți încerca, dacă vrei. Atât că aș sugera să ne limităm la cuplurile preexistente.

Ulrich și Giovanna dispărură în întuneric. O vreme nu se auzi decât foșnetul hainelor pe care le scoteau și le scuturau, apoi liniștea fu tulburată de gemete și țipete ascuțite.

-Ei, poftim, murmură Peruggio, nu le pasă: murdari, plini de praf și de nisip, iar ea e probabil îngrozitor de transpirată. Ei se distrează bine împreună! Uneori parcă i-aș invidia – de ce suntem noi atât de sofisticați și de pretențioși?

-Asta e lumea ta – lumea noastră – răspunse tot în șoaptă Serafina. Iar eu sunt fericită în această lume, dacă te am pe tine alături.

Se luară de mână și străbătură tăcuți sala, care dădea într-un alt culoar, pe care zăceau împrăștiate câteva lespezi de piatră. Peruggio se așeză pe una din ele, Serafina rămase în picioare în fața lui și începu să-i pieptene cu degetele buclele negre, scoțându-i nisipul din păr.

-E bună și deznisiparea asta la ceva, șopti el lipindu-și fața de trupul soției. Oh, miroși atât de bine!

-Și mă simt atât de infect! Blestematul de nisip mi-a intrat în decolteu și s-a lipit de mine peste tot. Cât de mult visez la o baie cu spumă!

-Nu avem apă aici, dar asta se poate rezolva, dragostea mea.

Peruggio îi scoase tricoul. Serafina îi simți limba umedă și catifelată lunecând pe pielea ei.

-Ce gust am? Cred că de transpirație sărată. Trebuie să fie mai grețos decât fanteziile lui Ulrich cu soarele sângeriu.

-Deloc, iubito. Acum nu mai ești om și noi ne putem controla trupurile într-un mod în care oamenii nu o pot face. Ajunge să te gândești intens ce gust ai vrea să aibă pielea ta, iar eu îl voi simți.

-Pare un joc interesant, recunoscu Serafina. Sper totuși să nu te controlezi prea din cale-afară. Stăpânirea de sine e bună cu măsură.

-Ești minunată, iubita mea. Portocale dulci și scorțișoară, asta simt acum. Știi că scorțișoara era socotită un afrodiziac încă de pe vremea romanilor? Își pudrau bucatele cu scorțișoară înaintea orgiilor, pentru a fi apoi în formă. Excelent gust ai ales!

Serafina simți că obrajii îi iau foc. Se obișnuise atât de mulți ani că orice dorință legată de Peruggio îi era interzisă, încât și acum uneori uita că se căsătoriseră și că-și putea lăsa fantezia să zburde liberă. Începu să tremure din tot corpul și-și văzu brațele devenind strălucitoare…

Ulrich miji ochii.

-Hei, Giovanna, a răsărit soarele în beciul ăsta! Tinerii noștri se distrează de minune, hai și noi să-i vedem!

-Nu ți-e rușine? Au plecat ca să ne lase câteva momente de intimitate și tu vrei să dai buzna? Ești vampir sau măgar?

-Nu vreau să-i stânjenesc. Dar mor de curiozitate și oricum n-aș vedea nimic de care să le fie rușine. Mai ții minte sfera de lumină de care vorbea Iustin? Cred c-a fost cam greu pentru el să privească o asemenea manifestare a magiei din altă lume.

Ulrich alergă în direcția luminii, dar rămase discret la o distanță rezonabilă.

-Giovanna, n-ai mai văzut așa ceva! Este minunat, e ca și cum aș fi murit și aș fi ajuns în Paradis. Și sunt atât de fericit! Oare există Paradisul pentru unii ca noi?

Se întoarse în umbră când strălucirea globului de lumină începu să pălească. Înainte de a se întoarce în marea sală, remarcă în lumina încă puternică o scară cu trepte săpate în piatră, care ducea în jos…

Brațele lui Peruggio se strânseră protector în jurul Serafinei, care încă tremura, copleșită de intensitatea trăirilor ei.

-Ești bine, iubirea mea?

-Nemaipomenit de bine e doar o exprimare modestă pentru ceea ce tocmai am simțit. Mulțumesc, Peruggio, ai fost minunat.

-Cu plăcere, oricând. Trebuie să-l felicit pe Ulrich, ideea lui cu deznisiparea în cuplu e o găselniță genială.

Serafina răsuflă ușurată.

-Da, dragule, și m-a liniștit și pe mine. Prietenii noștri se iubesc atât de intens încât îmi dau seama că temerile mele legate de răcirea relației lor au fost o prostie.

-Nu te îngrijora, iubito, sunt fericiți ca și noi. Acum însă te ajut să te îmbraci și trebuie să mergem să-i căutăm. Am lipsit cam multișor de lângă ei.

-Cioc-cioc, e cineva acasă? Ulrich intră în încăpere cu Giovanna de mână. Peruggio, deznisiparea asta mi-a prins bine, atât de bine că aș mai vrea s-o repet cât de curând.

Giovanna se mulțumi să chicotească.

-Voi știți că pe coridorul ăsta e o scară și că ea duce în jos? Ochii mei de vampir…

-Ulrich, nu mă vrăji cu ochii vampirilor, râse Peruggio. Știu de unde ai avut lumină ca să vezi ca-n palmă tot ce e pe aici. Dar dacă ai găsit scara, coboară, ce mai aștepți? Noi trei te urmăm, avem grijă și de Giovanna.

Uri coborî sporovăind vesel vrute și nevrute. În locul coridorului larg de până acum, dădură de un culoar îngust pe care nu puteau înainta decât unul câte unul. Ulrich mergea primul, urmat de cele două fete, iar Peruggio forma ariergarda. Pavajul era alcătuit din aceleași lespezi mari, perfect îmbinate, cu care se obișnuiseră deja. Vampirul puse piciorul pe o lespede, aceasta se răsuci și-l aruncă într-un hău adânc, iar din tavan se desprinse un pietroi care căzu cu viteză prin golul lăsat de lespede. Ceilalți trei încremeniră, apoi se înghesuiră pe buza găurii negre ivite în pardoseală. La început lanterna Serafinei nu lumină decât pietroiul enorm, dar apoi mâna albă a lui Ulrich apăru dedesubt și acesta azvârli bolovanul cât acolo. Giovanna oftă adânc.

-Expirații ăștia au fost prost informați dacă credeau că pot răpune un vampir trimițându-i o ghiulea pe cap. Nu, țeasta mea e mult mai rezistentă de atât. Numai o țepușă din lemn de stejar pe care a crescut vâscul mă poate ucide, dacă îmi străpunge inima, în timp ce capul mi-e tăiat de o lamă din argint, stropită cu apă sfințită. Dar pe un om invenția asta cu proiectilul l-ar fi făcut terci.

-Trebuia să ne fi gândit, spuse Peruggio. Mormintele faraonilor erau pline de asemenea capcane pregătite pentru jefuitori.

-Da, dar și de aur, observă Ulrich cu justețe. Pe când aici, ia comoara de unde nu-i!

-Dacă a existat capcana, a existat și ceva ce trebuia ascuns și păzit. N-avem decât să deschidem ochii, poate că acel ceva mai e aici, raționă Serafina.

-E limpede că vom deschide ochii. Vă dați seama ce ar fi fost dacă oricare dintre noi, în afară de Ulrich, ar fi mers în frunte?

-Peruggio, nu fii fatalist, bombăni Serafina. Suntem și noi destul de tari de cap! Uri, întinde mâna să te scoatem de acolo!

-Ba din contră, mai bine să veniți voi încoace. Sus nu sunt decât coridoare pustii, aici măcar văd niște lucruri mai interesante.

-Bine, venim, dar întâi încerc să proptesc lespedea, ca să nu ni se închidă din senin deasupra capetelor!

-Să o scoatem din loc, propuse Ulrich, ceea ce făcură până la urmă. Apoi coborâră pe rând în ceva ce părea a fi o sală mare, cu nenumărate rafturi.

-Ce naiba-i asta? Pare să fi fost o arhivă cândva, își răspunse Serafina propriei întrebări. După care, în stilul ei calm și tacticos, își scoase din rucsac busola și harta.

Se așezară tuspatru pe podeaua de piatră și Serafina spuse după ce studie harta:

-Suntem chiar sub corpul de granit Sfinxului, iar coridoarele pe care le-am intersectat în cele câteva săli prin care am trecut duceau în direcția celor trei mari piramide principale și a primei piramide, în trepte.

-Ce vă spuneam eu, că piramidele n-au fost morminte? Ce mort s-ar plimba pe toate coridoarele alea?

Trei capete se întoarseră curioase spre Ulrich.

-Dar ce crezi că au fost?

Vampirul se mulțumi să ridice din umeri. Peruggio începu să exploreze meticulos încăperea, la lumina lanternei. Adună ceva mărunt de pe jos și de pe rafturile de piatră, pe care-l puse într-o pungă transparentă, extrasă din rucsac („metehne de savant", gândi Ulrich), mai dădu o tură prin sală, apoi reveni și spuse cu hotărâre:

-Nu știu sigur ce au fost piramidele, asta însă, în mod sigur a fost o sală de lectură și o bibliotecă dinainte de Potop.

-De unde concluzia? sări Ulrich cu gura. Vrem explicații!

-Prea bine, voi începe cu ceea ce se știe „oficial" – că Sfinxul e contemporan cu piramidele, pentru că în jurul lui s-au găsit resturi organice și fragmente de ceramică datate cu Carbon-14 la anul 2500 înainte de era noastră. Presupunerea arheologilor e că figura Sfinxului, foarte deteriorată de intemperii, îi aparține lui Keops, celebrul faraon cu piramida.

-Ilogic, bombăni Ulrich după ce ascultase în tăcere explicația lui Peruggio. Adică stabilești vechimea unui lucru pe baza obiectelor din jur? Deci asta înseamnă că eu am opt ani, pentru că vila mea de la Lacul Dracului atâta are?

-Sfinxul e din piatră și piatra nu poate fi datată cu carbon-14, îl informă Peruggio.

-Asta știam până și eu și oricum nu am chef să mă cert cu tine. Dar vreau să aud și istoria neoficială, poate are mai multă logică.

Peruggio reluă cu glasul lui limpede amplificat de spațiul gol din jur:

-Ați observat șanțurile de pe corpul Sfinxului? Sunt verticale, în timp ce eroziunea vântului produce adâncituri în plan orizontal. Acesta e un indiciu că Sfinxul a suportat ploi puternice, a căror apă lasă astfel de urme. Și iată cum împingem vârsta Sfinxului înapoi în timp, până în vremea în care Sahara nu era încă un deșert. Ar mai fi un lucru – oare fața Sfinxului îl reprezintă pe numitul Keops, sau blocul de piatră a fost sculptat din nou în epoca lui, pentru a-i da o altă față decât cea avută inițial?

-Hm, și cam care ar fi fost aceea față?

-Ulrich, judecă și tu! Ce corp are Sfinxul?

-Ah, acum pricep. Vrei să zici că era statuia unui leu, de la cap la coadă?

-Întocmai. Asta ne-ar ajuta cumva să-i stabilim vechimea. Pământul se află 2000 de ani într-o anumită zodie celestă și acest zodiac a fost alcătuit de cei din vechime, care-l cunoșteau perfect. Mișcarea Pământului în zodiac este retrogradă. Acum trecem din Pești în Vărsător, deci din zodia corespunzătoare lui martie în cea a lui februarie. August corespunde zodiei Leului, iar din august până în februarie sunt șapte luni. Dacă înmulțim șapte cu cei 2000 de ani cât Pământul traversează un semn din zodiac, putem deduce că Pământul a fost în Leu acum 14 – 16 mii de ani și că asta ar putea fi vârsta Sfinxului.

-E perfect logic, adăugă Serafina. Astrul asociat zodiei Leului este soarele, iar egiptenii erau adoratori ai soarelui. Pare plauzibil ca ei să fi moștenit urme ale unei culturi mult mai vechi, distruse de potop, care a înflorit în zodia Leului și care se închina astrului zilei. Am avea astfel o explicație pentru apariția din senin a unui civilizații

avansate, care a ridicat în zorii ei piramide niciodată egalate mai târziu de aceeași cultură.

-Bun, și de unde povestea cu sala de lectură?

-Uri, folosește-ți nasul, chiar dacă nu ai nevoie de aer. Cum e aerul din această încăpere?

Vampirul amușină în jur, apoi răspunse indiferent:

-Cum să fie? N-are nimic deosebit, bănuiesc că pentru oameni e ceea ce se cheamă respirabil.

-Întocmai, sări Serafina. Nu e stătut, nu miroase a spațiu închis, deci locul ăsta dispune de un sistem de aerisire care încă funcționează după atâtea mii de ani, în ciuda nisipului de afară. În concluzie în acest loc se adunau mulțimi mari de oameni care aveau nevoie de aer proaspăt ca să poată respira. Iar rafturile mă duc cu gândul la un depozit de papirusuri de mare valoare.

-Aha, de asta era să încasez pietroiul în cap!

-Nu numai, zise Peruggio care în timp ce Serafina explicase, își făcea de lucru de-a lungul pereților. Acum reveni în cercul de lumină al lanternei, cu un mic obiect strălucitor în palmă. Priviți asta!

Obiectul trecu din mână în mână – un cui de un galben sclipitor, foarte atent și fin prelucrat.

-Uri, ca să citească, oamenii au nevoie de lumină. Din loc în loc am găsit urme de funingine, semn că existaseră cândva torțe. În alte locuri, urmele de funingine se întrerup brusc, peretele rămânând curat ca și cum ar fi fost acoperit cu ceva, iar cuiul e dovada. Sala dispunea de oglinzi mari din plăci de aur, bine șlefuite, care erau prinse de perete la îmbinarea blocurilor de piatră prin cuie ca acesta, introduse în spațiul infim dintre blocuri. Se duse la zid și înfipse micul cui în locul unde se intersectau trei dale mari de granit – se potrivea perfect acolo! Plăcile de aur reflectau lumina, continuă Peruggio. Asta explică și cursele puse împotriva jefuitorilor.

-Trebuie să fi arătat măreț, recunoscu Ulrich. Dar unde sunt acum toate astea?

-Luate și mutate în altă parte. Istoria ne spune că Alexandru a vrut să tezaurizeze toată înțelepciunea lumii din vremea lui într-un singur loc – în biblioteca din Alexandria. Toate manuscrisele de valoare au fost duse acolo, de unde s-au risipit în cursul istoriei. Ce am cules de pe podea sunt minuscule bucăți de pergament și de

papirus, care s-au desprins în cursul mutării de pe documente vechi și deteriorate. Le-am pus deoparte pentru datare. Acum însă, vă rog să mă lăsați să mă concentrez – aș încerca să chem spiritele celor care au trecut cândva prin locul acesta, ca să pun câteva întrebări.

-Bine, tu ești șeful! Între timp o iau pe Giovanna și ne deznisipăm în colțul cel mai îndepărtat, te deranjează?

Peruggio râse.

-Succes, Ulrich și spor la …hm…deznisipat!

Serafina se îndepărtă în tăcere, luând lanterna cu ea și retrăgându-se în colțul opus celui spre care plecaseră Ulrich cu Giovanna. Peruggio se ghemui la pămînt și își puse palmele strălucitoare pe pardoseala de piatră, apoi se cufundă în meditație…

Serafina simți o stare de abandon și de pustiu, care parcă își avea izvorul în ea însăși. Nu se gândise niciodată înainte cât de mult îi determina soarele starea de spirit, dar acum toată această orbecăială prin beznă, de-a lungul coridoarelor și prin sălile interminabile i se părea obositoare. Întrerupsese legătura mentală cu soțul ei – ceea ce făcea Peruggio era numai treaba Mediatorului și nu-l privea decât pe el. Îi simțea absența din minte ca pe ceva dureros. Se lăsă pe vine, apoi se așeză de-a dreptul pe podea, la baza unuia din ziduri. De la mare distanță se auzeau gemetele Giovannei și Serafina își alungă din minte invidia care îi dădea târcoale. Pentru ea și pentru dragul ei Peruggio, fericirea avea un preț. Iar ei îl cunoșteau și fuseseră dispuși să-l plătească . Era soția Mediatorului, trăia o stare de fericire pe care restul muritorilor nu o puteau cunoaște, dar…nu atât de des pe cât ar fi dorit. Misiunea Mediatorului înainte de toate! „Nu te mai plânge, fată proastă! Găsește-ți ceva de lucru și timpul cât stai închisă aici în beznă va trece mai repede” își zise ea și se întinse, înainte să sară hotărâtă în picioare. Apoi se opri. Talpa pantofului dăduse de ceva tare. Serafina se aplecă și ridică ceea ce părea o pietricică. Ar fi vrut să aprindă lanterna, dar dacă Peruggio reușise să invoce prin ritual magic cine știe ce entități din afara materiei, acestea s-ar fi putut speria de raza de lumină. Rămase cufundată în beznă și cercetă cu degetele piatra: avea o față incredibil de fin prelucrată, ca și cum ar fi fost o piatră prețioasă, în timp ce restul suprafețelor păreau brute, total neprelucrate. „Probabil s-a rupt de undeva” gândi Serafina. Avea

oare vreun rost să o păstreze? Piatra era foarte rece, deci nu putea fi un ciob de ceramică. Serafina o puse în buzunar, în timp ce gânduri contradictorii i se învârteau în cap: „acum aduni tot gunoiul de pe jos, nu?” „Parcă dacă ajungi undeva unde n-ai mai fost trebuie să iei o piatră de pe jos”. Se bătu cu palma peste buzunarul pantalonilor. „Stă bine acolo. Să nu uit să o examinez când voi ajunge la lumina zilei”.

„Iubito, ce dor mi-a fost de tine!”. Se simți inundată de bucurie! Peruggio era din nou cu ea, mintea ei își regăsise jumătatea iar inima ei – sufletul-pereche. Îi desluși în întuneric silueta vag argintie venind spre ea, întinse brațele și se topi în cea mai dulce dintre îmbrățișări. Buzele lui îi căutau gura – Serafina se abandonă sărutului care părea să suspende timpul și realitatea din jur. „Mi-a fost teamă singură în întuneric”, îi transmise gândul Serafinei, „dar acum mi-am regăsit lumina”. „Lumina mea ești tu”, auzi în minte răspunsul lui Peruggio. Apoi el o luă de mână, o duse în colțul opus al încăperii și-i ceru să aprindă lanterna.

-Iubito, vrei să știi ce am aflat?

-Da, dacă nu e secret.

Peruggio lumină o bucată de zid de la baza peretelui.

-Aici ar trebui să fie, Vezi ceva?

-Da, sunt niște litere, scrise în caractere grecești. Textul este „AGORA”, iar înaintea lui sunt câteva semne slab scrijelite, care abia se văd. Parcă un soi de cruce greacă, cu brațele egale și ceva ce seamănă cu reprezentarea siturilor cu megaliți de pe hărțile turistice. Sunt două linii verticale, cu o linie orizontală deasupra lor. Stai să fac niște fotografii și ne vom lămuri mai bine.

Peruggio zâmbi. Desigur, Serafina n-ar pleca nicăieri fără aparatul de fotografiat!

-Am văzut un bărbat, zise Peruggio. Părea grec după înfățișare și după îmbrăcăminte. A apărut de nicăieri, a trecut cu pași maiestuoși prin fața mea apoi a veni în locul ăsta, unde un ins cu pieptul și brațele goale, cu alură de pietrar, dăltuia ceva. Pe urmă arătarea s-a topit ca un fum.

-Ai întrebat de tablele de smarald?

-Da!

-Și ăsta a fost răspunsul?

-Da, iubito!

-Pare logic, deduse Serafina. Dacă Sfinxul marchează locul în care s-a aflat cândva comoara de manuscrise a omenirii și aceste manuscrise au dispărut când biblioteca din Alexandria a fost incendiată, înseamnă că cineva a venit aici și a lăsat un indiciu despre locul următorului refugiu al manuscriselor. Nu pot să cred că toată această comoară a pierit în incendiu! Unde ai ascunde așa ceva, atunci când Egiptul a fost cucerit de romani, iar stăpânirea Romei se clatină? Unde ai găsi o civilizație la fel de veche și de evoluată? În Grecia, nu? Manuscrisele au fost duse probabil într-un oraș grecesc și noi trebuie să căutăm agora unei așezări din vechea Eladă, unde să se găsească un monument ca cel schițat aici. Mie-mi pare a fi un fel de poartă, cu cei doi stâlpi verticali pe care se sprijină o lespede orizontală. Iar crucea…hm…nu o pot interpreta decât ca pe ceva legat de creştinism. Oare creştinismul timpuriu a încercat să distrugă manuscrisele precreștine și de el trebuia ascunsă comoara păgână sau, dimpotrivă, texte de o valoare neprețuită au fost dosite în vreo biserică paleocreștină?

-Nu vom ști decât dacă vom merge acolo și vom cerceta la fața locului.

Ulrich și Giovanna se desprinseră din întuneric și veneau spre ei râzând.

-Ați găsit ceva acolo?

-Asta, arătă Peruggio luminând cu lanterna.

-Hm, agora, citi Ulrich. Ce vrea să însemne?

-Că mergem în Grecia să ne continuăm căutările.

-Bine, Peruggio, tu decizi. Voi fi cel mai plimbăreț vampir de pe fața pământului.

-Asta cu condiția să putem ieși de aici, observă Serafina. N-aș încerca dematerializarea, acum când de atâta vreme suntem lipsiți de energia luminii solare.

-Pentru mine nu va fi greu să ies, având în vedere că eu nu am nevoie de aer și pot străbate stratul de nisip, oricât de adânc am fi îngropați. Nu trebuie decât să mă așteptați un pic, voi găsi eu o soluție să vă scot de aici.

-Ce înseamnă „un pic” pentru un tip care dispune de întreaga eternitate? Cât ne pui să așteptăm?

-Serafina, nu fii nerăbdătoare, până la apusul soarelui mă voi întoarce.

-Bine, dar grăbește-te. Sunt o fiică a luminii și întunericul mă deprimă. Mi se pare că rătăcesc prin beznă de zile în șir.

Ulrich se ridică prin forța brațelor din hăul în care căzuse, ajungând în coridorul de deasupra sălii, apoi străbătură cu toții din nou toată înșiruirea de săli și coridoare, până când ajunseră la șirul de trepte.

-Suntem sub nivelul solului, vorbi vampirul, iar deasupra noastră nu știm cât nisip s-a adunat. Rămâneți în sala mare unde ne-am deznisipat azi-dimineață – zâmbiră toți – când voi ridica lespedea de la ieșire s-ar putea ca ultimul dintre coridoare să se umple cu nisip. Dar sala asta e mare, aici nu veți păți nimic.

-Nu știu cum să-ți mulțumesc, începu Peruggio. Dacă aș putea să țin mintal legătura cu tine…

-Ar fi un dezastru, pentru că în loc să comunicăm eficient, te-aș întreba într-una ce face Giovanna. Lasă, e mai bine așa. Ai încredere în mine și nu te voi dezamăgi.

-Am încredere, Ulrich. Nu uita însă că nu ai puteri excepționale atât timp cât soarele e pe cer. Dacă e nevoie, te vom aștepta până la noapte, ca să poți acționa atunci.

Vampirul îi strânse pe rând în îmbrățișarea lui rece.

-Nu treceți de locul ăsta și nu vă speriați dacă se umple cu nisip coridorul care duce la ieșire. Rămâneți cu bine!

Pașii lui Ulrich răsunară pe coridor, apoi se auzi o bufnitură – probabil dăduse lespedea la o parte - și văzură o grămadă de nisip formându-se pe culoar, în raza anemică de lumină care se întrezări câteva clipe. Ulrich puse lespedea la loc și se lăsă din nou întunericul.

Minutele se scurgeau greu, mai ales pentru Giovanna. Serafina și Peruggio erau împreună și era suficient să-și atingă mâinile ca să simtă un curent electric străbătându-le trupurile și ca inimile să li se umple de fericire. Serafina încercase să glumească cu Giovanna, dar aceasta nu-i răspunse. Ochii îi erau ațintiți în direcția în care plecase Ulrich, iar urechile îi pândeau cel mai mic zgomot. Îl iubea și era îngrijorată pentru vampirul ei – apoi Serafina prinse un gând al Giovannei și se cutremură: „Doamne, nu mă osândi să mor aici, în

nisipul deșertului, pentru păcatul de a-l fi abandonat. Ulrich se va descurca, așa cum a făcut-o timp de sute de ani, până a nu mă fi întâlnit, dar el e singur pe lume și neajutorat. Dacă-mi mai doresc ceva în viața asta, este să-l revăd încă o dată". Serafina simți cum Peruggio îi strânge degetele în mâna lui și pricepu îndată că și el auzise în minte gândul Giovannei. Nu avură însă vreme să reflecteze la cele aflate. De afară răzbătea un zgomot ciudat – zgomotul unei căderi de apă.

-Am halucinații? întrebă încetișor Serafina.

-Nu, iubito, aud și eu. Să mergem spre ieșire!

Se căzniră să dea la o parte nisipul de pe coridor, o acțiune nu prea ușoară, pentru că lucrau cu mâinile goale. Pe neașteptate se ivi o rază de lumină, apoi o lopată ateriză la picioarele lui Peruggio.

-Hei, încearcă cu asta. Dar repede, pe căldură apa se evaporă rapid.

Capul blond al lui Ulrich apăru în deschizătura creată de lespedea dată la o parte, iar mâna rece a vampirului îi trase în sus pe rând. Peruggio înmărmuri văzând cât de simplu se descurcase blondul – udase din belșug nisipul, cât să poată săpa un culoar care să nu se surpe și-i scoase pe acolo din duna de nisip în care vântul îngropase micul templu. Lângă Ulrich cel atât de palid se agita un ins musculos și oacheș, cu alură de localnic și un aer destul de speriat. Când Ulrich băgă însă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote pe care-l trecu în mâna egipteanului, acesta zâmbi arătându-și toți dinții și îndreptându-se spre un camion-cisternă de mari dimensiuni, parcat în apropiere.

-Ești grozav, Uri!

-Ei, aș, replică modest vampirul. Nu e mare lucru să deturnezi o cisternă cu apă, dacă îi plătești bine pe șofer.

Peruggio îl bătu amical pe spate.

-Nu fii modest. Ești isteț și plin de idei. L-ai vrăjit pe șofer?

-Nici vorbă, încă n-a apus soarele. I-am spus pur și simplu adevărul, fără să suflu o vorbă despre ce am căutat la Sfinx. E plin peste tot de turiști nătăfleți, nu? Șoferul habar n-a avut ce sunt eu.

-Părea totuși cam îngrozit, observă Serafina.

-Poate, dar nu din cauza mea. Oamenilor în general nu le plac cadavrele și e unul chiar pe-aici, în apropiere. În fine, încă nu e pe

de-a întregul mort, dar nici mult nu mai are și arată îngrozitor de rău.

-Uri, tu…

-Fiți serioși, nu vă fac eu vouă una ca asta! Știți că nu mă pot hrăni decât noaptea și nici chiar atunci nu m-aș lua de unul cu sânge stricat.

-Ne poți duce la omul acela? Dacă nu e mort, poate aș reuși să-l ajut cumva.

-Bine, Peruggio, fie cum vrei, dar Giovanna să nu vină cu noi, pentru că individul e pe bune oribil.

-Rămân eu cu ea, se oferi Serafina. Băieți, voi mergeți să vedeți despre ce e vorba.

Peruggio și Ulrich dispărură după corpul masiv al Sfinxului. Furtuna de nisip se potolise, dar configurația terenului se schimbase, dunele modificându-și locul și forma. Aerul era limpede, dar turiștii obișnuiți nu se prea vedeau în zonă. Probabil se țineau departe încă, speriați de grozăvia furtunii. Soarele stătea să apună, pe un cer la fel de sângeriu ca în zorii zilei.

-Vino aici, zise vampirul, arătând spre un soi de balot în culori de camuflaj, învelit într-o prelată și legat cu sfoară. Peruggio desfăcu sforile cu mâinile tremurând, apoi trase prelata de pe chipul victimei.

-Uri, știu că ți-e sete și soarele apune. Dar fă ce știi și găsește-l urgent pe John Smith, după care du-te prietene și stinge-ți setea. Omul ăsta e Steve Brown!

Cap.9: „Vreau să devin ca tine”

Giovanna, John Smith și câțiva medici ai spitalului urmăreau scena din dosul unui geam gros de sticlă, îmbrăcați în echipamentul personalului care manevra aparatele Roentgen: combinezoane ca de astronaut, care le protejau corpul și capul de acțiunea nefastă a radiațiilor. De fapt Giovanna fusese cea care identificase cauza stării lui Steve, înainte chiar de sosirea ambulanței. Îi privise chipul gri, cadaveric, cu erupții urâte și roșii, craniul lipsit de păr și exclamase: „ei, drăcie, tata a lichidat pe cineva cu plutoniu și omul acela arăta la fel”. După care țipase la infirmiere și chiar la medici, până când toată suflarea spitalului se echipase cu combinezoane anti-radiații. O

femeie în halat alb intră în încăperea unde se găseau John și medicii, cu o foaie de hârtie în mână.

-Doamna a avut dreptate, domnule doctor. Analizele au confirmat contaminarea masivă cu plutoniu.

-Mulțumesc. Poți ieși.

Asistenta aruncă o privire spre scena de dincolo de geam: trei persoane stăteau în jurul bolnavului, fără să poarte nici un echipament de protecție.

-Dar ei, domnule doctor…

-Am spus că poți ieși!

Femeia se supuse fără o vorbă. Una din regulile unui spital militar e să tratezi bolnavii fără să pui întrebări, iar ea știa bine regulile. Medicul se întoarse spre Giovanna:

-Vă mulțumesc. Intervenția dumneavoastră promptă a evitat contaminarea radioactivă.

-Îmi pare rău că numai atât am putut face și în plus am țipat ca o isterică la toată lumea. Acum însă e rândul prietenilor mei, să sperăm că planul lor de a-l ajuta pe Steve se va dovedi bun.

Medicul oftă.

-O spun cu regret, nu așteptați minuni. Îl vom pierde. I-am făcut două transfuzii de sânge până acum, chiar fără a avea diagnosticul confirmat, dar doza de radiații e prea mare și destul de veche să-i fi pătruns în toate organele interne. Tot ce putem face e să-l ajutăm să nu moară în chinuri.

-Uneori și asta e foarte mult, șopti John care privea distrus prin geamul de sticlă.

-Pot face ceva pentru dumneavoastră? întrebă medicul. În caz contrar m-aș duce în rondul de noapte prin saloane.

John se scutură și ieși din starea de contemplație pasivă.

-Da, mulțumesc. Aș avea nevoie de un flacon de sânge. Nu contează grupa și nici factorul RH – cel din care aveți rezervele cele mai mari e numai bun.

Medicul rămase țintuit locului, neînțelegând.

-E un spital militar, murmură John.

-Să trăiți, am înțeles! Ușa se închise cu un pocnet în spatele doctorului.

-Giovanna, fă-i te rog semn logodnicului dumitale că i-am găsit ceva de cină – de fapt de mic-dejun, dacă e să ne luăm după ceas.

Giovanna bătu în geamul de sticlă și trei capete mirate se întoarseră spre ea. Pe lângă bietul Steve, cei trei păreau înfloritori, dar de fapt pe fețele lor se citea oboseala. Serafina și Peruggio veniseră de-a dreptul la spital în hainele lor încă pline de nisip, iar Ulrich, mai palid chiar decât de obicei, renunțase la vânătoarea nocturnă ca să-i însoțească.

-Uri, Giovanna îți transmite să ieși în fața ușii. John a cerut ceva de băut pentru tine, șopti Serafina.

Ochii vampirului trădau surpriza.

-S-au gândit oamenii la unul ca mine?

-John e aliatul nostru și l-ai mai ajutat și înainte. E firesc să se gândească, doar ne-a adus și nouă suc de portocale de la bufetul spitalului.

-Da, dar eu nu beau suc de portocale!

-Vei găsi un flacon de sânge la ușă. E pentru tine! Dar oamenii nu pot intra aici decât în echipament de protecție, iar tu, ca să stai cu Giovanna, va trebui să te decontaminezi. Cel mai bine ar fi să te întorci aici pentru cină.

Ulrich dispăru ca o părere din raza vizuală a lui John și reveni la fel de iute.

-Deci e adevărat, vampirii se deplasează fără a putea fi văzuți de ochii omenești, exclamă John mirat.

-Așa e, iubitul meu umblă în felul acesta în fiecare noapte.

De partea cealaltă a geamului, Ulrich goli flaconul de sânge dintr-o singură sorbitură și zâmbi fericit. Își șterse buzele grijuliu în fața oglinzii de deasupra chiuvetei, apoi se întoarse spre Giovanna și-și flutură mâna în direcția ei. Devenise vioi și obrajii i se îmbujoraseră.

-A fost de ajuns? vru să știe John.

-Da, răspunse Giovanna. Sânge sintetic poate să bea oricât, dar cel uman spune că-l face să devină agresiv – intră cumva în contact cu partea demonică a firii lui atunci când se hrănește cu sânge de om, așa că își limitează consumul la strictul necesar ca să poată supraviețui. Știi că de aproape cinci sute de ani n-a ucis pe nimeni? Iar când a făcut-o, a fost pentru răzbunare, nu pentru sânge.

John se înfioră.

-Cum e relația cu un asemenea …hm…individ?

-Oh, e fantastică! Am parte de iubire și tandrețe, de atenție și bunătate. Atât că n-am niciodată pretenția să cinez la aceeași masă cu el. Giovanna râse. Nu chelește, nu se îngrașă, nu devine un leneș burtos, obsedat numai de fotbal și de bere.

Peste chipul fetei trecu un nor.

-Și nu vom putea avea niciodată copii împreună. Dar deh, există fisuri și în pereții Paradisului, asta e!

John nu mai insistă. Reflecta în tăcere la cele auzite. Și el ajunsese la vârsta de mijloc fără să chelească sau să devină burtos. Era la fel de suplu și de agil ca în tinerețe, doar părul îi încărunțise. Nici de bere nu se atingea, nici la meciuri n-avea vreme să se uite. Își petrecea mult timp la sala de sport și asta îl ajuta să se mențină, în ciuda trecerii anilor. Și tot ca un vampir, era mai mereu singur… În minte îi răsăriră cuvintele lui Steve: Amber e cea mai minunată surioară și cea mai bună bucătăreasă. Își spuse că în afara lui Amber, nu-l auzise vreodată pe Steve să pomenească de un alt membru al familiei. Se cunoșteau de mulți ani, știa că Steve nu era însurat, dar nimic mai mult. Oare părinții îi trăiau sau muriseră? Și dacă, Doamne ferește, medicul avusese dreptate în prognoza lui sumbră, va găsi pe undeva prin actele lui Steve adresa lui Amber? Cum o mai cheamă? Tot Brown ca pe el, sau se măritase și luase numele soțului? John își alungă ideile pesimiste din minte. N-avea rost să gândească astfel, Peruggio putea să facă atât de mult bine! Îl va însănătoși cumva pe Steve și lucrurile vor merge iarăși ca înainte, când se întâlneau în diminețile libere la casa lui John, în jurul unei cești de cafea și discutau politică. Dincolo de geamul de sticlă, Steve deschise ochii.

-Ard, murmură Steve cu glas stins. Trupul meu arde pe dinăuntru. De ce nu mă ajutați să dorm?

-Pentru că trebuie să fii lucid. Le-am spus să nu-ți mai dea morfină, ca să putem sta de vorbă.

Ochii bolnavului se întoarseră în direcția vocii. La naiba, el era – Peruggio Sorriente, la fel de frumos și de înfloritor ca în urmă cu opt ani, în aeroport. Steve ar fi preferat să vadă pe oricine altcineva, dar nu această perfecțiune enervantă.

-Relaxează-te Steve și gândește-te la ceva frumos. Ești vindecat și totul e bine. Nu mai arzi, nu te mai doare nimic, ești iar sănătos. Ești fericit și vesel.

Peruggio ridică o mână și palma lui lumina ca soarele. Își plimbă încet mâna peste corpul lui Steve, la mică distanță, fără să-l atingă.

-Lasă răul să plece! Ți-e bine, ți-e tot mai bine! Ești odihnit, ești în putere și bine dispus. Eliberează-te de boală, eliberează-te de rău. Fii sănătos, Steve, poți face asta!

Glasul lui Peruggio era molcom și liniștitor, ca un balsam pentru suflet. Într-un colț, Ulrich se așeză pe un scaun și aproape adormi. Pe Steve însă vocea plăcută și căldura palmei luminoase îl enervau. „Lui îi vine ușor să vorbească. Eu mor aici, nu el. Tipii care m-au răpit mi-au spus că mi-au pus zahăr cu plutoniu în cafea, ce-și închipuie Peruggio, că-i înghit balivernele? Fratele meu cu ifose, e momentul să afli că pentru noi, oamenii, plutoniul este letal, așa că mută-ți textele la alt fraier”

-Steve, reluă Peruggio, nu te pot ajuta dacă tu nu vrei să fii ajutat. Am această putere, să te fac bine, dar nu mi te opune.

„Te urăsc, te urăsc, te urăsc”, își repetă Steve în gând. „Pentru tine a murit Puștiul, pentru tine mor și eu, iar tu ești aici tot viu și nevătămat. Să te ia dracu!”.

-Steve, nu fii rău! Gândește-te la lucruri frumoase, la lucruri bune, la ceva pentru care merită să trăiești.

„Acum îmi impui și ce să gândesc?. Sigur, vorbești ușor, nu tu ai fost torturat, ci eu. Cară-te de aici, nenorocitule, vreau să mor în liniște”.

O lacrimă cristalină scăpă printre genele lungi ale lui Peruggio.

-Haide, Steve, ajută-mă și te voi ajuta și eu.

„La naiba, nu! Nuuuuuuu!”

Pe fruntea lui Peruggio se ivi o cută. John văzu ceva neobișnuit și-și lipi nasul de geamul de sticlă. Lumina se retrăgea în palma întinsă a lui Peruggio, în timp ce corpul lui Steve păru să se învăluie

într-o perdea de ceață întunecoasă. Apoi Peruggio își privi palma cu mirare: pielea netedă și albă se transformase într-o rană dureroasă, iar picături argintii de sânge se scurgeau din ea pe podeaua încăperii. Ulrich țâșni de pe scaun ca o săgeată din arc, țintuind pe pernă capul lui Steve cu o mână ca de gheață apăsată pe frunte.

-Om idiot, de ce nu-l lași să te vindece? Lasă ura să plece, altfel îl rănești și nici ție nu-ți faci bine.

Steve își aținti privirea neclară asupra lui Ulrich.

-E bună mâna ta – e rece! Stai aici cu mine!

-Eu nu te pot ajuta să trăiești, ci cel mult să mori. Viața ta e în mâinile lui Peruggio, de ce-l rănești în loc să-l sprijini? Chiar nu e nimeni pentru care merită să rămâi în viață?

„Amber”, gândi Steve. „Amber va fi singură și neajutorată. Vreau să trăiesc pentru Amber. Da, dar vreau și mai mult să mă răzbun pe tipii care mi-au dat plutoniul. Și ce zice ăsta de-aici? Că l-am rănit pe Peruggio? Bine, Steve, ține-o tot așa, individul merită!”.

Peruggio se retrase lângă Serafina, care plângea încetișor într-un colț al încăperii.

-Iubitule, palma ta…

-Știu. Se va vindeca la soare, nu e nimic grav.

-Da, dar asta! Serafina arătă îngrozită spre clepsidra de pe pieptul lui Peruggio. Piatra medalionului devenise complet neagră și din ea se ridica un firicel subțire de fum.

-Da, dragostea mea, am văzut. Nu știu de ce se întâmplă astfel.

-I-am ascultat gândurile, șopti Serafina. Omul te urăște, de asta îți blochează energia. N-aș ști să-ți spun de unde atâta ură, nu pot decât să-ți repet ce mi-a zis mie Ulrich, cândva demult: că cei care mor cu ura în suflet nu sunt acceptați în nici una din lumile ființelor imateriale și sufletele lor sunt condamnate să rătăcească aici pe pământ pentru totdeauna.

-Așa este, interveni Ulrich cu glas molcom, ca să nu-l trezească pe Steve care adormise liniștit, cu mâna rece a vampirului lipită de fruntea lui arzătoare. Dacă nu se poate elibera de ură, nu-și va găsi liniștea niciodată. Mă gândesc să-i zic asta când s-o trezi, dacă se mai trezește.

-Se va trezi, răspunse Peruggio. Medicii spun că o mai poate duce așa câteva zile sau chiar două-trei săptămâni, dar îi va fi din ce în ce mai rău. De ce nu mă lasă să-l ajut?

-Nu-i poți face binele cu forța, degeaba încerci. Du-te să te odihnești un pic, acum când soarele răsare. Nu te vezi în ce hal ai ajuns, și tu și nevastă-ta? Rămân eu peste zi cu Steve, iar voi să veniți noaptea, ca să pot pleca la vânătoare.

Astfel trecură câteva zile. John își petrecea tot timpul cu nasul lipit de geam, urmărind evoluția lui Steve, atunci când nu primea rapoarte descurajante de la oamenii lui de pe teren: răpitorii parcă intraseră în pământ și nimeni nu putea să dea de ei. Serafina, Peruggio și Ulrich vegheau în permanență la căpătâiul muribundului, vampirul ziua iar cei doi tineri noaptea. În general Steve dormea liniștit peste zi, cu mâna înghețată a lui Ulrich mereu pe fruntea lui, dar devenea agitat peste noapte. Pe Serafina o mai răbda lângă pat, dar cum se apropia Peruggio începea să se zbată și să aibă convulsii. Spre disperarea tânărului, toate încercările de a-l însănătoși se loviră de ura încăpățânată a lui Steve, care persista în atitudinea lui ostilă, chiar dacă arăta cu fiecare zi care trecea tot mai cadaveric.

Într-o noapte Peruggio făcu imprudența să rostească singurul nume la care se gândea Steve în rarele clipe în care era conștient.

-Steve, n-ai vrea să trăiești de dragul lui Amber? Încă te mai pot salva și te vei întoarce la ea sănătos. O iubești mult, lasă-mă să te ajut de dragul ei.

-Monstrule, scrâșni muribundul printre dinții încleștați. Să nu te atingi de ea, că te blestem în ceasul morții să-ți trăiești restul vieții tale suferind ca un câine. Dacă n-ar fi fost cei ca tine, Amber ar fi avut acum o altă soartă.

Zadarnic încercară să afle mai mult din mintea lui – Steve se feri să se mai gândească la Amber. Ura lui mocnită se îndrepta tot mai des spre cei care-l răpiseră, iar John se învârtea la spital ca un leu în cușcă – nici o veste despre răpitori, de nicăieri…

Într-o dimineață, după o altă noapte de coșmar petrecută cu Steve, Serafina se apucă să-și strângă hainele risipite prin camera de hotel.

-Ce faci, iubito? Plecăm?

-Nu. John are nevoie de noi până la capăt, dar s-au cam adunat hainele murdare și le sortez ca să le dau la curățătorie. Pe-aici trebuie să speli mereu, altfel ajungi să-ți curgă nisip și prin vene! Se infiltrează peste tot – l-am găsit în buzunare, pe sub gulerele cămășilor, pe la cusături și prin pantofi.

Scutura hainele și le punea în grămezi ordonate, când un obiect căzu pe covor dintr-un buzunar al unei perechi de pantaloni. Serafina luă obiectul în palmă și-l privi cu mare atenție.

-Peruggio, ai apucat să faci analiza fragmentelor adunate din sala de sub Sfinx?

-Nu încă, iubito. Steve ne-a cam dat socotelile peste cap, știi bine.

-Atunci pune și asta acolo. Am găsit piatra în bibliotecă, în minutele când tu invocai spiritele locului.

Peruggio ridică piatra și o privi în lumina soarelui.

-E un smarald remarcabil, draga mea.

Smarald…Serafina căzu pe gânduri. Deci erau pe drumul cel bun, tablele de smarald se aflaseră în încăperea aceea, așa cum au presupus. Și în loc să-și continue căutarea, asistau neputincioși la agonia lui Steve, care de zile în șir era nici mort, nici viu, ci doar plin de ură și tot mai furios cu fiecare clipă care trecea.

Medicii spuneau că nu va mai prind zorile, dar de trei zile pronosticau același lucru. Când Ulrich se pregăti să plece și să lase locul tinerilor, Steve, care zăcuse inert în așternut toată ziua, deschise brusc ochii și îl reținu apucându-l de braț cu degetele lui descărnate și scheletice. „De unde atâta forță în mâna aceea fără vlagă?” se întrebă Ulrich.

-Rămâi și spune-le să plece, șuieră Steve printre buzele uscate.

-Ne vedem în zori, știi bine că apar îndată ce răsare soarele, încercă Ulrich să se eschiveze. Dar am și eu nevoie de un pic de odihnă, ca orice om.

-Nu, rămâi. Voi muri în noaptea asta și vreau ca tu să fii cu mine, nu ei.

-Ți-e teamă de moarte?

-Ca oricărui om, găsi Steve puterea să glumească, imitând răspunsul lui Ulrich de adineauri.

-Să nu-ți fie teamă, șopti vampirul. E mai mult teama de necunoscut, pentru că nu s-a întors nimeni să spună cum a fost. Dar să știi că nu e așa de rău.

Steve îl privi cu ochii sticloși, apoi spuse răspicat, tare și clar:

-Vreau să devin ca tine!

Ulrich rămase năuc.

-Știi ce-mi ceri? Ai măcar idee, nesocotitule, ce înseamnă să rătăcești singur pentru eternitate, mereu în întuneric, mereu chinuit de sete, să ucizi ca să-ți potolești setea, să crezi că îți va fi mai bine după aceea dar de fapt să constați că ți-e tot mai sete?

-Tu nu ești așa. Ești mereu înconjurat de oameni care au încredere în tine, pe care te ferești să-i ataci și care te numesc prieten. Cum de poți face asta?

-E vorba de stăpânire de sine. Mulți ani de exercițiu, de răbdare și de renunțări…

-Câți ani ai, de fapt?

-Treizeci ca om și încă aproape cinci sute, ca vampir.

-Și ai ucis vreodată?

-Da, în primul an am ucis vreo douăzeci de oameni.

-Ai făcut-o de sete?

-Nu, ci pentru răzbunare.

-Răzbunare, șopti Steve închizând ochii. Ce dulce sună cuvântul răzbunare și cât de mult vreau să mă răzbun! Povestește-mi totul!

-Nu e mare lucru de spus. Eram meșter ceasornicar, dar lăcomia socrului meu m-a transformat în căutător de aur. Când norocul mi-a surâs, am fost atacat de o bandă de tâlhari, jefuit și ucis. Agonizam ca tine acum, pierdusem mult sânge și mirosul sângelui a atras doi vampiri, care m-au transformat. Restul îl poți ghici – am nimicit banda până la ultimul om și mi-am ucis socrul, care o forțase între timp pe soția mea să se mărite cu un bătrân bogat.

-Și ea? A trăit?

-Nu. S-a sinucis aflând ce am devenit. A murit și copilul nostru, pentru că ea era însărcinată.

-Păcat, murmură Steve. Apoi deveni iarăși curios. Spune-mi de transformare. E așa cumplită cum se povestește?

-Da. Vampirul care te transformă îți bea tot sângele și-ți dă în schimb câteva picături din sângele lui. Apoi trebuie să stai trei zile într-un loc unde nu ajunge soarele – cel mai bine e într-un mormânt. A treia noapte poți ieși, ai devenit vampir.

-Acum pricep de ce nu mă transformi. Ți-e teamă, ai zis că am sângele stricat.

-Nu, nu din cauza asta. Plutoniul nu ne face nici un rău. Și să nu te mai aud rostind cuvântul „teamă" când vorbești despre vampiri. În afară de țepușe și de tăierea capului, noi nu ne temem de nimic.

-Atunci de ce nu o faci? Te rog!

-I-am promis lui Peruggio că nu voi mai ucide oameni.

-Nu tu mă ucizi. M-au ucis cei care m-au iradiat. Mor oricum. John îi caută zadarnic pe oamenii aceia răi, eu i-aș găsi și m-aș răzbuna – exact ca tine.

-Exact ca mine, repetă Ulrich. Și-apoi, tot ca mine, te vei trezi că ai eternitatea la dispoziție și nici un rost, nici un scop, nimic. Existența nimănui nu se poate reduce numai la răzbunare.

-Mai e și Amber, șopti Steve. O voi putea ocroti și apăra. Cum e să trăiască alături un om și un vampir? Tu și fata care-ți făcea semne prin geam…

-Giovanna e iubita mea, mărturisi Ulrich. Dar să știi că mi-e tare greu. Mi-au trebuit mulți ani în care am învățat să-mi stăpânesc setea, ca să pot trăi alături de ea.

-Pe Amber o iubesc. Nu-i voi face nici un rău, e atât de mică și de neajutorată!

Steve vorbea tot mai greu. Energia care-l însuflețise subit părea că-l părăsește la fel de brusc. Transpira abundent, ochii i se închiseră și pomeții îi ieșiseră în afară, făcând pielea să se întindă peste ei, scorojită ca un pergament vechi.

-Cine e Amber? Iubita ta?

-Sora mea, gemu Steve și un val de sânge îi țâșni pe gură.

-Nenorocitule, nu știi că prima și cea mai puternică tentație pentru noi sunt cei de același sânge cu sângele nostru uman? O vei ucide de îndată ce-o vei vedea. Eu nu m-am dus niciodată să-mi vizitez rudele rămase în viață.

Steve deschise ochii și în ei Ulrich citi groaza.

-Peruggio n-a plecat, trebuie numai să-l chem și te va ajuta. Vei putea îmbătrâni liniștit alături de Amber.

-Prea târziu, suspină Steve deznădăjduit. Să aibă el… grijă… de Amber.

Glasul nu i se mai auzea. Ulrich se aplecă și-i prinse ultimele șoapte:

-Transformă-mă!

Imaginea îngheță pe ecranele aparatelor care-l monitorizau pe Steve. Murise. Ulrich îl privi panicat. Vampirii consideră cadavrele lucrul cel mai firesc de pe lume și le tratează cu nepăsarea cu care un om și-ar trata felia de pâine cu unt. Dar Ulrich îl veghease destul ca să se atașeze de Steve și-apoi nu-i convenea să fie găsit singur împreună cu un mort. Va fi suspectat cumva că l-a ucis? Ridică ochii și-l văzu pe John în dosul geamului de sticlă. Spre norocul lui, scena avusese un martor. Apoi ușa se deschise și o asistentă cu obișnuitul echipament de protecție anti-radioactivă se repezi înăuntru. Dar altcineva fusese mai rapid: Peruggio și Serafina flancau deja patul lui Steve, de o parte și de alta, când femeia ajunse acolo.

-Lăsați-ne singuri cu el câteva clipe, vă rugăm. Vă chemăm noi un pic mai târziu.

Asistenta ieși ca un automat, după ce privirile liliachii ale lui Ulrich i se fixară asupra chipului.

-Am auzit fiecare cuvânt pe care Steve l-a spus, ba chiar și ceea ce a gândit fără să spună. Eram de partea cealaltă a ușii, zise Peruggio. Uri, ce vai face acum? I-ai promis că-l transformi?

-Nu.

-Dar crezi că e bine s-o faci?

-Da, el asta și-a dorit în ultima clipă.

-Nu e târziu? E mort!

-Am timp câteva ore, până când sângele lui se va răci. Creierul funcționează încă ceva vreme după moartea trupului și în intervalul ăsta trebuie să acționez. Dar am nevoie de un spațiu izolat, de preferință undeva în deșert. Și de ajutorul vostru, deși va fi cumplit de privit.

-Nu te îngrijora pentru noi, ne descurcăm. Tu doar grăbește-te și ai grijă de Steve.

La nici jumătate de oră de la moarte, trupul lui Steve părăsea morga spitalului într-un sicriu plumbuit, în mașina neagră a pompelor funebre. Șoferul se dusese probabil să-și cheltuiască pe undeva banii câștigați ușor, pentru că la volan era John Smith. Când luminile orașului Cairo nu se mai zăreau, iar Sfinxul și piramidele erau dincolo de linia orizontului, mașina opri departe de șosea, sub cerul înstelat.

-John, întoarce-te printre cei vii, locul tău nu e aici. Te vom căuta noi peste câteva zile. Te rog însă un lucru: să ai grijă de Giovanna mea în locul meu cât voi lipsi.

-Bine, dar mai am un singur lucru de făcut înainte de a pleca.

Îl scoaseră cu grijă pe Steve din sicriu, iar John luă o lopată din portbagaj și începu să arunce nisip în sicriul deschis. Apoi închise sicriul și în curând din mașina pompelor funebre nu se mai zăreau decât luminile roșii ale stopurilor.

Ulrich puse pe pământ prelata în care-l găsiseră legat pe Steve, împreună cu sforile.

-Au păstrat mirosul răpitorilor, comentă el. Steve va avea nevoie de miros ca să le ia urma și să-i ucidă.

Puse trupul peste prelată și săpă o groapă adâncă, pe urmă desenă un cerc în jurul gropii, al lui Steve și intră în cerc.

-Nu pot ieși de aici până când nu-l voi îngropa pe Steve și nici nu voi putea să vorbesc până atunci. Patrulați la câțiva zeci de pași în afara cercului – probabil vom fi atacați. Demonii deșertului vor simți magia și vor veni să ia sufletul lui Steve și poate și pe al meu.

În cerc păru să se facă mai întuneric și mai frig decât în noaptea de afară. Stelele păliră înghițite de beznă. Părea că o ceață neagră se lăsase în interiorul cercului, acoperind silueta lui Ulrich.

-Plecați și nu priviți în urmă, șuieră el printre colții scoși, dar Serafina și Peruggio abia îl mai văzură. Negura îl cuprinsese cu totul. Vampirul se lăsă în genunchi lângă corpul lui Steve și-și înfipse colții în gâtul lui.

Cei doi tineri se mișcau încoace și încolo, luptând cu somnolența și cu frigul. După zilele fierbinți, în deșert urmau nopți

reci, iar magia părea să mai fi scăzut temperatura cu câteva grade.

-Cum arată demonii deșertului? De ce anume trebuie să ne păzim? întrebă Serafina.

-Nu știu nici eu. Probabil sunt sufletele celor care au murit în pustiu și care nu și-au găsit liniștea. Nu sunt materiale, asta e sigur, dar tot așa de sigur e că ne pot face mult rău.

-Și noi ce armă avem împotriva lor?

-Lumina, răspunse Peruggio. Se tem de lumină, ca tot ce ia naștere prin magie neagră.

Își mijiră ochii amândoi.

-Să ne ținem de mână, propuse Peruggio. Împreună suntem mai puternici. Dacă cineva sau ceva ne atacă, nu comunicăm decât mintal ca să nu poată anticipa riposta noastră. Curaj, iubire, nu mai avem decât cinci ore până la răsărit. La lumina soarelui nu au nici o putere.

Cinci ore – „doar" cinci ore, gândi Serafina. O eternitate și încă odată pe-atât!

Liniștea era nefirească. Nici o mașină nu traversa deșertul la ora aceea târzie din noapte, nici o pală de vânt nu adia… „Dacă nu e vânt, ce anume face nisipul să se ridice în aer și să formeze mici vârtejuri?" se întrebă Serafina. Strânse degetele lui Peruggio – palma ei devenise transpirată, deși i se părea că e rece ca gheața. Mâna liberă a lui Peruggio se întinse înainte și o rază de lumină îi țâșni din vârful degetelor. Vârtejurile se risipiră, ca să se regrupeze mai încolo și să înainteze spre ei, mai întunecate decât cerul ca cerneala. Serafina se încordă, își întinse și ea mâna și dădu drumul unui flux de lumină. De când cu pățania de la Lacul Dracului, știa să-și concentreze energia cu ușurință. Vârtejurile se risipiră din nou, dar se auzi un sunet semănând cu un geamăt, care sigur venea din direcția vampirului.

-Ulrich, șopti îngrozită Serafina, urmărind cum vârtejurile de nisip se îndreaptă spre cercul creat de vampir. Pe el îl atacă, pe el îl vor, nu pe noi.

Alergară spre cerc, fără să-și despartă mâinile. Străbătură o perdea de ceață întunecată – pe Serafina o cuprinse o stare vecină cu leșinul – ajunseră la linia trasată de Ulrich și o atinseră cu mâinile, amândoi în același timp.

-Concentrează-te, iubita mea. Acum!

Din degetele lor țâșni foc și în curând tot cercul ardea, luminând câmpia din jur. Steve zăcea pe pământ cu chipul cadaveric descompus de groază, iar în gura deschisă Ulrich îi picura sânge din încheietura lui sfâșiată de proprii colți. Dar cel puțin vârtejurile de nisip se ținură departe și nu îndrăzniră să se mai apropie. Înainte să se lase din nou liniștea cea mai deplină, se auzi un fâșâit și o bufnitură, semn că vampirul îl învelise pe Steve în prelată și-l aruncase în mormântul săpat dinainte.

Peruggio și Serafina se mai plimbară o vreme încoace și încolo, privind îngrijorați în jurul lor, dar noaptea decurse fără alte incidente. Nimeni nu mai veni să le tulbure liniștea. Ulrich adormise ostenit în interiorul cercului delimitat de flăcările care continuau să ardă, așa încât tinerii începură să discute, ca să-și alunge somnul de dinaintea zorilor.

-Crezi c-a fost o idee bună ca Ulrich să-l transforme pe Steve? Știi, dragul meu, cum sunt vampirii – va ucide oameni.

-Și eu am ucis, replică Peruggio. Am încredere că Ulrich va face din Steve un vampir așa cum e el însuși – cinstit, cumsecade, capabil să-și controleze agresivitatea. Va trebui să mergem s–o vedem pe Amber – John a descoperit adresa ei și un număr de telefon printre actele lui Steve. Mi-a fost dată în grijă cu limbă de moarte și ar fi bine să stau de vorbă cu ea. Poate așa voi înțelege de ce și-a schimbat Steve părerea chiar înainte de a muri. Mi-a cerut s-o veghez pe sora lui dragă, atunci când nu cu mult înainte mă ura cu înverșunare. De fapt când a vrut să fie transformat și vorbea de răzbunare, se gândea mai mult la mine decât la răpitorii lui.

-La tine? În ochii Serafinei se citea tulburarea. Dar ce i-ai făcut tu lui Steve ca să vrea să se răzbune pe tine?

-Nu știu. L-am văzut o singură dată, acum opt ani, am schimbat doar un salut formal și câteva politețuri de prezentare, iar el a încercat să-mi citească mintea și l-am blocat. Știai că Steve e telepat? Printre oameni asta e o însușire rară.

-Mi-ai spus că e telepat. Dar nu-mi pot imagina că, blocându-l cu propriile lui arme, l-ai făcut să te urască în așa hal. O fi un tip orgolios, dar orgoliul ăsta mai are și limite. Opt ani sunt un timp lung, destul ca orice supărare să treacă.

-Atunci l-am văzut prima oară, întări Peruggio. Iar a doua oară, când l-a găsit Ulrich lângă Sfinx, după furtuna de nisip. Dacă Steve m-a urât, a fost destul de abil să ascundă motivul urii, chiar și atunci când agoniza. Sunt convins că n-am putut să citesc în mintea lui decât atât cât a vrut el să aflu.

-Și un asemenea om ai lăsat tu să fie transformat în vampir? Să devină puternic?

-Omul ăsta m-a iertat înainte de moarte, iar în Ulrich am încredere absolută.

-Ulrich, repetă Serafina. Nu i-am citit mintea lui Steve în ultimele lui clipe, fiindcă mă gândeam la Ulrich. Ce raporturi sunt între un vampir și creatorul lui? Uri îl va considera ca pe un fiu, sau îl va abandona fără să-i pese de el? Se vor modifica relațiile dintre Ulrich și Giovanna, ca urmare a legăturii de sânge care s-a creat între el și Steve?

-Prea multe întrebări, Serafina. Nu știu mare lucru despre lumea vampirilor și nu pot să-ți răspund. Dar vom afla împreună, dragostea mea, fie că vrem, fie că nu vrem.

Soarele săltă peste linia orizontului și aerul se încălzi brusc.

-În fine, suspină Peruggio ușurat. Putem să ne tragem și noi sufletul, măcar până la noapte.

Speranțe deșarte! La răsărit flăcările se stinseră și doar o linie neagră mai amintea de cercul trasat de Ulrich în noaptea dinainte. Vampirul continua să doarmă, cu o mână sub cap.

-Crezi că va păți ceva de la soare?

-Nu, iubito, n-a ucis și vraja mea îl apără. Nu uita, Steve murise înainte de a fi transformat și chiar dacă n-ar fi murit încă, nu Ulrich ar fi fost de vină, ci plutoniul.

Și totuși Serafina privea cu teamă ridicarea soarelui pe boltă și umbrele lungi pe care le arunca pe nisip. O rază atinse părul auriu al lui Ulrich. Nu se întâmplă nimic, nu începu să fumege sau să se topească. Raza își continuă drumul spre fața vampirului, luminând obrajii care în urma sângelui băut deveniseră rozalii. Și atunci se dezlănțui coșmarul!

Ulrich fu cuprins de convulsii și începu să se zvârcolească și să țipe. O spumă i se prelinse pe la colțurile buzelor, ca la o criză de epilepsie, numai că spuma avea culoarea sângelui. Își înfipse mâinile în pământ, cu degetele ca niște gheare, se contorsionă și încercă să-și rupă hainele și să distrugă tot ce putea să apuce. În acest timp își ținea ochii strânși, gemea, urla, se zbătea ca un om posedat, se liniștea preț de câteva secunde ca mai apoi s-o ia de la capăt.

Serafina se sperie.

-Ce-i asta?

-Cred că e motivul pentru care Uri i-a încredințat-o pe Giovanna lui John, răspunse Peruggio. Știa că noi nu-l vom părăsi și mai știa și că pentru o vreme nu se va putea apropia de oameni, în primul rând nu de ea. Mai ții minte cu câtă zgârcenie își drămuia fiecare înghițitură de sânge, ca să-și poată înfrâna instinctele criminale și violente? Iar acum a trebuit să-l golească de sânge pe Steve, până la ultima picătură. Ceea ce vezi e o luptă – vampirul sângeros, însetat și pornit să ucidă, contra omului Ulrich, a prietenului nostru care bea sânge sintetic, merge la balul de Haloween costumat în iaurt și se comportă drăguț cu oamenii.

-Oh, dar e cumplit. Credeam că am văzut tot ce înseamnă suferință când am asistat la agonia lui Steve, dar asta e cu mult mai rău. Să văd cum suferă Uri, dragul nostru amic… Serafina își șterse o lacrimă. Nu putem să-l ajutăm nicicum?

-Mi-e teamă că nu. Acum totul depinde de alegerea lui. Ar putea să ucidă ca să scape de sete și atunci ar deveni o creatură monstruoasă, veșnic însetată de sânge, sau ar putea să se chinuiască dar să reziste, să treacă peste această încercare și să devină mai puternic, mai capabil să se controleze, mai bun. În primul caz răsplata lui ar fi potolirea setei, chiar dacă pentru o perioadă scurtă de timp. În cel de-al doilea caz ar regăsi-o pe Giovanna, lumea la care ținea atât de mult, încrederea oamenilor…

Serafina se trase mai aproape de Ulrich, care continua să se zbată, și-i puse o mână pe frunte. Vampirul începu să geamă și să mârâie. Serafina își ridică temătoare palma de pe fruntea lui. Din căușul palmei îi izbucni o lumină albăstruie, strălucitoare, care căzu

pe fața contorsionată a blondului. Asta păru să-i facă bine, pentru că încetă să se mai zbată.

-Păstrează-ți puterile și pentru astă-noapte, iubito, demonii se vor putea întoarce.

-Știu. Dar atât timp cât soarele e pe cer, energia mea se regenerează, iar Ulrich suferă și-i pot alina suferința.

Serafina șezu toată ziua cu mâna strălucitoare întinsă peste fața lui Ulrich. Spre seară, el deschise ochii iar ea se dădu îngrozită înapoi – de pe fața palidă o priveau două lacuri roșii de sânge. Ulrich se uita în gol, fără să vadă nimic și pe nimeni.

Noaptea se lăsă brusc și întunericul deveni de nepătruns. Peruggio își luă soția de mână, ca să înfrunte împreună necunoscutul și primejdiile, oricare ar fi fost acestea. Aprinseră și câteva focuri în jurul lui Ulrich, care dormea liniștit, chircit la pământ. Noaptea decurse mai liniștită decât cea dinainte – vârtejurile de nisip apărură după miezul nopții dar se ținură departe de lumina focurilor și dispărură cu mult înainte de ivirea zorilor.

-A mai rămas o singură noapte, doar una, constată Serafina ușurată când văzu discul soarelui apărând la orizont.

Ziua se scurse și ea mai liniștită. De îndată ce Ulrich începu să se zbată, Serafina își întinse palma strălucitoare peste fața lui și vampirul se liniști. Ba chiar mormăi ceva incoerent și deschise ochii de câteva ori, dar tot fără să vadă nimic. Serafina remarcă însă că sângeriul lor începuse să pălească. Spre seară, Peruggio comentă oftând:

-Asta va fi ultima noapte. Mâine seară, la apusul soarelui, Steve va ieși din mormânt și calvarul lui Ulrich se va sfârși.

-Da, dar vom fi doi contra doi. Noi nu avem noaptea puterile din timpul zilei și vom avea de-a face cu un vampir nou-născut, ale cărui reacții nu le cunoaștem și nici nu le putem anticipa. Gândurile lui Steve vor fi de-acum inaccesibile pentru noi. Ar putea să ne atace.

-De ce să facă asta, iubire? Sângele nostru argintiu nu e bun pentru el.

-Și nu te poți aștepta la crize necontrolate de violență fără motiv de la un asemenea ins? întrebă Serafina. Oare ce ar face Ulrich în cazul ăsta – ne-ar apăra pe noi sau și-ar proteja propria creatură?

Peruggio ezită să privească în ochii Serafinei. N-avea nici un răspuns la întrebări, iar temerile ei erau și temerile lui.

Până la miezul nopții fu liniște. Nici o pală de vânt, nici un vârtej de nisip, doar luminile farurilor sclipind uneori pe șoseaua îndepărtată și tăcerea desăvârșită a deșertului… Ulrich se chircise cu capul pe movila de pământ sub care-l îngropase pe Steve și dormea liniștit, păzit de cercul de flăcări.

-Ce somn mi-e și mie, murmură Serafina. Abia îmi mai țin ochii deschiși! Dacă se termină totul, mă întorc la hotel și dorm o săptămână. Soarele ăsta ne slujește de hrană, dar nu și de pernă și plapumă!

-Nu lăsa garda jos acum, iubito, doar e ultima noapte. Dar ai dreptate, mi-e cumplit de somn!

Începură să se plimbe în pas vioi, ca să rămână treji.

-Să nu ne îndepărtăm de lumina focului, propuse Serafina. Mi-e teamă!

-Dar căldura focului te face să ațipești, iubire!

Continuară să se îndepărteze, în timp ce în fața lor umbrele focului păreau că dansează.

-Mi-e frig, gemu Serafina. Vreau totuși înapoi lângă foc.

Se întoarseră fără o vorbă în direcția flăcărilor, care dădeau să se stingă. Peruggio deveni îngrijorat – focul era magic, ce anume îl putea înăbuși? Apoi văzură, îngroziți, cu ce aveau de-a face: Uri zăcea pe spate, cu gura deschisă, părând să înghită un vârtej ca o tornadă neagră. Rămase cu ochii închiși, tuși, apoi se ridică de parcă l-ar fi împins un resort. Stinse cu piciorul ultimele flăcări, își arătă colții lungi și se repezi în salturi uriașe în direcția tinerilor, gata de atac.

-Nu e el, e un demon al nopții, strigă Peruggio. Să stăm spate la spate și să ne apărăm. Lumină!

Din degetele lor întinse înainte raze albe, strălucitoare, țâșniră cu putere. Creatura încremeni, apoi începu să dea înapoi.

-În cerc cu el, să-l mânăm în cerc!

Serafina își forță privirea să nu zăbovească pe chipul lui Ulrich – din frumusețea palidă a acestuia nu mai rămăsese nimic. Avea înaintea ei un chip gri-pământiu, contorsionat de furie, cu ochii injectați adânciți în cap și părul într-o dezordine care amintea de

Gorgona vechilor greci. „Pe mine nu mă poate împietri”, își zise Serafina. „Da, dar voi avea curajul să-i fac rău?”.

Ulrich ajunse înapoi în cerc, unde căzu la pământ și începu să se zvârcolească. Peruggio și Serafina îl urmară pas cu pas. Vampirul, cu ochii ieșiți din orbite și colții scoși, își mușca furios mâinile, făcând ca un sânge negru să țâșnească și să-i stropească pe tineri. Peruggio aprinse din nou focul în jurul cercului magic, îl răsuci pe Ulrich cu fața în sus și se așeză peste genunchii lui.

-Serafina, imobilizează-i mâinile! Poți face asta, folosește-ți magia!

Din palmele ei țâșni lumină. Prinse încheieturile vampirului și le țintui cu forța la pământ. Peruggio își trecu mâinile sclipitoare peste trupul lui Ulrich, care continua să se zbată ca un apucat. Își rupsese și-și aruncase haina, iar brațele îi erau acoperite cu un sânge negru, care curgea din belșug din multele lui răni. Peruggio observă o ridicătură în buzunarul hainei ajunse ferfeniță, se întinse până când ajunse la ea, fără să se ridice de pe genunchii lui Ulrich ca acesta să nu poată fugi, apoi extrase dintr-un buzunar Cartea egipteană a Morților.

-Potolește-te, Uri, avem cu ce să alungăm demonul. Stai liniștit!

Fără să-i pese că Ulrich continua să se zbată, Peruuggio începu să citească ținându-și o mână strălucitoare deasupra cărții, ca pe un felinar. Vampirul păru să se calmeze. Lectura ținu câteva ore, întreruptă de gemetele lui Ulrich și de încercările lui de a se ridica, dar Serafina îi ținea cu atâta forță mâinile la pământ, că degetele ei se albiseră. Când cerul își schimbă culoarea la răsărit, Peruggio puse cartea la o parte.

-Suflete chinuite ale pustiului, care v-ați stins fără o vorbă bună, acum plecați. V-am citit Cartea Morților, ca să vă găsiți calea și v-am luminat cărarea în întuneric. Plecați și eliberați-l pe prietenul nostru, ca sufletul lui bun să se întoarcă în lumea oamenilor și să se poată bucura de strălucirea soarelui.

Ulrich se mai zbătu câteva clipe, apoi rămase în fine nemișcat. Tuși, deschise gura și vârtejul negru ieși din trupul lui, risipindu-se. Soarele își săltă globul auriu deasupra liniei orizontului.

-E plin de răni, ce facem? întrebă Peruggio.

-Știu eu! Pământul vindecă rănile vampirilor, așa că-l îngropăm.

Adunară nisip peste corpul lui Ulrich, care rămase inert, ca mort, lăsându-i numai capul deasupra solului. Expresia de pe fața vampirului se schimbase: colții i se retrăseseră, chipul îi era iarăși senin și liniștit. Nu se mai zbătu când soarele ajunse la el. Se săltă doar din nisip – Peruggio văzu că brațele îi erau aproape vindecate - și se făcu ghem lângă mormântul lui Steve. Cu ochii închiși, mângâie pământul și rosti clar:

-Ai răbdare, fiul meu, timpul s-a scurs aproape în întregime. Diseară te vei bucura de strălucirea stelelor.

Modul în care spusese „fiul meu” îi aduse lacrimi în ochii Serafinei. Avea un glas dulce, tandru, de parcă ar fi vorbit unui copil. Spre seară Ulrich deschise ochii, privind apusul cu un aer melancolic. O slabă licărire rozalie în ochii lui violeți mai amintea de roșul intens al irisurilor din ultimele zile.

-Sunt și vesel și trist, cugetă el. Am un fiu, dar i-am luat viața. Mă va ierta, mă va iubi sau mă va urî? Oh, și în ce hal am ajuns! Haine rupte, sânge peste tot… V-am atacat?

-Nu erai tu însuți, șopti Serafina. Demonii deșertului ți-au posedat trupul, dar au trebuit să plece.

Ulrich lăsă ochii în jos.

-Mi-e rușine de mine.

-Să nu-ți fie. Nu ai ce să-ți reproșezi.

Abia dispăru soarele de pe boltă, că mormanul de nisip sub care îl înmormântaseră pe Steve începu să se miște. Cu o viteză incredibilă, Steve se extrase din pământ și-și scutură hainele. Avea pielea la fel de palidă ca și Ulrich, ochii roșii, dar îi dispăruseră petele care-i urâțeau obrazul, iar creștetul îi era acoperit de același păr închis la culoare, în veșnică dezordine, dintotdeauna.

-Sete… mi-e atât de sete, murmură el cu un glas stins.

Își roti privirea peste întinderea deșertului și zări două siluete care discutau în șoaptă, la câțiva pași depărtare. Nu avu nevoie decât de o fracțiune de secundă ca să ajungă la ele, dar când să se repeadă cu colții scoși la prima dintre acele făpturi, fu trântit la pământ de o forță ca a unui uragan și un picior încălțat într-un pantof din piele fină, dar incredibil de prăfuit, i se propti pe grumaz.

-Prima noastră lege e că poruncile creatorului nostru sunt singura noastră lege, spuse Ulrich cu un aer maiestuos. Aceștia doi

sunt tabu pentru tine. Nu vei ataca și nu vei ucide nici o ființă muritoare decât dacă îți dau eu voie. Ai înțeles?

-Da, răspunse Steve umil. Dar mi-e atât de sete…

-Știu exact ce simți. Suferința primei nopți îți rămâne în minte pentru secole.

Serafina remarcă surprinsă schimbarea din vocea lui Ulrich. Era iarăși înțelegător, aproape tandru. Își ridică vârful pantofului de pe gâtul lui Steve, care sări instantaneu în picioare, dar rămase încremenit locului, neîndrăznind să facă un pas.

-Ai reținut mirosul prelatei în care te-am învelit?

Steve dădu afirmativ din cap.

-Foarte bine. Într-un oraș cu câteva milioane de oameni, poți să-i identifici fără greș, după miros, pe cei trei care te-au răpit?

-Da.

-În ordine. Îi vei ucide, le vei bea sângele și te vei simți mult mai bine după aceea. Vin cu tine ca să mă asigur că nu faci prostii până atunci.

Trecând pe lângă Peruggio și Serafina, Ulrich le șopti:

-Nu am cuvinte să vă mulțumesc. Se pare că nu-mi voi putea plăti niciodată datoria față de Dumitrești, pentru că mereu ei sunt cei care mă ajută și eu cel care rămâne dator. De îndată ce mă întorc în oraș, voi trimite o mașină să vă ia de aici, ca să nu așteptați până la răsăritul soarelui. Ne vedem la ziuă!

-Uri, poți intra în oraș? Adică să te vezi cu oamenii...știi tu, începu Peruggio.

-Nu fii îngrijorat, prietene, țin din nou situația sub control.

După care dispărură, și el și Steve, ca două năluci ale nopții. Peste o oră, o mașină condusă de John Smith îi culese pe tineri din deșert și-i depuse la hotel. Serafina și Peruggio erau epuizați, așa că adormiră după o baie bună, fără să se mai gândească la nimeni și la nimic.

Cap.10: Secretele lui Amber Brown

-Iubitule, cred că mi-ar prinde bine un mic-dejun copios, murmură Serafina, încă pe jumătate adormită.

-Mai degrabă va fi un prânz copios, râse Peruggio. E trecut de amiază.

În restaurant mai rămăseseră puțini clienți la ora aceea. Printre ei, Giovanna, care se lupta cu o savarină uriașă și Ulrich, având în față un pahar cu suc de portocale roșii, pe care-l împinse discret spre Giovanna. Ulrich își revenise cu totul: avea ochii senini, liliachii, zâmbetul cald și radios și obrajii ușor îmbujorați – fond de ten plus fard roz, își aminti Serafina. Când îi văzu, surâse arătându-și dinții albi și perfecți – cine l-ar fi putut bănui că noaptea avea colți ascuțiți, capabili să sfâșie beregata unui om?

-Ați apărut, în sfârșit, ciripi veselă Giovanna . Eram îngrijorați din cauza voastră.

Serafina îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Ulrich – ar fi putut s-o pună măcar pe Giovanna la curent că nu pierduseră vremea degeaba. Dar răspunse calmă:

-Ne-am întors târziu azi-noapte și eram osteniți. Am simțit nevoia să dormim ceva mai mult.

-Azi-noapte? Voi pe ce lume trăiți? Aia era noaptea de alaltăieri, de atunci dormiți fără oprire, spuse Ulrich râzând.

-Se pare că unii se refac mai ușor în urma nopților pierdute, numai că noi am fost cei care am vegheat, nu tu, observă Peruggio. Dar să lăsăm asta – ce face Steve, e bine?

Pe chipul lui Ulrich se așternu o expresie mândră.

-Fiul meu s-a descurcat admirabil. Acum doarme. Ca orice nou-născut, doarme toată ziua. I-am găsit un loc unde să nu fie deranjat.

-Și cam pe unde ar fi locul acela?

-La Muzeul de Arheologie. Au o sală subterană unde țin mumiile pe care nu le expun vizitatorilor. Nu intră soarele, temperatura și umiditatea sunt riguros controlate și arareori trece pe acolo câte un istoric sau un arheolog. Steve a fost încântat!

-Ai înnebunit? îl certă Peruggio. Prin muzeul ăla trec zilnic câteva mii de oameni și tu-l lași pe Steve să doarmă acolo?

-Ai păreri preconcepute. Steve e ca un copilaș - doarme neîntors toată ziua, iar noaptea stă treaz puțină vreme, cere de băut și adoarme din nou.

Peruggio se înfioră. Îi era limpede ce anume cerea de băut „copilașul” lui Ulrich.

-De unde faci rost de … hm… băutură?

-Își ia singur. L-am învățat să vâneze și e cuminte ca un îngeraș - bea câteva înghițituri aici, câteva acolo, iar când tăticul lui îi spune să se oprească, se oprește ascultător.

-Deci nici un cadavru până acum…

-Oh, ba da, trei în prima noapte – cei trei care l-au răpit. Bine, a fost cam repezit dragul de el, eu aș fi vrut să-i interoghez pe nemernici înainte de a-i sfâșia, dar comportamentul lui Steve e perfect explicabil și normal. În prima mea noapte ca vampir am ucis mai mult de trei oameni.

-Nu le-a remarcat nimeni dispariția?

-Ei, aș! Le-am aruncat trupurile în Nil, erau uscate ca iasca după ce s-a hrănit ăsta-micu, iar crocodilii au făcut restul.

-Noaptea, printre trestiile de pe malul Nilului… crocodili, șerpi veninoși… se înfioră Giovanna.

-Dragă, stai liniștită, noi nu bem sânge de reptilă – nu ne place, e prea rece. Nu trebuie să le plângi de milă animalelor ălora.

Giovanna nu răspunse, trase doar o strâmbătură. Hotărât lucru, ea și Ulrich aveau preferințe culinare mult diferite…

-Și acum ce veți face? interveni Serafina.

-Păi, tocmai asta e problema. Ulrich ezită. De fapt ar trebui să ne despărțim. Nu pot continua căutarea cu voi, din cauza lui Steve. Nici nu-l pot lăsa în apropierea lui John sau a Giovannei. În primul an trebuie să-l păzesc ca pe ochii din cap, pentru că poate deveni oricând un asasin violent. Plecați în Grecia, cu Giovanna dacă și ea dorește, iar eu voi rămâne aici cu Steve. El și-a pierdut abilitățile telepatice, deși uneori îmi sune că aude parcă voci în cap. Dar flerul de copoi i-a rămas același și are în plus simțurile ascuțite de vampir. Înainte de a-i ucide pe cei trei, mi-a zis că nu simte la ei atâta ură la câtă s-ar fi așteptat, de unde a dedus că indivizii lucrau la ordin când l-au lichidat pe el. Pe lângă asta, nu e prima victimă, un alt tip din echipa lui John a pierit în Egipt cu puțină vreme în urmă, înjunghiat pe stradă cu o abilitate neobișnuită. Deci avem de-a face cu o organizație, capabilă să-și acopere urmele destul de bine ca oamenii lui John să nu afle nimic. L-am văzut ieri pe John, i-am propus să se întoarcă în Statele Unite – oricum va trebui să dea de sora lui Steve – iar eu și Steve ne ocupăm aici de organizația cu pricina. Steve e

foarte priceput la calculatoare, îmi voi cumpăra un laptop și vom ține legătura prin mail și cu John și cu voi.

Peruggio zâmbi la modul în care Ulrich pronunțase cuvântul „laptop”. Vampir cu computer – suna cel puțin bizar, dar în cazul lui Ulrich totul era posibil.

-Giovanna, iubito, continuă vampirul, îmi va fi enorm de dor de tine. Te iubesc și te doresc cu ardoare, dar trebuie să-mi înțelegi datoria de părinte. Lipsit de o îndrumare atentă, Steve ar deveni un monstru fără inimă ca orice alt vampir, mânat numai de propria sete și eu n-am să las să se întâmple una ca asta.

Instalat confortabil la biroul său de acasă, John răsucea între degete bucata de carton pe care notase numărul de telefon al lui Amber. Făcea asta cam de multișor, semn că nu-i venea la îndemână să formeze numărul acela. Dacă detesta vreo parte a activității lui, era partea în care trebuia să anunțe rudele cuiva de un deces. Spre norocul lui, nu fusese nevoit să facă asta de prea multe ori, dar faptul că urma să-i dea lui Amber vestea morții fratelui ei îi plăcea mai puțin decât orice altceva.

Dar ce putea face? Oficial Steve era mort și Amber îi moștenise toate bunurile. Bine, își spuse John, pentru astfel de situații se inventaseră avocații, dar să fugă de răspundere, atunci când el însuși se ocupase de actele de deces ale celui mai bun prieten, i se părea inacceptabil.

Steve încheiase o asigurare de viață pe o sumă uriașă – sora lui urma să devină deodată o femeie foarte înstărită. John știa că-l va revedea pe Steve peste un an, dar pentru Amber fratele ei trebuia să rămână mort pentru totdeauna, cel puțin așa zisese Ulrich, care știa bine ce vorbește. John îl radiase din evidențele agenției, având însă grijă să nu i se anuleze pașaportul și să-i trimită lunar o sumă de bani necesară unui trai decent. Ce însemna „trai decent” pentru un vampir, John n-avea nici o idee, dar știa că Ulrich semna cărți horror sub pseudonimul de Nelly Noel, câștigase o avere din această activitate și avea o vilă superbă undeva în România, unde-și stabilise sediul unei fundații pentru promovarea literaturii de groază.

John se surprinse făcând planuri de viitor pentru ziua în care-l va revedea pe Steve, altfel decât ca pe un cadavru învelit într-o prelată. Dar ziua aceea era încă departe – acum trebuia să o sune pe Amber. Cu un aer necăjit, puse mâna pe telefon. Poate că nu va fi acasă, poate că va răspunde robotul, poate…

-Amber Brown la telefon, se auzi vocea de la celălalt capăt al firului, atât de repede ca și cum femeia ar fi așteptat cu mâna pe receptor.

John rămase surprins. Nu și-o putea închipui pe Amber decât ca pe o variantă feminină a șoarecelui de bibliotecă, asemenea fratelui ei, dar ascultând inflexiunile melodioase ale vocii, nu se putea gândi decât la Marilyn Monroe îmbrăcată în celebra ei rochiță albă. Oare Amber lucra la o linie erotică? În fond, femeia răspunsese decent. John se întrebă de ce fantezia lui a luat-o razna – drept urmare se prezentă cu tonul cel mai oficial cu putință, ca fiind „colegul de serviciu” al lui Steve. Prezentările fiind făcute, se lăsară câteva clipe de tăcere stânjenitoare, înainte ca Amber să întrebe, cu aceeași voce înnebunitor de plăcută:

-Nu te supăra, John, despre care serviciu anume e vorba?

În mintea lui John începu să sune o alarmă – așadar taciturnul Steve îi relatase ceva lui Amber despre natura serviciului lui? Hotărî să tragă de timp.

-Îmi pare rău, nu cred că am înțeles întrebarea.

-Steve a schimbat mai multe servicii în ultima vreme, lămuri Amber cu naturalețe.

„Ah, slavă Domnului, alarmă falsă!”

-Sunt un coleg matematician, preciză John. Amber, îmi pare extrem de rău că trebuie să-ți dau o veste proastă, dar Steve a participat la o excursie în Egipt, a fost victima unui accident stupid și în ciuda eforturilor disperate ale medicilor n-a mai putut fi salvat.

-John, și mie îmi pare rău, dar hotărăște-te care parte din ceea ce mi-ai spus e cea adevărată: dacă Steve a murit într-un accident, atunci n-ați fost colegi. Munca lui era plină de riscuri, dar în nici un caz de riscurile unor „accidente”. Crima nu e un accident, nu după ce înțelegi motivația criminalului.

John se așteptase la orice, numai la asta nu. N-avea nici un răspuns pregătit, dar în mintea lui blonda Marilyn se preschimbă în

Marele Inchizitor.

-Știu că moartea fratelui meu e un fapt real, din păcate partea asta e perfect adevărată și mă face să sufăr mai mult decât crezi. Ar fi bine să ne vedem ca să lămurim lucrurile, John.

„Drace, nici măcar nu plânge la telefon. Ori e o scorpie fără suflet, ori o femeie tare ciudată”.

-Tocmai asta voiam să-ți propus, Amber. Steve mi-a lăsat unele hârtii pentru tine. Unde și când vrei să ne vedem? Din păcate nu va fi nici o înmormântare aici, el a vrut să fie înmormântat în Egipt fără martori, așa că de partea asta a lucrurilor nu va trebui să te ocupi.

-Bine, nu mă mir, cunoscându-mi fratele. Aș vrea să ne întâlnim acasă la mine, nu-ți pot propune o altă locație. Oricând vei ajunge, mă vei găsi acasă.

John răsuflă ușurat. Aranjamentul îi convenea.

-Amber, am adresa ta de la Steve, dar nu știu pe unde vine asta.

-E o localitate micuță în sudul Canadei, la nord de Marile Lacuri. Casele sunt răspândite peste tot, într-o pădure de brad. Întreabă primul localnic, fiecare știe unde stau. Ești oricând binevenit, John. Mulțumesc.

Se auzi un declic - Amber întrerupsese convorbirea.

„Ciudată femeie”, gândi John.

Căută din ochi o parcare și o găsi chiar între școală și primărie, peste drum de sediul poliției locale. Lăsă mașina în parcare și făcu câțiva pași pe jos. Locul în care nimerise era neobișnuit pentru un orășean care-și trăia viața între zgârie-nori, într-un trafic trepidant ce nu se potolea nici măcar în orele mici ale nopții. Aici parc-ar fi fost în Europa – de cum ieșise de pe autostradă, mașinile se împuținaseră, liniștea înlocui tumultul și casele mici, cu un etaj, luaseră locul edificiilor impunătoare. Aerul nepoluat mirosea a rășină, pădurea de brad se întindea până în curțile oamenilor. Casele erau risipite la distanță unele de altele, ascunse la umbra copacilor. Ninsese și orășelul își etala deja, mândru, decorațiunile de Crăciun, deși era abia început de decembrie. Pe stradă nu se vedea nici țipenie de

om, frigul mânându-i pe toți prin case. „Întreabă primul localnic, fiecare știe unde stau”, își repetă John indicația lui Amber. Da, dar de unde localnici? Nu avea de gând nici să-și petreacă toată ziua stând în parcare ca o statuie, nici să colinde străduțele în căutarea adresei lui Amber, pentru că nu știa până unde se putea întinde localitatea. Hotărî să se intereseze la sediul poliției – poate încrederea în autorități era un soi de boală profesională.

Intră în clădire și rămase surprins – locul era îngrozitor de strâmt, poliția împărțind o casă fără etaj cu un vânzător de legume și fructe care-și etala firma cu mândrie lângă cea a poliției. Dădu de un individ în uniformă, trecut și de prima tinerețe și de a doua, care-și citea liniștit ziarul. Omul ridică privirea din ziar și se uită la John cu atâta interes, de parcă ar fi văzut un extraterestru. Se părea că prin partea locului oamenii erau o faună rară…

-Bună ziua, om bun, ce cauți la noi?

Om bun? Pe John îl miră salutul – putea să fi fost un criminal în serie, dar se pare că polițistului nici nu-i dăduse prin cap una ca asta.

-O caut pe Amber Brown, răspunse John întinzând mâna spre buzunarul în care pusese adresa.

Dar omul era mai rapid – apucase deja telefonul și forma de zor numărul lui Amber.

-Fetițo, te caută un domn. Cum zici că te cheamă, tinere?

John se prezentă și polițistul repetă numele.

-A, îl așteptai? Bine, Amber, îl conduc la tine, ne vedem în câteva minute. Puse receptorul în furcă și se întoarse spre John:

-Vino cu mine, nu e departe de aici.

John o luă spre parcare, dar polițistul îi spuse:

-Lasă-ți mașina, n-o să ai nevoie de ea. Mergem cu mașina poliției, sunt două serpentine până pe colină, iar la întoarcere cobori pe scări.

Cu voie, fără voie, John se văzu instalat în mașina cu girofar. Oare pe aici poliția escorta fiecare vizitator? Remarcă surprins că la plecare polițistul nu se osteni să închidă ușa, deși nu se afla nimeni în partea aceea a clădirii. „Prea cinstiți sau prea nebuni cu toții”, gândi John.

Mașina urcă o pantă lină, coti de două ori și ajunse pe o colină împădurită, pe vârful căreia se vedeau câteva case. Înainte de a coborî din mașină, polițistul avea chef de discuție:

-Tinere, nu te-am mai văzut pe aici…

-Nici n-am mai fost. Nu cunosc zona. Dar am lucrat cu fratele lui Amber și bietul om a răposat, mi-a lăsat câteva hârtii pentru sora lui.

-Deci n-o știi pe Amber, n-ai mai văzut-o.

-Nu.

-Ei bine, află că dacă îi pricinuiești cel mai mic necaz, îți pui în cap toată așezarea.

-Departe de mine gândul ăsta, răspunse John surprins.

-Eu doar te-am prevenit…

În vocea polițistului se simțea amenințarea. Mașina oprise lângă bordura drumului, la poarta unei căsuțe cochete, cu câteva straturi de flori în față. Acum pământul fusese săpat și zăpada proaspătă acoperea ceea ce vara trebuia să fi fost o grădină drăguță. Înaintară pe o alee pavată cu pietriș mărunt, până la o ușă masivă de lemn și polițistul apăsă pe butonul soneriei. În mod curios nu exista nici un vizor, ci doar două videocamere montate deasupra ușii, care se rotiră în urma zgomotului făcut de sonerie. „Sistem automat de securitate cu detectarea fețelor”, remarcă John. „Dar știu că Amber se apără, nu glumă”. O altă curiozitate era existența a două clanțe – una la înălțime normală, cealaltă mai jos, părând făcută să permită accesul în casă al unui copil mic. „Vin imediat”, se auzi dinăuntru, apoi, după câteva minute, ușa se deschise. John privi interesat spre persoana care-i întâmpină, dar nu văzu decât interiorul unei locuințe frumos aranjate, în care domnea cea mai impecabilă ordine. Își coborî privirea și rămase mut de uimire.

Persoana care deschisese ușa se deplasa într-un scaun cu rotile, având pe mânerul drept o serie de butoane de comandă. Corpul îi era stafidit și se chircise, iar membrele, incredibil de subțiri, păreau ale unei fetițe de cinci sau șase ani. Doar brațul și mâna dreaptă îi erau neatrofiate, iar John remarcă manichiura îngrijită și inelul de aur cu o piatră frumoasă de chilimbar. Capul de pe acest trup minuscul și nenorocit aparținea uni femei de vreo treizeci – treizeci și cinci de ani, cu părul șaten, fața albă și niște ochi vii, ca

mărgelele, de un verde adânc. Femeia cu asemenea ochi inteligenți putea fi destul de isteață ca să-i fi pus lui John la telefon întrebări încuietoare. John trebui să admită că nu se așteptase la așa ceva și observă, cuprins de o milă adâncă, frumusețea acestui chip care – culmea – radia veselie.

-Eu sunt Amber, spuse vocea încântătoare. Intrați, vă rog.

Își răsuci scaunul cu o îndemânare îndelung exersată și o luă înainte, arătându-le drumul. În casă nu existau praguri și o mochetă maronie, mătăsoasă, acoperea toate podelele, făcând deplasarea scaunului mai ușoară. Acesta luneca lin încoace și încolo – Amber îi lăsă singuri pe cei doi bărbați și reveni cu o tavă pe care așezase farfurioare cu prăjituri și un pachet frumos ambalat.

-George, zise ea polițistului, asta este pentru nepoții tăi. Știu că adoră prăjiturile, aseară le-am copt.

George mulțumi cu respect și luă pachetul.

-Ai nevoie de ceva, Amber? Dacă pot să-ți fac eu cumpărăturile de Crăciun…

-Ești drăguț ca de obicei, dar Matilda și vecinii au aranjat totul. Matilda e menajera mea, explică Amber întorcându-se spre John. O femeie într-adevăr minunată, harnică și foarte cumsecade.

-Unde e Matilda acum? se interesă polițistul.

-I-am dat liber, are și ea gospodăria ei și trebuie să se pregătească de sărbători.

-Și te descurci fără ea?

-Dacă nu mă descurc, sun la poliție, spuse Amber zâmbind.

„Pare un înger când zâmbește”, gândi John. Ah, și vocea aceea…

-George, îți mulțumesc că l-ai adus pe domnul Smith. A fost foarte drăguț din partea dumitale!

George murmură ceva, apoi se scuză că pleacă, dar lăsase deschis și nesupravegheat sediul poliției. „Și-a dat seama, în fine”, cugetă John. Amber privi țintă la polițist, care-i răspunse privirii cu un surâs complice.

-N-a intrat nimeni acolo în absența dumitale. Mergi cu bine!

Îl conduse la ușă și curând după aceea se auzi mașina demarând din fața casei. Amber întoarse scaunul cu rotile și-l mână fără ezitare printre fotoliile răspândite prin cameră, până ajunse față

în față cu cel în care ședea John. Îl privi cu ochii ei verzi și dezlănțui atacul…

John știa că există metode de a controla mintea altcuiva, de la droguri până la hipnoză și exersase metodele de a rezista acestor atacuri. În mintea lui zăceau secrete adânc îngropate, pe care puțini oameni aveau dreptul să le știe. Devenise expert în a-și proteja gândurile, mai ales în primii ani în care lucrase cu Steve și acesta încă nu-i câștigase deplina încredere. În cariera lui fusese supus la destule experimente neplăcute și uneori la tortură psihologică, dar niciodată nu întâlnise o asemenea forță. Efortul de a rezista ochilor femeii îi produse o migrenă înspăimântătoare – își simțea creierul parcă pregătit să facă explozie. O clipă își puse întrebarea dacă nu cumva așa făcea și Peruggio când ucidea din priviri, apoi alungă repede ideea – Amber nu avea voie să afle nimic din ceea ce ținea de serviciul lui. Ochii ei rămaseră verzi – John căută zadarnic cercuri argintii în irisurile ca iarba, Amber nu-și schimba culoarea ochilor. Atât că, după ce alungase gândul la Peruggio, presiunea deveni și mai insuportabilă. „Dumnezeule, voi face hemoragie cerebrală dacă nu se astâmpără”, își spuse John care începuse să simtă un fior de panică.

-Ce vrei, Amber?

-Doar adevărul. Despre fratele meu, despre moartea și misiunea lui, despre tot.

-Dar nu te gândești că ceea ce-mi ceri e imposibil? Lucrez cu secrete care nu sunt ale mele!

-Steve nu și-a încălcat niciodată îndatoririle profesionale. Nu a spus familiei cu ce se ocupă, dar crezi că ar fi fost nevoie? Sunt și eu telepată, John, iar între doi telepați ca Steve și ca mine nu puteau exista secrete. Despre tine și agenția ta știu tot atâtea câte știa și el, dacă nu cumva chiar mai multe. Vino cu mine!

John urmă scaunul pe care-l manevra Amber, până într-o sală mare, mobilată ca o bibliotecă. Rafturi până în tavan conțineau un singur tip de cărți – tratate de matematică. Pe un perete fusese fixată o tablă neagră, suficient de jos ca Amber să poată scrie pe ea stând așezată în scaunul ei, iar spre tablă se îndreptau câteva videocamere mobile, care culisau pe șine de aluminiu montate în peretele camerei.

-Uite, asta e lumea mea. Sunt profesoară de matematică la o școală pentru copii cu probleme, așa ca mine. Când nu pot ieși din casă îmi predau orele de aici – arătă cu mâna spre tablă. Știința asta e minunată – îți dă putere și înțelegerea Universului. Fratele meu a fost cel mai dulce și mai iubitor frățior, dar în matematică avea un raționament execrabil.

„Genialul Steve”, gândi John. Amber continuă:

-De câte ori se împotmolea venea aici să fie ajutat. Așa că e firesc să cunosc toate problemele de care el s-a lovit. Ce însemnătate au pentru voi tablele de smarald?

John rămase la casa lui Amber până târziu în noapte. Femeia se dovedi o gazdă perfectă, iar prăjiturile ei delicioase. Discutară și dezbătură îndelung, pe toate fețele, istoria tablelor de smarald – Amber era o enciclopedie ambulantă - și John își spuse că n-a mai vorbit de mult timp astfel cu cineva, nici măcar cu Steve. Trebui să istorisească din fir în păr tot ce era legat de moartea lui Steve (trecând sub tăcere, bineînțeles, transformarea lui). Amber își șterse de câteva ori colțurile ochilor, dar se ținu tare.

-Știam că într-o zi se va sfârși astfel. Aș fi vrut pentru fratele meu o carieră liniștită de profesor, așa ca a mea. Dar nu i-am putut schimba hotărârea – toate lucrurile pe care le începi din răzbunare se termină rău.

-Vrei să spui că Steve a intrat în agenție din răzbunare?

-Da, nu ți-a povestit el?

-Nu, niciodată.

-Atunci n-am dreptul să-ți povestesc nici eu. Oricum, e o istorie veche și nu putem schimba trecutul. A fost o prostie din partea lui, atâta tot. Ți-am zis doar că Steve era un băiat de aur, dar un prost fără pereche.

Genialul Steve, creierul agenției, numit prost de femeia din fața lui – John avu senzația că a plonjat în plină reprezentație a unei piese de teatru absurd. Îi întinse hârtiile – Amber nu păru deloc mirată că devenise bogata moștenitoare a unei averi însemnate.

-E normal că Steve s-a gândit la mine, dar zău că mă puteam descurca și fără banii ăștia.

John își aruncă ochii în jur – în afara tratatelor de matematică, unele vechi și prețioase, Amber avea câteva picturi de foarte bună

calitate, care nu păreau reproduceri, niște vaze superbe din porțelan chinezesc, pline cu buchete de flori exotice în toiul iernii și o altă bibliotecă, aproape la fel de mare ca cea de specialitate, unde îndesase albume de artă în ediții de lux. „Nu e prima moștenire pe care o primește” gândi John. Amber surprinse privirea cu care John admirase casa.

-Ai o locuință foarte frumoasă.

-A fost a părinților, lămuri Amber. Când Steve s-a întors în Statele Unite, mi-a lăsat mie casa fără să-și ceară partea care i s-ar fi cuvenit lui.

-Părinții voștri sunt morți?

-Se poate spune și așa, răspunse Amber cu tonul cuiva care nu vrea să prelungească discuția pe această temă.

Ambiguu răspuns! Femeia îl intriga pe John din ce în ce mai mult, însă nu mai putea continua conversația. Afară se întunecase de o vreme, promisiunea făcută lui Steve fusese îndeplinită, dar John mai avea ceva de spus și nu prea-și găsea cuvintele.

-Amber, fratele tău mi-a dat o misiune, înainte de a se stinge.

-Aha, nu numai tu îi dădeai misiuni lui! Să aud despre ce e vorba.

-Nu știu dacă ți-ar conveni… în fine, nu ești obligată să întreprinzi nimic în sensul celor cerute de el…

-Omule, spune despre ce e vorba. Ce voi face sau nu este treaba mea.

-Știi, Steve voia ca tu să întâlnești două persoane pe care le-a cunoscut și el.

-I-au fost prieteni?

John ezită.

-Nu chiar. N-aș putea spune asta, deși l-au vegheat în ultimele lui clipe și la finalul vieții cred că le-a îndrăgit. E vorba de Serafina și Peruggio Sorriente, nu știu dacă ai auzit de ei.

-În fine, izbucni Amber. Fratele meu n-a murit așa de îngust la minte cum a trăit și a reușit să uite de obsesia lui cu răzbunarea. Cei doi sunt oricând bineveniți la mine.

-Și nu vei încerca să le citești mintea? Asta poate deveni periculos, pentru că dispun de mecanisme sofisticate de apărare.

-Ai înnebunit? Cum să citești mintea lor? Oare Steve a avut această idee nebunească?

-A încercat, dar s-a lăsat păgubaș.

-Invită-i la mine, m-aș bucura să-i văd, întări Amber. E un lucru neclar în povestea asta cu moartea fratelui meu și sper ca Peruggio să-mi poată explica.

-Nu m-ai întrebat tot ce voiai să știi?

-Nu, John, am pus numai acele întrebări la care un om poate să răspundă.

John simți că amețește. Femeia era mai plină de surprize decât orice altă persoană pe care o întâlnise vreodată. Își luă rămas-bun cu promisiunea revederii, găsi scările – o alee largă și bine luminată între casa lui Amber și cea a vecinilor – coborî câteva zeci de trepte și-și recuperă mașina din parcare. Avea nevoie să șofeze cu geamul deschis, chiar dacă afară începuse din nou să fulguiască. Mult timp după ce micul orășel se pierduse în noapte, John mai vedea în fața ochilor privirea acelor ochi adânci, verzi ca iarba…

Mike intră în „sanctuar" cu mâinile în buzunare și obișnuitele cizme de cowboy pline de pământ. John își aminti cu nostalgie că Steve fusese ultimul om pe care-l primise în biroul lui de acasă. Iar acum va trebui să îndure ironia mușcătoare a lui Mike, care avea să-și lase gura slobodă în prezența unui fost coleg de studii. Numai nevoia îl împinsese să-l caute pe Mike, un izvor nesecat de informații din poliție, dar și un om care adesea reușea să fie al naibii de enervant.

–Să trăiești, bătrâne! Te-ai hotărât să devii polițist cu acte în regulă sau umbli tot după năluci cu agenția aia a ta?

-Mike, nu râde. Munca mea e la fel de serioasă ca și a voastră!

-Da, sigur… Acum pe bune, m-am convins că ai dreptate. Până și eu am văzut un individ mărunțel, cam verzui și cu antene pe cap, brațe terminate în tentacule, lungi până la genunchi, tot dichisul… A, era să uit, l-am văzut la Rio, la carnaval. Mă mir că nu l-au arestat ai tăi.

Când credea că a făcut o glumă bună, Mike vorbea râzând cu lacrimi, iar acum se zguduia fotoliul în care se așezase.

-Zău, băiatule, cât timp mai ai de gând să toci banii guvernului pe prostii, când țara geme de infractori?

John își mușcă limba ca să nu-i scape un răspuns usturător. În loc de asta, zise liniștit:

-Ascultă, dacă guvernul ar crede că sunt prostii, nu mi-ar da banii ăia. Iar dacă e plină țara de ticăloși, asta e problema voastră. Când va fi plină de farfurii zburătoare, va fi problema mea.

-Țâfnos ca de obicei, bătu Mike în retragere. Concret, de ce m-ai chemat? Nu ți-a rămas nimeni cu care să te cerți și ți-ai amintit de mine?

„Excelent”, gândi John, „Asta o zice Mike, expert în declanșarea de scandaluri”.

-Las-o baltă, Mike, sunt obosit. Am nevoie de informații, asta e tot. Îi întinse biletul pe care notase adresa lui Amber . Aș prefera să discuți cu omologii de la poliția canadiană, decât să dai târcoale fetei. E telepată și nu știm până la ce distanță funcționează treaba asta cu cititul minții.

-Cititul minții, repetă Mike. Deci tu crezi în tâmpenia asta, ori ți s-au aprins călcâiele după ea și ești în stare să înghiți gogoși?

-E pe bune, Mike, de aceea te trimit pe tine. În cazul tău n-ar avea ce să citească, oricât s-ar strădui.

Mike râse – nu-l supărau nici un fel de glume, nici chiar dacă el era subiectul glumelor cu pricina.

-Deci, bătrâne, ce vrei să știi?

-Tot ce poți afla: viața ei de până acum, situația financiară, trecutul părinților, tot.

-Aoleu, o ceri de nevastă, că vrei atâtea?

-Nu, Mike. Dar fratele ei a fost omul meu și a murit asasinat luna trecută. Asta ca să vezi și tu că din cauza extratereștrilor mei care nu există mai și mor oameni.

-Bine, să zicem că te iau în serios. Pe când ai nevoie de informații?

-Cu cât mai repede, cu atât mai utile or să fie. Înainte de Crăciun, dacă se poate!

-Îmi rămâi îndatorat pe vecie, mormăi Mike și ieși din birou.

Pentru John zilele se scurgeau greu. Adesea avea senzația că ochii verzi ai lui Amber îl urmăresc din umbră. „Fiecare din noi a ascuns ceva celuilalt”, își zicea John uneori, „numai că ea a ascuns prea multe lucruri. Nu i-am vorbit de transformarea lui Steve – nu aveam voie să-i vorbesc – iar ea nu mi-a răspuns la întrebarea legată de părinții ei, nu știu de ce s-a purtat polițistul local de parcă ar fi fost misiunea lui de serviciu s-o protejeze de nou-veniții în oraș, nu știu nici de ce omul m-a amenințat, nu știu nimic…” De la Peruggio și Serafina nu mai primise nici o veste, decât tradiționalele urări de Crăciun, nu avea informații despre Ulrich și Steve, iar oamenii lui se întorseseră din Egipt fără vreun rezultat. Cu atât mai bucuros deveni când Mike trecu pe la Universitate și, ca din întâmplare, îi puse un dosar pe masă, murmurând:

-Lua-te-ar dracu, a fost al naibii de greu. Fata aia e mai bine apărată ca o cetate. Dar ai aici tot ce te interesează.

John puse dosarul în servietă și se grăbi să ajungă acasă, unde se închise în birou și începu să-l răsfoiască înfrigurat. Mike acoperise o mulțime de pagini cu scrisul lui oribil, dar John se așteptase la asta: Mike era un tradiționalist care n-avea încredere în calculatoare sau imprimante, considerându-le pe toate unelte de spionaj. Limbajul documentului era unul destul de oficial, dar Mike făcuse o mulțime de însemnări pe margine, în același stil colorat în care se și exprima.

Amber Brown se născuse cu treizeci și patru de ani în urmă – la șapte ani după fratele ei Steve. Tatăl copiilor era un modest profesor de matematică, mama o femeie casnică. Plecaseră cu toții din Statele Unite în Canada când Amber avea trei ani – tatăl ei voia să lucreze într-o așezare mică, sătul de stresul marilor orașe. Își cumpăraseră casa în care John o văzuse pe Amber și trăiau o viață liniștită și anostă. Nenorocirea s-a abătut peste ei când Amber abia împlinise cinci ani – se întorceau cu mașina din concediu când noaptea, pe un drum lăturalnic, au avut un accident. Șoferul, tatăl copiilor, a murit pe loc („neadaptarea vitezei”, notase Mike). Amber, care n-ar fi avut ce să caute pe scaunul din față, a ajuns la spital în comă și a rămas în stare vegetativă câteva luni, după care și-a revenit până la starea ei actuală: n-a mai putut umbla niciodată. Steve a scăpat cu un leșin și o spaimă zdravănă, în timp ce mama a

supraviețuit, dar de atunci trăia într-un sanatoriu de boli nervoase (Mike notase, ironic: „asta ți-ar plăcea la nebunie să auzi, tipa e dusă rău cu pluta, repetă într-una că au fost răpiți de extratereștri pe drum și după aceea a avut loc accidentul. Nu-și mai aduce aminte de nimic altceva, nici de moartea soțului, nici de copii, dar umblă cu o coadă de mătură zicând că-i pușcă încărcată și că merge să-i omoare pe omuleții verzi. Din păcate doctorii nu-i mai dau nici o șansă să-și revină vreodată”). Amber și Steve au fost crescuți de o mătușă, cu mari greutăți – practic trăiau cu toții din închirierea casei părintești iar chiriașii se cam fereau, casa începuse să aibă un renume rău. Steve a muncit de mic ca să-și plătească școlile, Amber a învățat prin corespondență. După accident copii au început să manifeste un comportament ciudat – spuneau amândoi că aud ce gândesc oamenii, puteau prezice moartea cuiva aflat în apropiere și erau capabili să descopere obiecte tăinuite. Au ales cariera tatălui lor. Steve s-a întors în Statele Unite, Amber nu și-a părăsit niciodată orășelul.

Urmau câteva rânduri subliniate cu roșu: ”Amber este socotită o comoară de poliția locală – capacitatea ei de a prevedea evenimentele a făcut ca în ultimii zece-cincisprezece ani, pe o rază de zeci de mile în jurul localității, să nu se mai săvârșească nici un act criminal – nu există omucideri, tâlhării, jafuri, violuri, nici măcar acele mici găinării care uneori agită o comunitate pașnică”.

Amber era o colaboratoare asiduă a poliției – doar atingând un obiect care aparținuse unei persoane, putea indica locul în care dispăruse persoana respectivă. Capabilă să afle cele mai bine păstrate secrete direct din mintea oamenilor, era un detector de minciuni infailibil. Calitățile ei de matematician o făcuseră să pregătească elevii pentru concursurile internaționale de matematică și, în fine, era folosită la decriptarea unor mesaje cifrate, activitate în care era expertă. „E tare tipa”, notase Mike. „Numai să te păzești, că poate fi periculoasă”.

Banii pe care Amber îi incasa din toate aceste activități, pe lângă salariul de profesoară, explicau bunăstarea ei evidentă. Raportul se încheia cu câteva rânduri mâzgălite ulterior, în binecunoscutul stil personal al lui Mike: „niște văduve cam isterice din oraș spun că au vorbit cu soții lor decedați prin intermediul lui

Amber, dar nimeni nu îndrăznește să bage mâna în foc pentru asemenea bazaconii". Pe coperta interioară a dosarului, Mike scrisese: „Ai grijă, nu te combina cu asta. E prea periculoasă și s-ar putea să se termine rău". De nu se știe unde, Mike făcuse rost de o fotografie-portret a lui Amber, destul de reușită, pe care o anexase la dosar. John luă fotografia, o privi atent și o puse printre actele lui. Știa că ochii aceia verzi îi vor bântui visele…

Acum că citise raportul, mai multe lucruri i se limpeziră în minte. Aversiunea lui Steve pentru Peruggio devenea perfect explicabilă – în ochii copilului de doisprezece ani care fusese Steve în momentul morții tatălui său, Peruggio nu era cu nimic mai bun decât extratereștrii care provocaseră toată nenorocirea. John era convins că mama fraților Brown, cu mințile zdruncinate sau nu, spunea purul adevăr. Dacă nu s-ar fi temut de reacția lui Amber, ar fi plecat chiar atunci să o vadă pe femeie. Dar era convins că Amber ar fi aflat cumva și s-ar fi făcut foc și pară… poate mai târziu, poate altă dată.

Și mai era ceva îngrijorător – John nu pricepea cum putea fata să „vorbească cu morții", dar dacă Amber se ocupa de experiențe de spiritism, putea lesne să afle ce se alesese de fratele ei. John realiză impactul unui asemenea eveniment: Amber ar fi vrut să-l vadă pe Steve cu orice preț, iar acesta ar fi ucis-o, după cum spunea Ulrich. Gândul de a o vedea moartă, cu ochii aceia verzi închiși pentru totdeauna, îi strânse inima lui John. De-acum era convins că întrebările pe care Amber nu le putea pune oamenilor se refereau la lumea celor nevii. De existența lui Ulrich fata nu avusese cum să afle – nici măcar fiii luminii nu citeau mințile vampirilor, dar ea aștepta niște explicații pe tema asta de la Peruggio.

John se înfioră – era imperios necesar să-i găsească pe Serafina, Peruggio și Ulrich, iar asta cât mai urgent. Își dădu seama dintr-o dată cât de importantă devenise pentru el Amber Brown și se pomeni mirându-se de propria reacție.

Cap.11: Gustul amar al eșecului

Peruggio aruncă o ultimă privire spre Poarta Leilor. „Dacă nu la Micene, atunci unde?" spusese Serafina. „Avem o agoră, o cetate de

pe vremea lui Homer și faimoasa Poartă a Leilor, sigur vom găsi ceva legat de tablele de smarald”. Peruggio întoarse capul – i se părea că vede ceva auriu lucind în soare, în grupul de turiști, dar vedenia dispăru. Nici urmă de părul blond al lui Ulrich, care își exercita autoritatea paternă asupra unui vampir, cine știe pe unde… Umorul sec și glumele mucalite ale lui Ulrich le lipseau. Poate atmosfera devenise greu de respirat și pentru că Giovanna vorbea puțin, se interiorizase gândindu-se la numai ea știa ce – Peruggio se ferea să-i citească mintea – iar Serafina era decepționată de eșecul misiunii.

Călătoria în Grecia se dovedise o alergătură inutilă dintr-un oraș în altul – toate datau din noaptea timpului, toate aveau o agoră, un templu în ruine, un stadion antic de marmură albă și un muzeu local în care îți puteai petrece întreaga zi. Și peste tot creștinismul adăugase biserici aproape la fel de vechi ca și ruinele antice, pline acum, în postul Crăciunului, de creștini ortodocși. În ciuda energiei pe care Serafina o împrăștia în jur ca să mențină aprinsă flacăra speranței, a urcușului pe muntele Olimp și a vizitei la mânăstirile de la Meteora, Peruggio simțea că ceea ce căutau ei nu putea fi legat de Grecia: un obiect magic străvechi, de proveniență extraterestră, nu avea cum să poposească în țara care a descoperit logica și filozofia și care și-a umanizat într-atât zeii, încât le atribuia toate cusururile omenești. Nu, Egiptul fusese o țară a misterelor întunecate, iar Grecia, un ținut al luminii solare unde totul se afla la vedere și avea o explicație rațională.

-Poate misterele lui Dionysos… încercă Serafina.

-Sigur, iubito. Pare evident că se vrea copierea rețetei de fabricație a vinurilor grecești și extinderea ei în galaxiile învecinate…

Giovanna zâmbi, Serafina îi dădu lui Peruggio un pumn în umăr.

-Dacă mă iei peste picior, înseamnă că ai o mulțime de idei, toate mai bune decât ale mele.

Peruggio o cuprinse în brațe.

-Nici vorbă, dragostea mea. Suntem într-un impas și nu știu cum vom putea ieși din el. Uneori mă întreb dacă nu cumva Ariana a greșit atunci când m-a numit să fiu eu Mediatorul. În esență nu sunt decât un om, cu o picătură de sânge argintiu. De ce aș fi mai

perspicace decât alții? De ce aș găsi eu rezolvarea enigmei legate de piatra cunoașterii? Am plecat de la ipoteza că ar avea ceva în comun cu tablele de smarald, dar nici măcar asta nu e sigur. Poate n-am făcut decât să pierdem patru luni degeaba, iar doi oameni și-au dat viața pentru o idee greșită.

-Ne întoarcem la Sasca, hotărî Serafina. Până când nu ne vom lua timpul necesar să examinăm fragmentele de pergament găsite sub Sfinx, nu vom putea ști dacă suntem pe calea cea bună. Și, pe lângă asta, am promis bunicii că vom petrece Crăciunul acasă.

-Nu pot veni cu voi, suspină Giovanna nostalgic. Mi-e dor de iubitul meu, dar dacă un vampir reușește să fie un părinte atât de bun, eu de ce nu m-aș duce de Crăciun la San Lorenzo, să dau cadouri copiilor?

San Lorenzo era un orfelinat din Roma, căruia Giovanna îi donase o mare parte din averea moștenită de la tatăl ei.

-Așa să faci, o aprobă Peruggio. Nu poți dărui decât ceva ce ai, iar dacă dăruiești bucurie copiilor acelora, bucuria se va întoarce și în viața ta.

-Să ai dreptate, murmură Giovanna.

Peruggio zâmbi amar.

-Mediatorul nu minte. Numai că… nu sunt deloc convins că eu aș fi acel Mediator atotputernic care ar putea să salveze Pământul.

Se despărțiră în aceeași seară. Giovanna urcă în avionul spre Roma, Peruggio și Serafina luară o cursă spre Timișoara. Priveau amândoi, ținându-se de mână, apusul sângeriu de iarnă care se vedea prin hublourile avionului. Sentimentul înfrângerii plutea în aer.

-Ne avem unul pe celălalt, spuse surâzând Serafina, în timp ce-și punea capul pe umărul soțului ei. Și asta e tot ce contează cu adevărat.

Tristețile Serafinei durau tot atât cât o furtună de vară. În casa ei de pe deal, spre care ducea o potecă din Sasca (trei ore de urcuș obositor) era, după propria expresie, „vraiște”. Asta nu se referea la locuința în sine, cât la pajiștea care înconjura clădirea. Vântul

mânase o mare de frunze moarte pe iarba crescută la întâmplare, pe care nimeni nu apucase s-o taie de dinaintea balului de Haloween. Iarna era dezolantă: în locul obișnuitelor zăpezi care dădeau locului un aspect de basm, acum ploua mocănește. Serafina nu deznădăjdui – puse mâna pe greblă și adună frunzișul veșted în grămezi cărora încercă să le dea foc. Dar totul mustea de apă și ea nu obținu decât un fum înecăcios.

-O canistră cu petrol ar fi un lucru bun, zise Perggio.

După care plecă să caute vechea coasă în magazia de unelte. Moderna mașină de tuns iarba nu era făcută să se măsoare cu jungla aceea alcătuită din ierburi mărunte și din tijele înalte de un stat de om, tari ca lemnul, ale unor buruieni de mult răposate. La întoarcere o găsi pe Serafina zâmbind mulțumită – focul ardea vioi.

-Ce ai făcut, iubito? Foc magic?

Serafina aprobă încântată.

-Nu-ți risipi energia în felul ăsta, acum când nu e soare și zilele sunt atât de scurte. Îți pierzi puterile și…

…și nu mai continuă. Serafina deveni îngrijorată.

-Ce se poate întâmpla, iubitule?

-Să te cuprindă cea mai neagră dintre tristeți, șopti Peruggio. Să-ți dorești să fi murit odată cu zilele verii, să nu mai speri că într-o zi va fi mai bine.

-Ce groaznic! Așa te simți tu în fiecare iarnă?

-Atunci când plouă, da. Noi facem schimb de energie cu natura din jurul nostru și ea acum e moartă. Îi simțim tristețea, devenim parte din ea.

-Nu e moartă, se încăpățână Serafina. E doar adormită. Dar e neplăcut ce spui. Nu știam asta. De fapt, e prima mea iarnă ca fiică a luminii și nu aveam de unde să știu.

-Ai fi preferat să rămâi om?

Serafina surâse.

-Crezi că atunci ploaia nu m-ar fi udat la fel? Nimic nu mă poate deprima cu adevărat, dacă ești lângă mine. De fapt nu m-am gândit niciodată la frunzele uscate ca la ceva mort. Sunt doar un veșmânt uzat pe care copacii îl aruncă toamna, ca să îmbrace haine noi și verzi la primăvară. Natura nu moare niciodată, doar doarme și visează. Știi că nici la Ulrich nu mă gândesc ca la ceva mort, chiar

atunci când doarme și nu respiră? Trăiește, dar într-o stare diferită de cea a celorlalte ființe vii, asta e tot.

Serafina se bătu cu mâna pe frunte.

-Fată proastă! El a avut mereu grijă de casa noastră când noi am fost plecaţi. Îţi poţi da seama cum arată împrejurimile casei lui acum, când plouă într-una? E mai aproape de lac, bălăriile sunt probabil mai mari în umezeala de acolo.

-Mergem să vedem, iubito?

Trebăluiră două zile în jurul casei vampirului, care îi primi rece și inospitalieră. Serafina scoase din buzunar cheia pe care i-o lăsase Giovanna. Înăuntru se înstăpânise nemișcarea și liniștea, dar nu mai persista acel miros de neaerisit pe care-l simțise toamna, când venise acolo cu Ulrich. În mulțimea de obiecte neînsuflețite, buchetul cu florile culese de ea se păstrase viu și răspândea încă aroma sfârșitului de vară.

-Natura nu e moartă, e doar adormită, murmură Serafina și închise mulțumită ușa casei în spatele ei.

Câteva zile se scurseră cu pregătirile de sărbători. Serafina făcu o mulțime de prăjituri, amintindu-și de zilele pline de veselie când Giovanna se ocupase de acest lucru. În lipsa soarelui, fiii luminii au nevoie de mâncare, asemenea oamenilor.

-N-or fi prăjiturile mele așa de bune ca ale Giovannei, recunoscu Serafina, dar sunt măcar comestibile.

-To ce e făcut cu dragoste e bun, o încurajă Peruggio, care în timp ce ea gătea se străduia să vină de hac buruienilor din curte. Când văzu că nu are spor, se apucă să sape curtea și îngropă jungla udă sub brazdă.

Până la sosirea bunicii și a părinților Serafinei nu mai rămăsese decât o zi, ziua pe care Serafina o aștepta mereu cu înfrigurare. Uriașul brad argintiu din mijlocul pajiștii era ridicat în fiecare an la rangul de pom de Crăciun și împodobit cu mii de becuri strălucitoare.

-Anul ăsta parcă am fost sub un duș rece, constată Serafina fără pic de plăcere, scuturându-și impermeabilul după ce coborâse din copac. Într-un sezon așa de umed și friguros, dușurile reci ar trebui să fie scoase în afara legii!

A doua zi în zori plecară la Timișoara. Iustin venise peste noapte cu avionul, Maria, soția lui, urma să sosească iar bunica îi

aștepta pe toți în apartamentul ei. Îndesară cadourile în portbagaj – „voi cumpăra o remorcă anul viitor”, își promise Serafina - și luară drumul spre Sasca. Ieșiră din sat și o apucară pe șoseaua forestieră spre Cărbunari, șosea pe care Ulrich o prelungise până la Lacul Dracului. De acolo drumul până acasă, pe potecă, era mult mai scurt decât din Sasca, iar pentru picioarele obosite ale bunicii asta conta foarte mult.

Ședeau cu toții în jurul șemineului din camera de zi. Cadourile fuseseră scoase din ambalajul lor și tot covorul era plin de cutii mari și mici, pungi aurii și argintii, panglici multicolore și bucăți de hârtie de împachetat pe care se răsfățau desene înfățișând brăduți, de toate mărimile și dichisiți cu toate felurile de globuri imaginabile.

-Suntem mai puțini anul ăsta, observă bunica. Unde sunt Uri și Giovanna? Să nu-mi spuneți că după atâția ani de prietenie cu familia noastră, Ulrich se mai teme de o sărbătoare religioasă.

-Nici vorbă, nu se sperie el așa ușor, bunico. Dar a rămas în Egipt cu fiul lui, iar Giovanna e la Roma, împarte cadouri într-un orfelinat.

-Fiul… lui? Bătrâna era vizibil șocată. Uri mi-a spus că nu poate avea copii cu o femeie muritoare. Abia când am aflat asta am acceptat ca bunicul Ștefan să-mi facă puțină curte, înainte de a mă mărita cu el. Copii erau atât de importanți pentru mine încât am renunțat la prima mea dragoste din pricina lor.

Bunica Serafinei fusese învățătoare și generații întregi de oameni din Sasca o considerau ca fiind mama lor adoptivă. Practic tot satul crescuse sub mâna ei, îi cunoștea bine pe toți și avea o vorbă bună pentru fiecare. Faptul că adora copiii îl știau și locuitorii de peste șapte sate, ba chiar și sălbăticiunile codrului.

-Nu de felul acela de copii ziceam, bunico. Fiul lui e un vampir creat de Ulrich, dar el e tandru și patern și-i zice „fiule”.

-Ulrich al meu a luat viața cuiva, a transformat un om numai ca să se amuze? Nu pot să cred asta despre el!

Bătrâna își șterse pe furiș o lacrimă.

-Nu așa s-a întâmplat, interveni Peruggio. Ulrich nu a ucis. Omul era pe moarte, am încercat să-l salvez dar nu m-a lăsat, apoi s-a rugat de Ulrich să-l transforme. El n-a făcut decât să îndeplinească ultima dorință a unui muribund. Și oricum omul a murit înainte de a fi fost transformat.

-Se poate și așa?

-Da, atât timp cât sângele rămâne cald. Am fost acolo și am văzut totul, așa că știu ce zic. Am vegheat împreună cu Serafina ca nimic să nu tulbure ritualul.

Cuvintele lui Peruggio aveau greutate - știau cu toții că el nu putea minți.

-Și cum e acest fiu al lui Ulrich?

-Un tip din echipa lui John Smith, care a murit în misiune încercând să ne protejeze pe noi. Cinstit și corect, deși cam ursuz – Ulrich se străduiește să facă din el un vampir cumsecade, așa cum e el însuși de atâta vreme. Și am toată încrederea că va reuși.

-Adevărat, fiule, Ulrich e tare bun, întări bătrâna cu entuziasm.

Mai târziu în cursul serii, Serafina rămase singură doar cu bunica ei.

-Încă îl mai iubești pe Ulrch.

-Fetițo, prima dragoste nu se uită niciodată. Ai accepta să-ți ștergi din minte amintirea soțului tău?

-Nu. Dar nici nu m-aș putea imagina măritată cu altul.

-Bunicul m-a iubit și l-am iubit și eu pe el. Odată ce am ales, am lăsat în urmă trecutul. Am ales ceea ce-mi doream cel mai mult pe lume – familia, copiii. Fii fericită, fetițo, că tu nu a trebuit să faci o astfel de alegere, pentru că, să știi, e cumplit de grea.

-Poate că am ales și eu, oftă Serafina. Și poate că m-am gândit numai la mine, ca o egoistă, nu la ceilalți.

-Fiecare alege pentru sine, fetițo, iar tu ai fost mereu înțeleaptă. Ai ceva să-ți reproșezi?

-Știu cât de mult ai vrea să devii străbunică. Dacă m-aș fi căsătorit cu un om ca toți ceilalți…

-Atunci n-ai fi fost fericită. Peruggio era destinul tăi, știai asta de cum l-ai zărit pentru prima oară. Și nu e același lucru – el e o ființă vie. Ulrich, cu tot șarmul lui și obrajii îmbujorați cu vopsele, nu este.

-Aș vrea să fie totul atât de simplu, șopti Serafina, dar nu e. Dacă aș vrea să am copii, ar trebui să mă gândesc că voi fi pusă în fața necunoscutului, că nici un medic nu va avea voie să vadă sângele meu argintiu și că va trebui să mă descurc singură.

Bătrâna o îmbrățișă drăgăstos.

-Serafina, Peruggio știe cu ce-ți frământi tu căpșorul plin veșnic de idei?

-Desigur, noi ne citim gândurile unul celuilalt.

-Și? Ți-a spus ceva legat de asta?

-Doar să nu-mi fac griji. Mi-a zis că și misiunea asta cu tablele de smarald se va termina într-o bună zi și că noi vom avea timpul și liniștea necesare ca să ne vedem de viața noastră.

-Nu înțeleg atunci unde e problema ta. Dacă o lume întreagă se încrede în cuvântul și judecata dreaptă a Mediatorului, tocmai tu te îndoiești?

-Nu, nici vorbă de îndoială. Doar că tablele de smarald par un fel de fata-morgana în deșert: cu cât ne apropiem de ele, parcă se depărtează de noi. Până acum misiunea a fost un eșec.

Bătrâna cumpăni la cele aflate.

-Dar îți iubești soțul, nu?

-Oh, da, răspunse Serafina, din toată inima. El e bucuria fiecărei zile a vieții mele.

-Atunci, fetițo, nu te necăji degeaba. Oamenii care vor să fie compătimiți sau care se tem să-și dăruiască inima spun că iubirea înseamnă suferință. Dar ascultă-ți bunica, iubirea înseamnă înainte de toate putere. Dacă vă iubiți cu adevărat, veți găsi puterea să înfruntați împreună tot ce soarta v-a pregătit, fie bun, fie rău și să ieșiți biruitori din toate încercările.

Ca de obicei după discuția cu bătrâna, Serafina se simți mult mai optimistă.

-Te voi asculta, bunico. Și n-am pierdut speranța că într-o zi vei fi o străbunică grozavă!

-N-am să înțeleg niciodată cum pot oamenii să numească sărbătoare statul în fața unei mese întinse, fără să facă nici un alt efort în afara celui de a-și mișca fălcile!

-Nici eu n-am stare, iubito, recunoscu Peruggio. Dar totuși sunt de admirat toți acești bravi săteni din Sasca – au urcat până aici pe o ploaie câinească, numai ca să stea de vorbă cu părinții tăi.

În sufragerie masa era pusă de trei zile și tot de atunci începuse pelerinajul. Fiul învățătoarei și nevastă-sa se bucurau de multă simpatie în sat, iar pe bătrână toată lumea voia să o vadă. Serafina roșea de fiecare dată când îi erau lăudate prăjiturile.

-Norocul meu – zicea ea – e că Giovanna nu și-a prea făcut publicitate pe-aici și oamenii nu au un termen de comparație. În țara orbilor, chiorul e rege – așa se zice aici – iar în Sasca eu sunt gospodină.

Peruggio se amuzase, dar știa că în curând Serafina va izbucni ca o vijelie – nici schimbul de amabilități, nici statul pe loc nu erau printre activitățile ei preferate și nici nu le putea învăța din vreo carte, așa cum făcuse cu rețetele de prăjituri.

-Ce ai zice de o plimbare? propuse el, ignorând starea vremii.

Serafina dispăru de îndată, ca să revină în impermeabil, încălțată cu niște cizme grosolane de cauciuc. Asta ținea loc de orice răspuns. „Să-mi notez pentru Crăciunul viitor, să-i iau un costul de scafandru”, gândi Peruggio vesel.

O porniră prin ploaie. De pe crengile golașe, pădurea își scutura stropii reci la cea mai ușoară adiere de vânt. „E ca în Bretania, acolo plouă mereu. Și totuși oamenii s-au obișnuit, fac haz de clima lor imposibilă și trăiesc mulțumiți sub șuvoaiele lor continue de apă”, își spuse Serafina.

-Iubito, asta era! Ochii lui Peruggio străluceau de entuziasm ca diamantele. Ți-am auzit gândul. Mai ții minte pădurea de la Broceliande și spiritele care trăiesc în Lacul Zânelor? Odată, demult, mi-au dat niște răspunsuri pline de tâlc la întrebările mele și, ca și acum, eram amândoi descurajați și nu știam ce trebuie să facem. Crezi că ne-ar mai ajuta odată?

-Ești Mediatorul, dragostea mea. Vei găsi calea să le faci să ne ajute! Serafina radia de încântare. Deci știm ce avem de făcut după Anul Nou: o vizită la Lacul Zânelor, iar de acolo vom pleca să

îndeplinim dorința lui Steve – să ne întâlnim cu Amber Brown, adăugă ea.

-John tocmai a fost la Amber, răspunse Peruggio. Mi-a scris că femeia l-a impresionat și că ar fi bine să o cunoaștem.

Visând la Lacul Zânelor, ajunseră la Lacul Dracului. Privind în adânc, spre apa neagră, Serafina izbucni în râs.

-Îl mai ții minte pe diavolul din lac? A fost cea mai bună glumă pe care a făcut-o Ulrich vreodată!

Peruggio surâse, văzându-și soția iarăși plină de voioșie.

-Ei, și tu acum… Pentru cel puțin patru sute și mai bine de ani, nu avem nici o informație despre glumele pe care le-a făcut Ulrich.

Ieșiră în luminișul în care se găsea vila vampirului. Casa era tot tăcută și rece dar…

-Uite, iubitule!

Mâna Serafinei arătă spre coșul pe care se zărea ridicându-se spre cer un fir subțire de fum.

-S-a întors Giovanna! Serafina țopăia încântată.

-Nu cred asta. Giovanna ar fi venit de-a dreptul la noi și s-ar fi oprit în bucătărie.

Peruggio avea dreptate. Giovannei, o gospodină excelentă, îi lipsea cel mai mult în casa iubitului ei o bucătărie adevărată – Ulrich dispunea de un soi de chicinetă minusculă, unde instalase o mică plită electrică, niște ibrice și câteva recipiente conținând ceai și cafea pentru oaspeții umani și un cuptor cu microunde în care își încălzea el sângele sintetic. În versiunea Giovannei, cuvântul „bucătărie" desemna o încăpere aproape la fel de mare ca o sală de bal, având tot atâtea cuptoare ca o fabrică de pâine de mare capacitate.

Peruggio închise ochii și se concentră.

-Nu e nici o prezență omenească în casă. Atunci cine a făcut focul? Vampirilor nu le este frig niciodată.

-Mergem să vedem, spuse Serafina pe când urca deja scările care duceau la intrare.

Răsuci cheia în broască și rămase mirată – mobilierul din holul mare și luminos fusese rearanjat ca să facă loc unui uriaș brad de Crăciun, al cărui vârf se afla undeva la etaj. Bradul fusese împodobit de mâini pricepute sau de un designer de meserie – era decorat cu roșu și auriu, bicolor, așa cum cereau ultimele tendințe ale modei.

-Nici bomboane, nici covrigi, nimic de mâncare, constată Peruggio. Brad sintetic, odorizant pentru încăperi cu miros de brad (asta era simplu de aflat, doza de spray fusese uitată la baza trunchiului), iar globurile sunt toate roșii, numai vârful și beteala aurii. Aici trebuie să fie mâna lui Ulrich!

Scara care ducea în biblioteca de la subsol era bine luminată. Coborâră și deschiseră încetișor ușile masive de stejar, duble, cu rolul de a împiedica lumina zilei să ajungă până acolo. În fața șemineului, unde ardea un foc zdravăn, pe două fotolii de piele roșie, ședeau două persoane: Steve Brown și o femeie blondă, răpitor de frumoasă – Nelly Noel.

Femeia întoarse fulgerător capul spre ușă, la cel mai mic zgomot. Când îi văzu pe Serafina și Peruggio intrând, se ridică netezindu-și fusta lungă de catifea și veni spre ei cu pași vioi. Cei doi tineri duseră o mână la frunte și apoi la inimă. Femeia își puse mâna dreaptă pe frunte și-și plecă plină de respect capul. Buclele lungi, ca aurul, i se risipiră pe umeri.

-Pace ție, Mediatorule! Serafina, ești adorabilă în cizmele alea oribile!

Vocea femeii, de mezzosoprană, era plăcută dar ușor metalică. Te ducea cu gândul la un obiect rece, foarte rece…Frumusețea blondă părea bună de distribuit într-un film despre Crăiasa Zăpezii, în rolul titular.

-Bine ați venit la mica noastră lecție, continuă blonda. Steve, ești atent sau dormi?

-Încerc să fiu atent, dar e zi afară și mi-e greu. De ce trebuie să învăț totul atât de repede, acum când timpul meu e nesfârșit?

-Poate că tu și eu avem timp berechet, dar până la returnarea pietrei verzi a cunoașterii a rămas un an și șapte luni. Ești în misiune, ai uitat?

-Sunt vampir. Misiunea mea s-a terminat odată cu transformarea. John nu-mi mai e șef!

-Nici Amber nu-ți mai e soră, nu? Dacă Pământul și locuitorii lui ar fi distruși, noi vampirii ce ne-am face?

Steve nu răspunse.

-Așa, puișor, foarte bine! Îmi place când cazi pe gânduri!

Nelly își flutură mâna și o serie de cărți vechi, cu coperte negre, se desprinseră de pe rafturile bibliotecii și aterizară lângă fotoliul lui Steve.

-Iată ce ai de studiat. Nu uita, cine nu citește, nu primește cina diseară.

-Da, dar mi-ai promis că-mi arăți cum te preschimbi, protestă Steve.

-Așa e, ai dreptate. Însă ține minte că dacă nu cunoști magia elementară nu vei putea stăpâni niciodată iluzia de a apărea drept o altă persoană. Iar dacă vrei să apari gata costumat, asta îți va lua două sute de ani de antrenament, Ah, și dintre fiii întunericului, numai cei mai vechi și mai pricepuți stăpânesc magia atât de bine încât să o poată folosi înainte de a se întuneca de tot, să nu uiți lucrul acesta!

-Încurajator, mormăi Steve bosumflat.

Nelly se depărtă cu câțiva pași. Închise ochii și se concentră – trupul ei frumos fu învăluit de o ceață neagră și rece, care o acoperi cu totul. Când ceața se risipi, în locul femeii frumoase, în cămașă de mătase și fustă de catifea liliachie, răsări Ulrich, îmbrăcat într-un halat lung de casă, de un mov adânc. Doar părul auriu, de obicei drept și neted, se mai ondula pe la capete, amintind de buclele femeii.

-Ei, asta a fost, zise Ulrich. Steve, ai căscat ochii?

-Da, dar ai dreptate – cred că e foarte greu.

Ulrich deschise ușa camerei secrete.

-Intrați aici, avem de discutat și nu vreau ca mititelul să-și piardă concentrarea. El rămâne în bibliotecă și citește.

-Iartă-ne că am dat buzna, începu Serafina. Dar am văzut fumul și am crezut că…

-Nu, nu s-a întors Giovanna. Dar Steve a fost până nu de mult om și îi lipsesc încă sărbătorile omenești. Bradul și focul din șemineu sunt pentru el, i-am cumpărat și cadouri!

-Ești mulțumit de Steve?

-Oh, da, foarte mulțumit, recunoscu Ulrich.

-Mi se pare totuși că îl tratezi cu multă severitate.

-Serafina, înțelege că, deși eu îl consider un copilaș, Steve e un vampir nou-născut. Lumea noastră e aspră: întâi ucizi și abia

după aceea te întrebi de ce ai făcut-o. Vreau să învețe tot ce trebuie ca să dispună de armele de apărare necesare supraviețuirii în această lume, și asta cât mai curând.

Serafina lăsă ochii în jos.

-Uri, nu mă înțelege greșit, știu că voi aveți anumite… hm… nevoi speciale. Dar Sasca e căminul părinților și al bunicilor mei. Te-ai gândit bine ce faci când l-ai adus pe Steve încoace?

-A, la asta te gândeai? Fii serioasă, frigiderul e plin de sânge sintetic și Giovanna mi-a lăsat în congelator o cutie cu spori de ciuperci și în magazie câțiva saci cu îngrășământ agricol. Pot reface oricând plantația de ciuperci și repune în funcțiune instalația de fabricat sânge, asta dacă am de gând să rămân aici. dar noi suntem numai în trecere. Pe Steve îl trimit înapoi în Africa, iar eu vin cu voi la Broceliande.

-De unde știi de planul nostru?

-Extraordinar! Vorbești cu voce tare la o jumătate de kilometru de casa unui vampir și vrei să-mi astup urechile ca să nu te aud?

„Da, desigur, simțurile vampirilor”, își zise Serafina.

-Ce vrei să știi despre Broceliande?

-Uiți că m-am născut acum cinci sute de ani, când seara, în jurul focurilor, oamenii mai spuneau poveștile Mesei Rotunde? Mereu m-a fascinat pădurea aia plină de legende, dar n-am avut prilejul să călătoresc în zonă. Crezi că zânele din lac se vor speria de unul ca mine?

-Nu știu, Uri, putem încerca.

-Și aș vrea s-o văd și pe Amber. Ăsta-micu mi-a făcut capul calendar cu Amber a lui. Nici acum nu încetează, deși lumea oamenilor n-ar trebui să-l preocupe atât de mult. Dar voi?

-Călătoria în Grecia a fost un eșec, răspunse Peruggio cu năduf.

-Știu.

-Știi? Ne-ai urmărit?

-Uneori, da, recunoscu Ulrich. Nu mă puteam ține departe de Giovanna mea.

-Deci am văzut bine, șmecherule. De vreo două ori, ultima dată la Micene, mi s-a părut că zăresc părul tău auriu strălucind în soare.

-Am fost acolo, zise Ulrich calm. Îmi venea să o iau în brațe când a trecut pe lângă mine, dar am rămas nemișcat ca o statuie. Știi, oamenii nu mă puteau vedea și ar fi fost bizar să apar așa, din senin.

-Cu Steve ce ai făcut cât timp ai umblat pe urmele noastre? În vocea lui Peruggio se citea îngrijorarea.

-A, el a fost în Kenya și Tanzania, a făcut o pasiune pentru lei.

Serafina și Peruggio deschiseră ochii mari.

-Lei? Povestește totul!

-Păi, n-ar fi prea multe de zis. În primul rând asta!

Ulrich scoase din buzunarul halatului o tăietură cam mototolită dintr-un ziar egiptean de limbă engleză. „Blestemul faraonilor lovește din nou?" se întreba titlul articolului. Serafina citi:

-„Ieri un incident sângeros a zguduit liniștea Muzeului de Arheologie din Cairo. În ziua de curățenie când muzeul este deschis numai arheologilor și cercetătorilor autorizați, distinsul egiptolog Z.H. se afla într-una din sălile de la subsol, ocupându-se de o serie de papirusuri pe care încerca să le restaureze. După propria mărturisire, a auzit zgomot în spatele lui și a fost lovit de un cuțit aruncat de la distanță, care i-a ratat de puțin inima. Omul a căzut și a văzut înainte de a leșina fețele a doi bărbați bărboși, în haine tradiționale, care se pare că au intrat printr-un geam de la subsol, uitat deschis, pentru că înregistrările videocamerelor nu le semnalează prezența. Cei doi păreau că au reușit să fugă, dar paznicul cel mai apropiat de locul incidentului a fost alertat de gemetele rănitului și zgomotul unui vas de ceramică spart. În drum spre sala papirusurilor, la picioarele unei statui înfățișându-l pe zeul morții cu cap de șacal, Anubis, a găsit cadavrele a doi bărbați complet goliți de sânge. Arheologul și-a revenit la spital și a recunoscut din fotografii pe cei doi atacatori, în persoana indivizilor găsiți morți lângă statuia zeului. Domul Z.H. este în afara oricărui pericol, dar poliția caută să dezlege enigma celor două cadavre. Câțiva îngrijitori superstițioși ai muzeului au declarat că cei doi criminali au declanșat mânia lui Anubis, care le-ar fi luat sângele. Asemenea ritualuri magice apar pomenite în unele texte ale Regatului de Mijloc, inclusiv în inscripțiile de pe pereții mormântului lui Tutankamon."

-Deci Steve i-a ucis pe cei doi?

-Da, întări Ulrich. Un fapt curios e că egiptologul se ocupa tocmai de niște texte descriind tehnici de înviere a morților. Se pare că unii preoți egipteni susțineau că pot face asta. Steve mi-a spus că cei doi arătau cam ca și răpitorii lui și i-a bănuit ca având o legătură unii cu alții. Dar evident că trebuia să-l iau dintr-un loc unde începuse să mișune poliția. Am hotărât că pentru un timp o țară mai puțin civilizată și mai puțin frecventată de turiști, unde nu e totul împânzit de sisteme de supraveghere, ar fi un loc mai bun pentru el – cel puțin pe moment, până se potolește agitația din jurul poveștii de la Muzeul de Arheologie. Așa se face că am plecat spre centrul Africii, iar Steve mi-a făcut aici o surpriză plăcută.

Ieșisem după apusul soarelui – până și eu evitam să mă arăt ziua, deși aș fi putut s-o fac, dar nu voiam să atrag atenția. În lumina incertă a înserării, Steve a văzut un grup de femei care se întorceau de la câmp. M-am apropiat gata să intervin, pentru că ochii îi străluceau și stătea la pândă ca un veritabil prădător. Apoi am observat lucrul la care se uita Steve: în fața lui cu vreo cinzeci de pași, altcineva pândea femeile – un leu uriaș, cu o coamă impresionantă. În clipa când leul s-a repezit înainte, Steve i-a și sărit în spate. Când femeile și-au dat seama ce s-a petrecut, capul leului zăcea deja în iarbă, iar Steve îi sugea sângele cu o poftă nebună. Le-am făcut să uite, femeile au plecat iar Steve mi-a spus: „a fost tare bun sângele ăsta". Nu știam că vampirii sunt capabili să bea sânge de animal, eu n-am încercat niciodată. În orice caz de atunci Steve a făcut o pasiune pentru lei și de câte ori se hrănește, după părerea lui, copios, scoate sunete care seamănă grozav de bine cu răgetul unui leu. Dar oameni nu a mai ucis, în afara celor de la muzeu. Se simte încă apărător al vieții umane, zice că protejarea oamenilor de primejdii e datoria lui de serviciu și nimic nu poate să schimbe asta.

Ulrich aruncă o privire ceasului agățat pe perete, o pendulă cu decorațiuni rococo, arătând bizar în încăperea austeră, construită din piatră brută.

-Vai mie, soarele a apus și copilul cere de mâncare! Sunteți invitații noștri la cină.

-Mulțumim, dar nu e necesar.

-Serafina, nu-ți lăsa mintea să o ia razna. Am nevoie de ajutorul vostru, fiindcă sper că în prezența unor oaspeți, Steve va învăța să se hrănească civilizat.

„Asta înseamnă ce?” gândi Serafina. „Că vor tranșa împreună un cadavru cu cuțitul și furculița, iar noi va trebui să asistăm la întreaga scenă?”

Peruggio îi citi mintea, pentru că pufni în râs.

-Ce e așa de amuzant, amice?

-Soția mea se teme că va trebui să fim martori la un masacru, răspunse Peruggio cu sinceritate.

-Păi, voi nu sunteți oameni. La ei prostia e un lucru scuzabil.

Serafina nu știa dacă să râdă sau să se supere. Firea ei bună hotărî că prima alegere era cea înțeleaptă. Ulrich îi conduse înapoi în bibliotecă, unde Steve citea posomorât. Când îi auzi venind, ridică ochii.

-Mi-e prea sete, nu mă pot concentra.

-Vei primi îndată ceva bun, dar dovedește că meriți! E seară fiule și după apusul soarelui ai puteri magice. Arată-ne ce știi!

Steve își duse mâinile la tâmple și-și apăsă degetele până când deveniră chiar mai albe decât de obicei. Două din volumele pe care i le dăduse Ulrich zburară spre rafturile bibliotecii și se așezară frumos la locul lor.

-Foarte bine, încuviință acesta. Înțeleg că pe alea le-ai citit. Altceva?

Steve își ridică privirea spre candelabru. Luminile becurilor păliră, apoi se stinseră cu totul. Biblioteca rămase în penumbră, luminată numai de mulțimea de aplice răspândite pe pereți și prin spatele mesei de scris a lui Ulrich, care părea să fie un maniac al sistemelor de iluminat de orice fel. Steve își roti încet ochii prin încăpere. Unde ajungea cu privirea, stingea toate luminile – biblioteca se cufundă în întuneric, exceptând mica zonă din jurul fotoliilor, în care ajungea lumina de la flăcările din șemineu. Steve se întoarse spre ele și întinse mâna înainte. De-a lungul brațului i se prelingea un fuior de ceață neagră și rece, care stinse focul. În bezna adâncă, silueta lui Peruggio și a Serafinei aveau o ușoară strălucire argintie. Glasul lui Ulrich se auzi din apropiere.

-Bravo, fiule. Este esențial pentru un vampir să poată face întuneric atunci când are nevoie să nu fie văzut. Noi ne confundăm cu întunericul, suntem parte din el. Acum aprinde luminile!

Becurile candelabrului începură să clipească, aplicele împrăștiau din nou lumina lor caldă prin încăpere. Steve întinse mâna spre șemineu, dar Ulrich îl opri.

-Nu poți face asta! Suntem făpturi ale nopții, iar aprinderea unui foc din senin ține de magia albă.

-Dar pe tine te-am văzut aprinzând focul, protestă Steve.

-Așa e. Ți-am spus că eu, de sute de ani, n-am mai luat nici o viață omenească. Magia albă e ceva ce majoritatea celor nevii nu înțeleg, deși toți o doresc. Dar ea cere nu doar cunoaștere, ci și sacrificiu de sine. Când vei fi atât de stăpân pe tine însuți încât să nu te mai tenteze sângele uman, abia atunci vei fi pregătit pentru asta. Dar tot va trebui să sacrifici ceva la care ții foarte mult. Și vor trece sute de ani până să ajungi acolo, dar dacă dispui de timp etern și răbdarea ta e bine să fie eternă. N-ai de ales, lumea noastră așa e alcătuită.

-Și tu? Povestește-mi, când te-ai apucat de magia albă și ce sacrificiu a trebuit să faci? O jertfă de sânge, ceva de genul ăsta?

Ulrich se încruntă.

-Jertfele de sânge sunt ritualuri esențiale de magie neagră. Învață, fiule, că prin sângele nostru putem aduce moartea cuiva, dar nu-i putem dărui viață. Acum șaizeci de ani am cunoscut o fată – o fată muritoare. M-am îndrăgostit de ea.

-Și? N-ai mâncat-o, sau ce?

-Steve, ești nou-născut, asta explică prostia pe care o spui. După patru sute de ani sper că vei începe să judeci cu creierul, nu doar cu gâtul tău veșnic setos. Sacrificiul meu a fost că am lăsat-o să plece. S-a măritat cu un bărbat care putea să-i dăruiască o familie adevărată – copiii pe care ea și-i dorea atât de mult. După nunta ei m-am ascuns în pădure. Am fugit de lume, voiam să rămân singur, doar eu cu durerea mea. Simțeam nevoia să ucid orice vietate care mi-ar fi ieșit în cale. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară cât e de cumplit că noi nu putem plânge. Apoi m-am gândit că nu era drept ce făceam – dacă o iubeam cu adevărat, trebuia să mă bucur pentru ea, pentru că a ales o soartă mai bună, nu să mă căinez pe

mine. Am lăsat furia să mă părăsească și, ca să scap mai repede de ea, am izbit trunchiul uscat al unui arbore – din pumnul meu încleștat au țâșnit scântei albastre și copacul s-a aprins.

-Și femeia? Trăiește încă?

-Da. Și știu că m-a iubit cu adevărat.

Serafina își șterse lacrima care-i curgea pe obraz. Știa și ea că bunica ei îl iubise pe Ulrich cu adevărat.

-Romantic, într-adevăr! Dar cu cina mea cum rămâne? scânci Steve.

Ulrich se întoarse spre Serafina și Peruggio, arătându-le fotoliile din încăpere:

-Așteptați-mă aici, revin îndată. Și iertați-l pe ăsta-micu, e nou-născut și n-are altă grijă decât setea lui.

Blondul dispăru fulgerător – nici măcar nu văzură ușa deschizându-se și închizându-se în urma lui. Pașii nu-i răsunau pe scară. Pur și simplu se lăsase înghițit de întuneric, ca o nălucă. Steve îi privi pe cei doi tineri cu ochii strălucitori.

„Oare Ulrich îi schimbă scutecele?” gândi Serafina amuzată.

„Nu, iubito, ei nu folosesc așa ceva”, auzi în minte răspunsul lui Peruggio. Tonul glumeț al vocii lui în gândurile ei o făcu pe Serafina să zâmbească. Steve, care îi studia atent, își dădu seama de veselia ei, pentru că întrebă:

-Sunt eu așa de caraghios că râdeți?

Abia atunci îl priviră cu atenție. Steve fusese toată viața un tip comun și nesemnificativ, îmbrăcat în costume de duzină, genul de persoană peste care ochii celorlalți treceau fără să rețină nimic. Acum își abandonase ținutele de tip birou și purta o pereche de pantaloni și o cămașă în culoarea nisipului, pline cu buzunare. În locul pantofilor de oraș încălțase bocanci cu ținte, iar prin cămașa descheiată la primii doi nasturi se vedea o curelușă de piele, de care atârnau doi canini înspăimântători. Dacă ar fi avut o pălărie, o pușcă de vânătoare și un ten bronzat, ar fi putut fi luat drept prototipul individului plecat la safari, în Africa.

-Dimpotrivă, Steve, răspunse Peruggio, schimbarea ta de vestimentație e benefică. Te face să fii un original. Cu o pușcă în mână te-aș fi luat drept un aventurier prin savană.

-N-am nevoie de pușcă, făcu Steve mândru. Armele mele sunt mai periculoase de atât.

Arătă spre caninii care-i atârnau de gât.

-Sunt de leu, știai? Au sângele atât de bun!

-Ești un tip bine, făcu Serafina și asta păru să-l încânte pe Steve.

Apoi își mută atenția de la cei doi tineri la scara pe care cobora Ulrich, de data asta cu pași lenți, pentru că ducea pe o tavă patru pahare pline-ochi. Steve privea scena hipnotizat. Când Ulrich ajunse în dreptul lui, își scoase colții și se repezi să apuce unul dintre pahare dar, cu o singură mână, Ulrich îl înghionti cât acolo, fără menajamente.

-Nu, mititelule, să servim oaspeții întâi. Și-apoi retrage-ți colții, n-am chef să te las să zgârii cu ei frumusețe de pahare din cristal de Boemia.

Serafina se înfioră. Cunoștea bine scara de duritate Mohs și știa cam ce pietre prețioase pot zgâria sticla.

Ulrich le întinse două pahare – erau două cupe superb lucrate, pline cu suc de portocale. Apoi dădu un pahar și lui Steve, umplut cu un lichid gros, roșu-închis și-i spuse:

-Nu da pe gât sângele sintetic ca un apucat. Bea cu înghițituri mici, încet, lasă-l să alunece lin și-ți va stinge mai bine setea. Avem oaspeți de față, bea cu distincție ca și cum ai gusta un vin scump într-un restaurant franțuzesc. Nu te mânji pe față și nu-ți păta hainele – în felul ăsta nu vei provoca repulsie muritorilor. Iar la sfârșit șterge-ți buzele și ai grijă ca dinții să nu-ți rămână pătați cu sânge, da?

Steve se supuse fără comentarii. Când puse paharul înapoi pe platou, Ulrich exclamă încântat:

-Excepțional! Nu are nici două luni și se hrănește deja elegant! Voi face din el un tip aproape la fel de distins ca și mine.

Apoi își bău și el paharul, cu un întreg ceremonial: îi privi în lumină culoarea, îl mirosi, plimbă o înghițitură mică în gură înainte s-o dea pe gât și făcu toate astea fără pic de grabă, ca un oenolog cu un vin de soi.

-Ulrich, tu nu mai depinzi deloc de sânge? întrebă uimită Serafina, care își sorbea sucul de portocale.

-Ba da, din păcate. Dar eu sunt o persoană rafinată și cu maniere, îmi plac lucrurile fine și nu mă reped ca un bezmetic la gâtul primului nespălat.

Își puse paharul gol pe tavă, apoi îl lăudă pe Steve:

-Ai fost cuminte, vei mai primi un pahar la miezul nopții și altul înainte de revărsatul zorilor.

Steve surâse. Zâmbetul îi lumină întreaga față, făcându-l să pară simpatic și de treabă.

-Spăl eu vasele, se oferi el și dispăru pe scară cu paharele goale.

-E un băiat de aur, murmură Ulrich în urma lui. Dar să trecem la problemele noastre: în afară de misiunea în Grecia, mai aveți ceva să-mi spuneți?

-Ceva tot atât de dezastruos, răspunse Peruggio. Analiza fragmentelor găsite sub Sfinx nu ne-a adus nimic nou – bucățile de papirus și pergamentele datează din epoci diverse, de dinaintea primelor piramide până la Ptolomei. Asta ne confirmă doar că acolo a fost o bibliotecă străveche, de acum cel puțin opt-zece mii de ani, care a funcționat milenii în șir fără întrerupere.

-Și spre care duceau coridoare subterane, plecând de la piramide, adăugă Ulrich. Morții nu umblă, iar morții-vii n-au nevoie de coridoare, noi putem pur și simplu dărâma un perete și ieși pe acolo. Asta nu arată decât că prin piramide circulau oameni vii, care mergeau la biblioteca de sub Sfinx ca să consulte înțelepciunea străveche. Se potrivește, nu? Piramidele – observatoare astronomice și depozite de documente vechi sună mult mai credibil decât morminte.

Steve se întoarse nebăgat în seamă și se așeză în fotoliul lui de lângă șemineu. Focul ardea vesel din nou – Ulrich folosise o banală cutie cu chibrituri pentru asta.

-Ar mai fi smaraldul găsit de Serafina, zise Peruggio scoțând piatra din buzunar. Am sperat prea mult examinându-l, dar e dintr-o epocă târzie.

-Pietrele nu pot fi datate cu carbon-14, îi servi Ulrich replica pe care tânărul o rostise cândva în Egipt, în fața Sfinxului.

-Pietrele nu. Dar o literă grecească „omega” vizibilă sub lupă spune multe despre vechimea acestui smarald. Dacă a făcut parte

dintr-un obiect mai mare, acela nu putea fi decât tabla lui Hermes Trismegistos, despre care știm că era o copie a celei a lui Thot.

Piatra trecu în mâna lui Steve, care o duse fulgerător la gură.

-E moale! Cu greu m-am ferit să n-o sparg, dar o pot zgâria. Nu vă gândiți că piatra verde a cunoașterii, dacă e atât de prețioasă, ar trebui să fie indestructibilă? După părerea mea e o piatră în stare să zgârie un diamant natural. Așa, originea ei nepământeană ar fi clar dovedită.

Îl priviră surprinși.

-Steve are dreptate, vorbi Peruggio primul. Dar aș da oricât să știu prin ce anume devine o piatră atât de valoroasă încât să se pornească un război pentru ea. Mi-e teamă că până nu voi putea înțelege sensul căutării noastre, n-am nici o șansă în toată încercarea asta. Și ar mai fi blestemata de inscripție, „agora”, pe care e posibil s-o fi interpretat greșit.

-Ce inscripție?

-Asta, răspunse Serafina curiozității lui Steve, extrăgând dintr-un buzunar una din fotografiile făcute în sala de sub Sfinx.

-Amber, șopti Steve privind fotografia.

-A luat-o pe ulei, bombăni Ulrich. Dacă începe iarăși să vorbească despre soră-sa, nu va termina decât în zori. Are o obsesie pentru Amber a lui.

-Cu tot respectul, nu, creatorule! (Serafina remarcă în treacăt politețea de care Steve trebuia să dea dovadă ca să-l contrazică pe Ulrich). Dar dacă există cineva în stare să citească înțelesuri ascunse într-un text, sora mea Amber este aceea. Ați fost s-o vedeți?

-Nu, dar vom pleca imediat după Anul Nou, făcu Peruggio. N-am uitat ce mi-ai cerut, voi veghea asupra ei.

Steve scoase un nasture dintr-unul din multele lui buzunare. Părea un nasture vechi, comun, de la o cămașă bărbătească.

-Dă-i asta și spune-i că ea a avut dreptate, eu m-am înșelat. Ai grijă să nu-l pierzi – am ucis ca să recuperez nasturele ăla.

Se întoarse cu fața spre foc și începu să se tânguie:

-Mi-e dor de Amber și creatorul meu spune că nu o voi revedea niciodată.

Serafina se apropie și-l atinse ușor pe umăr.

-Ai iubit-o cu adevărat?

-Da, din tot sufletul.

-Atunci ține minte că iubirea înseamnă putere. Fii puternic și vei găsi calea să o revezi.

-Ce știi tu despre legile lumii noastre? izbucni Ulrich.

-Nu prea multe. Știu doar că nu vei îndrăzni să contrazici vorbele femeii pe care ai adorat-o în tinerețea ei.

Peruggio puse cu grijă nasturele într-un buzunar. Încercă să-i priceapă semnificația, dar odată cu transformarea, mintea lui Steve devenise o cutie închisă pentru el.

Cap.12: O pădure fermecată

„Cu Ulrich alături, nu voi muri niciodată de plictiseală”, își repeta Giovanna într-una. „Nu, nu voi muri de plictiseală, nici măcar aici”. „Aici” era un loc care îndemna la sinucidere – o pădure nesfârșită de stejar, golașă acum, în toiul iernii, cu niște nori plumburii agățați parcă de vârfurile copacilor, nori din care cădea continuu o ploaie măruntă și rece. Pădurea era străbătută de nenumărate cărări, dar era greu de ghicit unde duceau ele, pentru că la trei metri distanță de ochii unui observator uman, ceața înghițea tot peisajul. Pădurea se unduia lin după formele de relief ale terenului, niște coline extrem de domoale.

Ulrich își ținea iubita de talie, ca să-i facă loc sub mantaua lui neagră, impermeabilă, dar arunca încoace și încolo priviri îngrijorate – nu se simțea confortabil în locul acela și nici nu încerca să-și mascheze starea de disconfort. Treceau printre stejari bătrâni, năpădiți de vâsc („aoleu, ce de țepușe ar ieși de aici!”) iar Peruggio și Serafina își umpluseră buzunarele cu mici nimicuri pe care le cumpăraseră de la un vânzător de cărți poștale – dar toate nimicurile acelea erau din argint! Ulrich zăbovise și el în magazinul vânzătorului cu pricina și se hotărâse în final să aleagă un set de fotografii cu locuri din pădure, în josul cărora se găseau povestite legendele ținutului. Scrisul de pe fotografii imita destul de bine literele împodobite de pe manuscrisele medievale. Giovanna primise o frumoasă statuetă miniaturală reprezentând un cavaler călare, în armură, cu lancea ridicată. „Nici măcar eu nu am mai prins epoca turnirurilor. Păcat”, comentase Ulrich, deși Giovanna prefera să-l simtă strângând-o în brațe decât să-l vadă că se bate de dragul ei. Dar apreciase cadoul – în imaginația ei vampirul cu manierele lui galante se confunda cu un cavaler din baladele menestrelilor.

De undeva se auzea un menuet. Dădură de o parcare unde o caravană de tineri hippy scosese pe geamurile mașinilor boxe uriașe. Trăiau fără griji în rulotele lor, într-un dolce far niente și un abandon total, sfidând ritmul trepidant al civilizației. Ulrich îi privi mirat – oamenii ăștia se comportau exact ca nemuritorii, ignorau timpul și păreau că n-au alt scop în viață decât să se relaxeze. Dar

menuetul suna prea dulce în urechile lui mereu torturate de muzica modernă – o invită cu o plecăciune pe Giovanna la dans. Serafina și Peruggio băteau ritmul din palme, ascunși sub copaci, în vreme ce cei doi dansau nepăsători în ploaie. Câteva perechi de hipioți găsiră asta pe placul lor și-i imitară – nebunii atrag alți nebuni, din câte se pare! Când ultimele acorduri ale muzicii se stinseră, colonia începu să aplaude frenetic și să strige ceva spre perechea care pornise dansul.

-Ce spun? întrebă Ulrich, întorcându-se spre Peruggio.

-Că le-a plăcut, că ați dansat magnific.

Peruggio intră în vorbă cu oamenii aceia ciudați – a fi poliglot era una din abilitățile lui, dar conversația într-o limbă străină nu-l distrăgea de la cititul gândurilor. Înainte de a se despărți de ei, își strânseră mâinile cu gesturi largi. Hipioții schimbară muzica – urma o baladă melancolică – în timp ce Serafina și Peruggio, Ulrich și Giovanna își continuară drumul prin pădure.

-Ce ați vorbit? vru să știe vampirul.

-M-au întrebat dacă și noi am venit să-i căutăm pe cei argintii, răspunse Peruggio. Asta m-a mirat, pentru că de obicei oamenii maturi nu-i pot percepe.

-Cine-s ăia?

Dădură de un cerc de pietre. Peruggio își netezi impermeabilul lung și se așeză pe o piatră udă, apoi începu să vorbească:

-În povești li se spune în multe feluri: elfi, zâne, spiriduși, aproape fiecare popor are un nume pentru ei. Copiii cred în aceste ființe compuse exclusiv din spirit, nu din materie. Când cresc, pierd posibilitatea de a mai percepe magia, pentru că școala le orientează creierul spre rațiune. Oamenii pe care i-am întâlnit trăiesc în afara unei societăți organizate – nici ei nu au mers la școală, nici copiii lor nu fac asta. Au învățat totul acasă, fără să respecte ceea ce se numește o programă școlară. Mințile lor și-au păstrat prospețimea și capacitatea de a accepta inimaginabilul, iraționalul, iar unii dintre ei mi-au mărturisit că le-au văzut pe zâne.

-Lumea ce zice despre asta? vru să știe Ulrich.

Peruggio duse doar un deget la frunte, cu un gest fără echivoc.

-Adică ce? Sunt considerați nebuni?

-Cam așa ceva. Iar despre cătunul din pădure se vorbește că nu e locuit decât de indivizi care nu sunt zdraveni la cap.

-Există un cătun în pădurea asta?

-O, da, vom ajunge acolo în curând. Cred că-ți va plăcea – casele și-au păstrat arhitectura și aspectul din Evul Mediu, par desprinse dintr-un film turnat după o poveste pentru copii.

Își continuară tăcuți drumul prin ploaie. La intersecția cărărilor pădurii, în multe locuri se găseau megaliți ciudați. În apropierea unuia dintre ei, Serafina apucă și strânse cu putere mâna Giovannei.

-Lasă-mă să pătrund cu gândul în mintea ta și vei vedea ce văd eu!

Ulrich privi îngrijorat la chipul iubitei lui, pe care se așternuse o expresie de mirare fără margini. Ochii Giovannei priveau în gol, printre buzele ei întredeschise nu ieșea nici un sunet. Când Serafina îi dădu drumul mâinii, ochii Giovannei redeveniră vioi și concentrați. Se uită atentă la piatra, mai înaltă de un stat de om, din fața ei.

-Acum nu mai e nimic, dar când m-ai luat de mână am văzut și eu. Voi mereu vedeți astfel?

-Da, răspunse surâzând Serafina. Și Peruggio și eu putem vedea spiritele pădurii.

-Dar e minunat! Acum înțeleg de ce vă place locul ăsta și de ce ați vrut să venim aici.

-Ce naiba se petrece? Îmi spune și mie cineva? bombăni Ulrich.

-Erau două făpturi în dosul pietrei, dragul meu. Probabil zâne sau ceva de soiul acesta, dansau și pluteau deasupra cărării, lămuri Giovanna. Nu erau mai consistente decât un abur, vedeam prin ele drumul și copacii, dar sclipeau argintiu și erau nespus de frumoase.

-Le-a atras dansul vostru, șopti Peruggio. Cei din lumea imaterială sunt curioși și le place tot ce este delicat sau artistic. Erau o mulțime deunăzi în parcare, făcuseră un cerc în spatele oamenilor și vă priveau cu plăcere dansând. Au decis că, dacă puteți dansa atât de frumos, nu sunteți răi și nu trebuie să se ascundă. Ei știu că Serafina și eu îi putem vedea dar de regulă se tem să se arate. Zgomotele puternice, mișcările iuți, oamenii îi fac să se simtă amenințați și atunci se retrag în lumea lor. Nu au încredere decât în copiii mici și în sufletele pure și lor li se arată. De asta se spune

uneori că fantezia copiilor e prea bogată, dar de fapt copii nu mint, spun numai ceea ce ei văd și ceilalți nu pot vedea.

-Cred că locul meu nu e aici, mormăi Ulrich. Suflete pure… auzi la el!

Trecură de luminișul în care fusese construit cătunul – vreo zece-cincisprezece case, foarte bătrâne dar cu flori și perdele din dantelă albă, lucrată de mână, la ferestre, se înghesuiau unele în altele.

-Pentru un sat locuit numai de nebuni, nici nu arată așa de rău, constată Ulrich.

Nu se vedeau oameni pe nicăieri – ploaia sâcâitoare alungase în case toată suflarea, începând cu proprietarii caselor și terminând cu animalele lor domestice. Cei patru își continuară plimbarea insensibili la apăraia care curgea din cer neîntrerupt. Alte coline, alte luminișuri, alți menhiri, aceeași ploaie. Dar spiritele argintii ale pădurii refuzau să se mai arate…

-Doar n-or fi fraiere, pe o vreme ca asta, comentă vampirul.

-Lasă-le timp, vorbi Peruggio cu glas domol. Nu au mai văzut una ca asta și ne studiază, ca să știe dacă le suntem prieteni sau dușmani.

-Ești Mediatorul, se indignă Serafina, nu e destul pentru ele? Bănuiesc că au aflat lucrul ăsta!

-L-au aflat, dragostea mea. Dar nu pot înțelege ce caută două spirite albe – ei așa ne consideră – împreună cu o ființă omenească și cu un prădător. În pădurea de la Broceliande se spune că n-ar exista animale de pradă, dacă excludem pisicile celor din sat, care mai poftesc uneori la păsări. Oamenii și legendele povestesc că Merlin, vrăjitorul, a lăsat rânduiala asta înainte de a se retrage în mormânt să se odihnească.

-Altul ca mine? Își pierde și ăsta ziua în pământ, așteptând noaptea ca să se apuce de ritualurile lui magice?

-Nu, Ulrich. Merlin doarme până când va fi iar nevoie de el ca să salveze omenirea. Legendele spun însă că somnul nu-i e prea adânc și că uneori mai săvârșește vrăji chiar și în zilele noastre. Există dovezi filmate pentru asta.

-Ceeee? L-a filmat cineva pe Merlin?

Peruggio izbucni în râs.

-Doar indirect, pentru că nu se arată muritorilor. Dar când, într-o vară secetoasă, a izbucnit un incendiu de pădure, oamenii s-au dus la fântâna lui Merlin și i-au invocat spiritul, într-un ritual de aducere a ploii. Într-un sfert de oră s-a declanșat o furtună cumplită, care a stins pe dată ceea ce pompierii n-au reușit după o lună de muncă. Există și un monument pentru asta.

-Tare tipul! Vreau să văd fântâna și monumentul acela.

-Păi, ezită Peruggio, fântâna am ocolit-o nu cu mult timp înainte. Ai fi adus și mai multă ploaie, ca să te convingi că funcționează, iar apă avem din belșug pe-aici. Spre norocul tău, ești singurul dintre noi care nu poate face guturai.

Ulrich se burzului.

-Adică îți închipui că m-ar bucura să o știu pe Giovanna mea răcită?

-Vezi, aici e problema. Spiritele pădurii te consideră un dușman prin natura ta, dar nu înțeleg comportamentul tău – ocrotești un om pe care ar fi trebuit să-l ataci, ai grijă de Giovanna, o aperi de ploaie și ne însoțești pe noi, ființe ale luminii. Ne urmăresc de cum am intrat în pădure.

-E de rău?

-Nu, spiritele nu fac rău nimănui. Doar se ascund, ca să nu poată fi găsite. Dacă s-ar fi temut, ar fi dispărut până acum, așa ca nici măcar noi să nu le simțim prezența.

-Asta e, n-am ce face. dacă nu sunt binevenit aici, poate ar fi mai înțelept să mă întorc la hotel și să vă aștept acolo. Eram curios să văd pădurea lui Merlin, acum am văzut-o. Voi aveți ceva de aflat, iar eu vă încurc.

-Nu vrem să pleci, șopti Peruggio. Lasă-le doar timp să te studieze și să se obișnuiască cu tine. Vor înțelege că nu ești un tip rău. Vom merge oricum împreună până la monumentul de care ți-am pomenit, pe care tot voiai să-l vezi. De acolo o potecă te scoate rapid din pădure, dacă vrei neapărat să pleci.

Ulrich mormăi ceva pentru sine, dar nu se depărtă de ceilalți. Acum cărarea cobora pe o coastă cu ierburi țepoase, ducând peste lespezi din granit gri-roșcat. Înaintau cu grijă, ploaia făcând lespezile să alunece.

-Uite-te în jos, la dreapta ta, îi spuse Peruggio lui Ulrich pe la jumătatea drumului.

În locul unde poteca ajungea pe fundul plat al văii, în pădurea desfrunzită se zărea ceva lucind auriu.

-E copacul de aur, lămuri Peruggio. Până la el ajunsese incendiul, atunci când spiritele pădurii s-au hotărât să stingă focul. Oamenii au făcut un sanctuar după vechea tradiție druidică, pentru a mulțumi spiritelor.

Ulrich se opri mut în fața monumentului. Într-un careu de bolovani prelucrați, așezați unul lângă celălalt cu muchiile ascuțite îndreptate în sus ca niște sulițe, se găsea un singur arbore – un trunchi masiv din care se ramificau patru crengi aproape simetrice, orientate spre cele patru puncte cardinale. Crengile se arcuiau frumos, amintind de forma unei lire. Și tot acest copac, trunchi și coroană, era îmbrăcat în aur și se detașa de fundalul întunecat al unor trunchiuri carbonizate, mărturii moarte ale incendiului de demult. Poteca se strecura chiar prin fața copacului de aur, iar mai jos de firul potecii un izvor forma o cascadă micuță.

-E minunat, exclamă Ulrich plin de încântare.

Giovanna veni lângă el, cu ochii strălucitori. Peruggio și Serafina se bucurau de surpriza plăcută făcută prietenilor – ei cunoșteau bine pădurea și-i legau multe amintiri de locul acela.

-Simt magia, zise Ulrich. Nu o văd, dar percep o vibrație în aer și știu că e un loc magic.

Pe dată se stârni un vânt șuierător, rece, care scotea sunete lugubre printre pietre și copaci.

-E tot ce aveam nevoie, făcu Serafina nemulțumită.

-Nu e un fenomen natural, iubito. Ulrich a spus că simte magia și ființele imateriale nu sunt de acord cu asta. Pentru ele, un vampir nu poate simți așa ceva.

-Eu credeam că acele chestii argintii pe care le tot vedeți voi sunt grațioase, dar cum pot arăta niște zâne cu capul pătrat? Cum adică n-aș putea să simt magia? Pentru că sunt vampir n-am voie să mă ocup decât de ucis oameni?

Ulrich privi cerul plumburiu.

-În fine, nu e chiar noapte, dar sper să le pot arăta că se înșeală.

Se aplecă spre pământul ud și-și ținu palma puțin deasupra solului, în timp ce buzele i se mișcau fără să scoată un sunet. Apoi se ridică mulțumit de sine – în iarbă ardea cu flăcări jucăușe, albastre și aurii, un mic foc. Giovanna îi găsi repede o întrebuințare practică – veni să-și încălzească palmele înghețate.

-Mmmm, cât e de plăcut, murmură ea.

Peruggio și Serafina se priviră doar, cu chipuri mirate. Se gândeau la același lucru: nu se spunea nicăieri, în nici un tratat de magie, că un vampir ar fi capabil să producă prin vreo metodă oarecare puțină căldură. Atmosfera mohorâtă păru să se lumineze și o mână a Serafinei atinse umărul Giovannei, care continua să se încălzească la foc.

-Privește în jurul tău!

Giovanna exclamă un „oooooh" prelung. Ceea ce luase drept o rază de soare strecurându-se printre nori erau mii de ființe argintii care se iveau din pădure, vizibil atrase de focul lui Ulrich.

Peruggio scoase dintr-un buzunar una din micile amulete de argint cumpărate înainte de a intra în pădure și o ținu în palmă astfel ca limbile focului să o atingă. Mâna aparent fragilă a fiului luminii putea stăpâni energii uriașe, iar micul foc nu-i făcea nici un rău.

-Ce-i aia? întrebă Ulrich.

Peruggio veni și-i puse sub nas obiectul din argint. Vampirul îi privi cu atenție, fără să-l atingă. Era un desen simplu, din linii curbe: dintr-un punct comun porneau trei spirale frumos conturate.

-Este un triskell, un simbol străvechi, lămuri Peruggio. Oamenii zic că e de origine celtică, dar ai mei îl cunoșteau cu milioane de ani înainte. Cele trei spirale reprezintă apa, aerul și focul, elementele primare ale Universului magic. Rotite în sens invers acelor de ceasornic, simbolizează viața. În sensul acelor de ceasornic sunt simbolul distrugerii și al morții. Vino cu mine, să vedem dacă ofranda noastră va fi acceptată.

Îl conduse de-a lungul pârâului care-și avea izvorul lângă copacul de aur. După câțiva zeci de metri, firicelul de apă se vărsa într-un lac cu undele sclipind argintiu, chiar și sub cerul ca plumbul. Peruggio dădu drumul micului medalion în apele lacului, care-l înghițiră de îndată. Câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi un abur alb începu să se ridice din lac. Vântul îl răsucea și-l purta încoace și

încolo, dându-i în cele din urmă o formă de siluetă vag umană. Serafina veni și ea, urmată de Giovanna care se îndurase greu să renunțe la încălzitul mâinilor.

-Ulrich, dă-mi mâna, zise Peruggio Giovanna, tu treci de partea mea cealaltă și întinde o mână Serafinei, care va încheia șirul. Spiritul lacului va vorbi în gândul meu, în felul acesta veți putea auzi și voi răspunsurile lui.

Formară un lanț uman pe malul apei. Serafina și Peruggio își goliseră între timp buzunarele de toate micile obiecte din argint cumpărate – Ulrich văzu surprins că reprezentau soarele, diverse tipuri de corăbii sau frunze de arbori, dar desenul cu cele trei spirale apărea pe fiecare.

-Legendele spun că fundul lacului ar fi pavat cu argint, sau că în adâncul apei s-ar găsi un palat din argint pur, în care se ascund zânele, spuse Peruggio. Adevărul e că argintul e un dezinfectant natural pentru apă, o purifică și o face benefică pentru sănătate. Cred că de aici se trag toate poveștile.

Ulrich doar bombăni. El nu constatase vreodată că Lacul Dracului trebuia dezinfectat cu argint, un pic de clor era la fel de bun pentru asta. Și-apoi nu înțelegea atracția spiritelor pentru argint, când în apropiere se găsea copacul de aur. Cu aurul, alta era socoteala – galben și luminos ca soarele, putea fi considerat într-adevăr un metal nobil. Și-apoi Giovanna, care se pricepea la bijuterii, se bucura foarte mult să primească de la vampirul ei cadouri din aur – nu era ăsta un criteriu destul de bun pentru a diferenția regele metalelor de orice tinichea lucitoare? Apoi remarcă fețele concentrate ale celorlalți și încercă – zadarnic – să-și îndrepte atenția spre aburul alb de la suprafața apei. Dacă în vreun fel chestia aia putea vorbi, el unul nu auzea nimic. Era mult mai distractiv să urmărească clipocitul micilor valuri de pe lac sau să-și rătăcească privirea spre copacul de aur, aflat acum în spatele lor. Când își dădură drumul mâinilor și lanțul se destrămă, Ulrich scoase din buzunar aparatul de fotografiat – avea în fine o ocupație concretă, demersurile pur spirituale fiind pentru el ceva greu de înțeles. El avea alături o zână în carne și oase, nu trebuia să caute făpturi argintii printre copaci. Iar zâna știa că venise momentul să-și ia în serios rolul de fotomodel – așadar poza dezinvoltă lângă copacul de

aur, pe malul lacului, la cascadă, la vărsarea izvorului în lac, lângă trunchiurile carbonizate lăsate de incendiu…Giovanna despletită și rebelă, Giovanna cuminte, cu părul strâns, Giovanna pasională și sălbatică, Giovanna romantică, Giovanna peste tot. Serafina și Peruggio doar priveau și rădeau – fiii luminii nu puteau fi fotografiați, energia lor ardea filmul sau distrugea cardul de memorie, asemenea soarelui de amiază. Dar îi încânta bucuria celor doi – de când se întorsese de la Roma, Giovanna părea mai îndrăgostită ca oricând, iar după Ulrich nu trebuia niciodată să aștepte. „Dragostea e bună când e fierbinte ca focul iadului”, obișnuia să spună acesta. „Iar noi vampirii ne pricepem la asta mai bine decât oricine”.

Ajunseră la hotel pe înserat, rebegiți de frig, exceptându-l pe Ulrich care se simțea confortabil ca de obicei. Hotelul fusese ales de vampir, mândru nevoie-mare de alegerea lui. După ce vizitase o mulțime de locuri care-și luaseră numele de la Sfântul Graal – Ulrich strâmbase din nas, obiectând că nu va sta niciodată într-o clădire care are ceva sfânt în ea, fie doar și firma de neon de deasupra intrării – se stabiliseră la „Armele regelui Arthur”, care dispunea de propriul restaurant într-o clădire aflată peste drum, botezat „La Merlin, vrăjitorul”. Clădirea hotelului îi câștigase pe loc simpatia lui Ulrich – o casă de piatră cu două etaje, îngustă dar foarte înaltă, cu o firidă pe fațadă în care fusese așezat un schelet de piatră. Sub opera de artă destul de macabră, dar fără îndoială veche de secole, ca și casa, se găsea inscripția „Ankou”, cu litere gotice. Ulrich declară pe dată că-l plăcea pe individul cu pricina. Peruggio izbucni în râs și explică:

-Uri, „Ankou” în bretona înseamnă moarte. Pe vremuri se puneau asemenea sculpturi la colțurile caselor în care cineva murea pe mare. Acum câteva sute de ani oamenii pe aici nu aveau altă bogăție decât peștele, dar apele pline de stânci subterane ale Mării Mânecii erau foarte primejdioase pentru barcagii și mulți mureau înghițiți de apele furtunoase. Se credea că statuia de pe fațadă i-ar fi spus morții că respectiva casă fusese proaspăt îndoliată și ea pleca

să-și găsească următoarea victimă în altă parte. Cu timpul s-a ajuns ca majoritatea caselor să posede un asemenea simbol și scheletul să fie considerat purtător de noroc, ca un fel de potcoavă apărătoare de nenorociri.

Ulrich ascultase explicația cu răbdare, dar tot declară că lui domnul Ankou îi era tare simpatic. Și, la drept vorbind, vampirul făcuse o alegere excelentă: de pe un culoar îngust și plin de uși se intra într-o cameră de zi cu mobilă masivă, de epocă, din care pornea o scară interioară de lemn, în spirală, spre un balcon aflat sub tavanul în pantă. În balcon se deschideau ușile a două camere micuțe dar cochete, fiecare cu baia ei. Aranjamentul le convenea de minune, camera de zi fiind folosită ca loc de discuții. Hotelierul era și el mulțumit – unde mai găsea clienți în extrasezon, pe vremea aceea mohorâtă?

Serafina zâmbise amabil hotelierului și neveste-sii, o pereche bătrână cu părul alb, apoi constată:

-Stăm bine aici, putem vorbi cu voce tare și fără jenă despre misiunea noastră. Gazdele vor să pară oameni moderni, imuni la ce spun poveștile, dar de fapt el încuie cu trei rânduri de chei ușile peste noapte, ca să nu intre demonii de-afară, iar ea ține sub pat o bucată de lemn putred găsită pe plajă – crede că a avea prin casă ceva scăpat dintr-un naufragiu te ferește de furia mării. Orice ar auzi de la noi, vor ține doar pentru ei ca să nu se spună că sunt superstițioși, dar vor crede totul, până la ultimul cuvânt.

A doua zi după vizita în pădurea Broceliande, pe Ulrich îl trezi glasul Serafinei. Vampirul nu era – încă – nevoit să se dedea la plimbările lui nocturne – băuse înainte de plecarea din Sasca doi litri de sânge sintetic, pregătit cu drag de Giovanna după întoarcerea ei de la Roma și asta îi ajungea pentru cel puțin o lună. În absența partidelor de vânătoare, Ulrich își petrecea nopțile în alt mod și Giovanna apărea în fiecare dimineață roșie la față, cu părul încâlcit și cămașa de noapte mototolită îngrozitor, dar extrem de bine dispusă. Ulrich sări din pat de cum îl strigă Serafina și năvăli în camera de zi. În pijamaua de satin violet, cu ochii somnoroși, arăta mai uman ca niciodată. Doar paloarea îl trăda – nu apucase încă să pună mâna pe trusa de farduri a Giovannei, pe care cei doi o împărțeau frățește.

Serafina și Peruggio ședeau la masă, strălucitori în frumusețea lor perfectă. Ochii lor imenși păstrau o urmă de cerc argintiu în jurul irisurilor, pielea le era ușor argintie, sclipind în lumina din încăpere. Păreau odihniți, deși pentru cine știa să interpreteze reflexele de diamant din ochii lor, era clar că nu-și prea pierduseră noaptea cu somnul. Serafina ținea în mână aparatul de fotografiat al lui Ulrich, legat printr-un cablu subțire de laptop.

-Vrei să-ți vezi pozele de ieri?

-Desigur!

-În ordine, dar să știi că va trebui să le editez un pic în Photoshop. Lumina din pădure a fost prea slabă ca să iasă bine.

Ulrich căută în memorie cuvântul Photoshop – parcă-l auzise și pe Steve vorbind despre asta și se întrebase dacă e o blasfemie, o nouă înjurătură sau un termen din esperanto. Dar dacă și Serafina amintea de Photoshop, putea să aibă încredere – probabil respectiva editare urma să lase intact aparatul de fotografiat, care de fapt aparținea Giovannei.

Serafina se apucă să îmbunătățească fotografiile și Ulrich se lămuri ce voia să fie aceea „editare" – una câte una, poze atât de întunecate că păreau a fi fost făcute noaptea se luminau, căpătau contrast și claritate. Cu toate că ochii vampirilor văd mult mai bine decât cei umani, mai ales la lumină slabă, Ulrich trebui să mulțumească Serafinei pentru editate: fără munca ei, Giovanna n-ar fi reușit să distingă nimic în cadrele din pădure. Până când Giovanna apăru de la etaj, Serafina terminase lucrul și Ulrich își arătă mândru pozele – iubita lui apărea în toate imaginile și vampirul făcuse dovada că, măcar în modul automat, știa să folosească aparatul de fotografiat.

Serafina, care manevra pozele pe laptop, strânse mâna lui Peruggio și mări o fotografie, până când aceasta păru să explodeze pe ecran.

-Vedeți și voi? N-aș fi crezut că elemente din lumea imaterială pot să apară în poză!

Trei capete se apropiară curioase de ecranul calculatorului.

-Corpurile fizice sunt alcătuite din materie și energie, vorbi Peruggio. Oamenii și alte ființe materiale – îi aruncă o privire lui Ulrich – nu sunt conștiente decât de partea lor fizică. Lumina are

caracter dual – este undă, deci energie și flux de electroni, deci materie. Ne-am luat numele de fii ai luminii nu de la sistemul stelar al planetei noastre de origine care, cu doi sori, nu cunoștea noaptea, ci de la caracterul nostru dual de care suntem perfect conștienți. Structura noastră fizică este asemănătoare luminii, ceea ce explică ușurința cu care ne putem dematerializa. Materialul de baza al fotografiei fiind lumina, ea va putea capta ambele aspecte ale realității – cel fizic și cel energetic, cu condiția ca energia să nu depășească puterea de redare a filmului sau a suportului de memorie. Așadar nu văd de ce spiritele pădurii, ființe energetice, n-ar putea să apară în poză.

Serafina selectă un fragment din fotografie – o reprezenta pe Giovanna în fața copacului de aur. Părea că aerul fusese încărcat de particule fine de praf sau de zăpadă, pentru că mii de minuscule puncte albe pluteau în jurul capului Giovannei. Serafina se apucă să mărească pe ecran un colț al pozei – punctele se transformară în mici bulgări de nea albi, dar Serafina insistă până când sferele albe dădură la iveală capete clar conturate, cu ochii mari și curioși, sprijinite pe trupuri eterice prin care peisajul era vizibil.

-Da, chiar așa le-am văzut, sunt spiritele pădurii, confirmă Giovanna.

-Eu n-am văzut și n-am auzit nimic, recunoscu Ulrich, dar tot stau și mă minunez. N-aș fi crezut că există!

-Păi trei sferturi din oameni nu cred că cei ca tine există!

-Nici pâinea feliată nu crede în prăjitorul de pâine, replică Ulrich pe tonul lui rece de mucalit.

-Deci n-ai auzit răspunsurile spiritului din lac? Peruggio îl privi nedumerit. Dar ce făceai atunci cu expresia aceea încordată pe chip?

-Mă întrebam de ce oamenii și cei ca voi prețuiesc argintul când dispun de aur și în general mă gândeam că ceremonia stranie și nu foarte interesantă la care luam parte trebuia să se termine cumva.

-Te plictiseai de moarte, cu alte cuvinte, râse Peruggio.

-Ei, și tu! În ultimii cinci sute de ani am prins și momente mai rele. Dar totuși aș vrea să știu dacă plimbarea aceea interminabilă prin ploaie și-a avut rostul.

-Da, a mai adăugat o întrebare la cele existente până acum. Știi cumva ce însemnătate poate să aibă pământul străbunilor?

-Că spiritul din lac suferea de o formă gravă și degenerată de patriotism, răspunse Ulrich imperturbabil.

-De fapt a vorbit de pământurile străbunilor zei, când l-am întrebat de piatra verde a cunoașterii. „Mergeți și găsiți pământurile străbunilor, pământurile zeilor, acolo se află îngropată piatra cunoașterii”, așa mi-a spus.

-Atâta tot?

-Despre misiunea noastră, da, zise Peruggio.

-Și ce era cu soarele? vru să știe Giovanna.

-Era răspunsul la o întrebare pur personală, pe care mi-a citit-o în minte, nici n-am apucat să o formulez. A spus: „dorința voastră cea mai fierbinte se va împlini când soarele va sta în punctul cel mai înalt al cerului”.

-Dar ce vă doriți voi? Nu vreți să găsiți tablele de smarald sau piatra verde a cunoașterii sau cum naiba se numește obiectul acela?

Peruggio oftă.

-Ba da, ne dorim asta foarte mult, bineînțeles, de piatra cunoașterii depinde viitorul omenirii. Dar piatra cunoașterii e misiunea mea de Mediator, ca să zic așa, misiunea mea de serviciu. În afară de asta, suntem și noi oameni – sau aproape oameni - și putem avea dorințele noastre pur omenești. Iar spiritul lacului a mai spus că cele două dorințe sunt legate, ca și cum nu am avea dreptul la o viață particulară, numai a noastră.

Mai târziu în cursul zilei, Ulrich o chestionă pe Giovanna:

-Auzi, iubito, ce dorință așa de imposibil de îndeplinit ar putea să aibă ăștia doi? Casă au, bani au, tineri, frumoși și sănătoși sunt, ce le mai lipsește?

-Nu știu, Uri, de ce nu-l întrebi tu pe Peruggio ce vrea?

-Pentru că a zis că e ceva personal și mă gândeam că ar fi o treabă cam impertinentă să-l descos așa, fără pic de jenă.

-Păi atunci nu-l descoase, poate va vorbi și singur.

De fapt Giovanna mințea de înghețau apele – avea ea o bănuială legată de dorința celor doi tineri, dar era convinsă că vampirul n-ar fi înțeles nimic și prefera să-și păstreze ideile numai pentru sine, ca să nu-și complice existența.

Spre după-masă, Giovanna își găsi prietena uitându-se la alte poze pe care le descărcase din micul aparat de fotografiat. Ulrich își făcea de lucru cu telecomanda televizorului, schimbând canal după canal. Cum franceza nu o prea înțelegea iar din bretona locală nu pricepea o boabă, se plictisi repede și se duse lângă Peruggio, care privea absent ploaia șiroind fără oprire pe geamuri.

-Pământurile străbunilor… pământurile zeilor… repeta într-una tânărul. Ce tâlc pot să ascundă cuvintele astea?

-Poate că spiritul acela din lac a vorbit în gol, ca să se afle în treabă, se hazardă Ulrich. De unde știe el ce-ți dorești tu?

-Știe, zise Peruggio, fără să dea nici o explicație. Iar vorbitul în gol poți să-l uiți. Am mai întrebat ceva odată, cu ani în urmă și mi-a dat un răspuns tot atât de alambicat ca și acum. Abia când am rezolvat problema mi-am dat seama că informația fusese corectă și că avusesem soluția sub nas tot timpul, numai că n-am știut să o văd.

Între timp Giovanna se așeză la masă, lângă Serafina și începu să-i explice ceea ce vedeau amândouă pe ecranul calculatorului:

-Uite, aici sunt copiii de la orfelinat, aici e bucătăria școlii, aici sunt maicile, asta era camera mea…

Urmau pe rând sălile de clasă, biserica orfelinatului, serbarea de Crăciun, împărțirea darurilor, fețele surâzătoare ale copiilor, interiorul și exteriorul mănăstirii, curtea, totul… Giovanna fotografiase cele mai nesemnificative detalii.

-Cum te-ai hotărât să donezi bani orfelinatului? De unde știai de el?

-Mi-a spus o fostă colegă de facultate, cu mulți ani în urmă. Sora ei se călugărise și intrase la San Lorenzo. Maicile au un orfelinat cu internat, școală și biserică. Acolo învață și copii din oraș, dar în general ele cresc copii abandonați de mici, lipsiți de dragostea părintească. Giovanna își șterse o lacrimă. Iartă-mă că plâng, dar copiii aceia fără familie erau atât de înduioșători! Eu am avut mamă și tată, dar uneori în copilărie mă simțeam ca un copil orfan – pentru

tatăl meu nu contau decât banii și afacerile mafiei, iar mama încerca să se strecoare prin viață ca o umbră, fără să fie băgată în seamă.

-Știu, Giovanna, știu ce copilărie infernală ai avut. Ai făcut bine că ai donat bani și jucării acelui orfelinat – asta nu-ți aduce înapoi copilăria pierdută, dar măcar îți ușurează suferința și îți alină sufletul.

Giovanna plânse încetișor o vreme, apoi își șterse ochii și spuse vioaie:

-Știi că am ajutat la bucătărie, ca să fac prăjiturile de Crăciun? Mănăstirea are câteva camere de oaspeți în apropierea orfelinatului și am locuit acolo. Cum orice mână de ajutor era binevenită, m-am oferit voluntară - și n-am regretat. Am două rețete noi de prăjituri – o minunăție - și una de cozonac, de mult n-ai mai mâncat o asemenea bunătate!

-Și eu am început să mă ocup cu așa ceva, făcu Serafina cu un aer modest.

-De ce? Voi parcă aveați nevoie de cafea, suc de fructe și soare, iar restul hranei era ceva facultativ.

-Iarna mai mâncăm și noi, ca oamenii. Dar în afară de asta, tata a avut o mulțime de oaspeți la Sasca, mama și bunica au apărut chiar în ajunul Crăciunului, așa că mi-a revenit mie bucuria să pregătesc obișnuitele tăvi cu prăjituri mărunte, cât să hrănească jumătatea de sat care a urcat la casa noastră.

-Și?

Serafina începu să râdă.

-Și se pare că m-am descurcat: pe tot parcursul șederii mele acolo, n-a fost nici un deces suspect, nici o intoxicație cu alimente, nimic. Încep să cred că voi deveni o gospodină perfectă. Să-mi dai și mie rețetele de la bucătăria mănăstirii, dacă nu sunt prea complicate.

Giovanna zâmbi.

-De la simplu la complicat, așa înveți. Ah, dacă ai ști cât de mult îmi lipsește o bucătărie adevărată și un soț pe care să-l îndop cu mâncare, mărturisi Giovanna coborând vocea ca Ulrich să n-o audă. El e un înger, bineînțeles și mă iubește ca nimeni altul, dar nu poate suporta mirosul bucatelor omenești, oricât s-ar strădui. Așa că am făcut o înțelegere – eu nu gătesc și el nu mă obligă să-l privesc când bea sânge. Așa fiecare parte e mulțumită.

-Păi dacă-ți lipsește atât de mult munca în bucătărie, ai putea să te mai duci pe la San Lorenzo. Crezi că te-ar refuza?

-Nici vorbă! De fapt am aranjat deja să-mi petrec Paștele acolo. Acum sunt mai liniștită, de când Ulrich are un fiu. Așa are și el pe cineva în grijă în afara mea și nu mă simt vinovată că eu îi ocup tot timpul.

-Timpul lui e eternitatea, replică Serafina. Crezi că nu se bucură de fiecare clipă petrecută cu tine?

-Ba da, dar tot îmi place să știu că se ocupă de Steve. E cumva așa de …patern, deși n-am idee dacă vampirii cunosc acest sentiment.

Serafina continua să privească fotografiile, discutând de una, de alta. Deodată se opri în mijlocul frazei.

-Ce…ce-ai pățit?

-Eu pe băiatul ăsta l-am mai văzut undeva, răspunse cu greutate, arătând spre o poză în care se vedea un grup de copii. În mintea ei, blestema pentru prima oară clipa când devenise o fiică a luminii – era exclus să poată minți. Și știa bine unde zărise, preț de o clipă, figura senină a acelui adolescent bronzat, frumos la chip: în gândurile Giovannei, când ea fusese panicată la incendierea casei vampirului.

Giovanna, din fericire, nu mai avea chef de discuție. Zise cam peste umăr „cred că te înșeli” și se retrase în camera ei și a lui Ulrich, pretextând că avea nevoie de somn. Cum Ulrich obișnuia să o țină trează o mare parte a nopții, explicația Giovannei era perfect normală.

Serafina se simți neplăcut după acel schimb de cuvinte. Știa că indiscrețiile pot distruge o prietenie, ținea sincer la Giovanna și n-avea de gând să o piardă. Dar nu-i putea explica ce se întâmplase în clipele de panică și cu ce putere strigaseră gândurile Giovannei atunci când își simțise viața amenințată de bătăușii pe motociclete din Oravița. Pentru ea era limpede că prietena cea mai bună îi ascundea un secret și se temea că de-acum iubita lui Ulrich îi va evita prezența, de teama abilității ei de a citi mințile oamenilor. Își spuse că trebuia să discute cu Peruggio – el, cu tactul lui, va găsi desigur un mod de a ieși basma curată din toată istoria.

Dar nu mai avu timp – a doua zi se despărțiră de Ulrich și Giovanna, care plecau înapoi la Sasca. Ulrich voia și el s-o vadă pe Amber, dar hotărâse să-și lase prietenii să meargă înainte, pentru a încerca să afle de la John ce era așa de special la fata aceea. El urma să ajungă în Canada mai târziu, după o săptămână sau două petrecute acasă. Chiar dacă nu avea nevoie încă de o nouă porție de sânge, prefera să se întoarcă la rezervele de sânge sintetic ale Giovannei - zilele și nopțile cumplitei transformări a lui Steve îl traumatizaseră și evita pe cât posibil sângele uman, ca să nu se lase atras în tenebroasa lume a demonilor.

În zori părăsiră toți patru cu un avion de linie negurile cețoase ale Bretaniei, menhirii, dolmenele, pădurile bătute de ploi și legendele străvechi. Se strânseră în brațe cu drag pe aeroportul de la Roissy, Peruggio și Serafina zburând peste Atlantic, iar Giovanna și Ulrich înapoi la Timișoara, via Viena.

-Să aveți grijă de voi, zise Giovanna îmbrățișându-i.

Serafina observă ușurată că momentul penibil din ziua precedentă părea să nu fi lăsat nici o urmă în comportamentul Giovannei. Era deschisă la suflet și la chip, prietenoasă ca întotdeauna.

-Să-mi scrii, da? ceru Serafina. Și tu Ulrich, de-acum Steve te-a învățat să trimiți mailuri, nu mai ai nici o scuză.

Vampirul râse.

-Nu vă scriu dacă nu-mi răspundeți! Și, sincer, prefer scrisorile adevărate, pe hârtie, în plicuri parafate cu ceară roșie.

-Demodatule, pufni Serafina.

Peste o oră, din avionul tinerilor nu mai rămăsese decât un punct în zare, pe care ochii ageri ai lui Ulrich îl urmăriră până când se pierdu dincolo de nori.

-Sper ca drumul în Canada să fie mai cu noroc decât călătoria asta fără rost la Broceliande. A fost o pierdere de vreme – auzi, „pământurile zeilor”. Toată lumea știe că zeii trăiau în cer! La ce să fi avut nevoie de pământuri? Se ocupau cumva cu agricultura?

Giovanna zâmbi.

-Ulrich, eu chiar am văzut ființele acelea argintii. Nu fii supărat fiindcă ești singurul căruia au preferat să nu i se arate și acceptă că avem un indiciu în plus, oricât de curios ar suna.

-Bine, fie. Dar dacă am fost tratat ca un vampir, voi proceda ca un vampir: dacă sora lui Steve nu ne ajută, îi beau sângele până la ultima picătură. În felul ăsta scap și de gura lui ăla-micu – Amber în sus, Amber în jos. Ar fi cea mai inteligentă mișcare cu putință din partea mea!

Giovanna nu putu decât să dea afirmativ din cap – Ulrich trebuia să creadă, măcar din când în când, că are dreptate și că iubita lui umană se teme de el.

Cap.13: Eliberarea de trecut

„Dragii noștri, după o călătorie lungă dar plăcută peste Atlantic, am ajuns la destinație cam la aceeași oră la care am plecat din Paris, datorită decalajului de fus orar. Aici e iarnă adevărată, nu așa ca în Europa – e foarte frig și ninge, în oraș e zăpadă mare. John ne-a primit la aeroport și s-a împotrivit categoric dorinței noastre de a ne caza în orășelul lui Amber. Zice că într-o localitate mică toți ochii sunt pe nou-veniți și am deveni ținta tuturor indiscrețiilor. Așa că iată-ne la etajul treizeci al unui zgârie-nor, într-o clădire care are de toate: birouri, vreo două hoteluri, o mulțime de magazine și un centru comercial uriaș la subsol. Priveliștea e frumoasă, dar nu știm dacă v-ar face plăcere agitația continuă și aglomerația de pe-aici. John are o cameră lângă a noastră – am discutat cu el despre ultimele întâmplări prin care am trecut și doar a clătinat din cap. Pe Amber nu am apucat să o vedem încă, deși am vorbit de câteva ori la telefon cu ea – are o voce plăcută, prietenoasă și ne-a tot invitat la ea acasă. Dar John ne tempereaza mereu, spune că fata are un handicap fizic și că se teme să nu-i facem rău. Nici eu, nici Peruggio nu pricepem această grijă exagerată. Deci după o săptămână nu știm nimic în plus față de ceea ce știam când am venit încoace. John are o mulțime de informații pe care nu le-a obținut însă de la colaboratorii lui și vrea să le verifice înainte de a le da crezare. Deocamdată nu ne dăm seama cum ar putea aceste informații să influențeze căutarea noastră. Eu sunt cam nerăbdătoare și nu foarte veselă, Peruggio zice că e din cauza iernii – adevărul e că n-am mai văzut soarele de o lună și mai bine, de când am plecat din Grecia. Soțul meu e la fel de afectat ca și mine de absența luminii solare, dar

mă îmbărbătează spunându-mi că în primul an e mai greu și că după terminarea căutării ne vom petrece iernile în cealaltă emisferă, unde acum e vară. Încerc să-l cred și să nu am senzația că alergăm după himere la nesfârșit. Sperăm că voi sunteți bine și că ne vom revedea în curând. Vă așteptăm cu drag aici – Serafina și Peruggio”.

Laptorul lui Peruggio scoase câteva sunete plăcute – programul de mail îl înștiința cu acordurile din „Oda Bucuriei” că primise un mesaj. „Venim. Uri” era conținutul acestuia.

-Laconic, dar măcar a răspuns rapid, observă Serafina. Când îi vezi corespondența, n-ai zice că e scriitor – abia leagă două cuvinte.

-Cred că suferă după pana de gâscă și ceara roșie de sigiliu, răspunse Peruggio zâmbind. Lasă-l în pace, măcar a reușit să-și pornească programul de poștă electronică. Învățăturile lui Steve n-au fost în zadar!

-Giovanna, te ador și-mi pare nespus de rău că trebuie să-ți cer asta. Dar n-am încotro – vom sta în camere separate și vei fi nevoită să suporți avalanșa de reporteri, care vor sugera cu neobrăzare că între tine și Nelly Noel ar exista legături dubioase. Însă numai peste zi, dragostea mea, pentru că seara voi veni la tine chiar dacă pentru asta ar fi necesar să farmec tot personalul hotelului, iar dacă vreun reporter va exagera cu întrebările, spune-mi și mă voi delecta cu el la cină!

-Chiar e nevoie de toate astea? întrebă Giovanna.

-Nu-ți dai seama ce se întâmplă acolo? sări Ulrich. Prietenii noștri pierd vremea degeaba în loc să meargă undeva la plajă în mările Sudului, o ocupație mult mai potrivită pentru ei în anotimpul rece. Lui John refuză să-i citească mintea, ca să nu-l supere, iar individul acela o protejează pe Amber de nu mă întreba ce și nu-i lasă s-o viziteze. Iar Amber e singurul om care ne-ar putea ajuta cumva, cel puțin asta susține Steve și un vampir se ferește să-i înșire baliverne creatorului său. Pe lângă atitudinea ciudată a lui John, mai avem de-a face și cu un orășel unde probabil fiecare apără secretele fiecăruia, o comunitate populată de bătrâni

suspicioși și babe curioase, în care nu poți pătrunde decât trăgând cu tunul.

-Ce legătură are asta cu noi?

-Are, făcu Ulrich. Oamenii ăștia care nu vor să vorbească despre ei vor fi încântați să afle bârfe și nimicuri despre noi. Pentru asta nu trebuie decât să-i adun într-o sală mare, unde prietenii noștri să le poată citi mințile în voie.

-Și cum faci asta?

Ulrich zâmbi.

-Cu o simplitate de-a dreptul elegantă. Editorul meu din Statele Unite mă tot bate la cap că a terminat traducerea în engleză a „Cărții Mediatorului” și vrea o lansare spectaculoasă. Un turneu de prezentare a cărții ar fi lucrul cel mai potrivit – e cazul s-o scot pe Nelly Noel din mânecă.

-Crezi că oamenii dintr-un orășel mic și izolat vor fi interesați de Nelly Noel?

-Iubito, orice om inteligent e interesat de cărțile mele, răspunse Ulrich cu toată modestia de care un vampir era în stare.

Peruggio se trezi dis-de-dimineață și se duse la fereastră. Uitatul pe geam părea singura activitate interesantă a zilei. Dădu draperiile grele la o parte și contemplă câteva clipe cerul alb, din care cădeau alene fulgi rari, până când privirea îi fu atrasă de cel mai apropiat turn, la fel de înalt ca și hotelul în care se cazaseră ei.

-Prietenii noștri au înnebunit, sau ce?

Serafina auzi și veni lângă soțul ei. Priviră muți cum o echipă de alpiniști utilitari întindea peste vreo douăzeci de etaje ale clădirii de peste drum un uriaș panou publicitar. Aceste anunța, cu litere de un stat de om, că celebra autoare de cărți horror Nelly Noel își va lansa următoarea carte printr-o lectură publică în mai multe orașe din sudul Canadei și Statele Unite. Tinerii se îmbrăcară iute și se duseră la mic-dejun – restaurantul panoramic era locul ideal de unde putea fi urmărită activitatea alpiniștilor. Când intrară, mai mulți clienți ai restaurantului făceau același lucru – căscau ochii pe geam.

Serafina și Peruggio își cerură obișnuitele cafele și sucuri de fructe, iar când ospătarul, un tânăr cu trăsături asiatice, le puse comanda pe masă, priveau și ei pe geam ca toată lumea. Tânărul îi văzu interesați de subiect și se oferi să le furnizeze detalii – se părea că dăduseră peste gazeta vie a hotelului.

-Doamna Noel ne va face onoarea să locuiască la hotelul nostru. A închiriat apartamentul prezidențial de la ultimul etaj și a cerut redecorarea lui – toate cuverturile și draperiile trebuie să fie roșii!

Peruggio își reținu cu greu un zâmbet.

-A mai cerut un cofetar francez la dispoziția ei zi și noapte, adăugă tânărul. A transmis că nu dorește să servească altceva decât prăjituri cu frișcă.

„Oooo, se răsfață Giovanna, nu glumă” gândi Serafina.

-Când sosește doamna Noel? întrebă Peruggio.

-Mâine înainte de prânz. După-amiaza va avea loc o conferință de presă în sala de bal a hotelului, seara o lectură publică la cea mai mare librărie din oraș, iar de la miezul nopții până a doua zi dimineață a cerut să nu fie deranjată cu nici un chip și nimeni să nu circule prin fața apartamentului ei, zise tânărul bine informat. Dar bineînțeles că direcțiunea hotelului a aranjat o sesiune de autografe special pentru clienții noștri, imediat după conferința de presă.

-Mulțumim.

Când ospătarul se îndepărtă, Peruggio murmură doar „nebun de legat” și sigur nu se referea la tânărul care le servise micul dejun. Dar a doua zi la prânz se aflau și ei, ținându-se de mână, în mulțimea pestriță care împânzea holul hotelului. Nelly coborî, urmată de Giovanna, dintr-o limuzină neagră cu geamuri fumurii, lungă cât trei mașini obișnuite. Strângând-o pe Giovanna în brațe ca să nu fie despărțite de cohorta de ziariști, Nelly apăru în hol.

-Are stil, trebui să recunoască Peruggio.

De fapt, Peruggio fusese cândva la fel de vânat de reporteri. Frumusețea lui ireală și faptul că era considerat, încă din adolescență, un nou Einstein, ținuseră paginile ziarelor. Dar după căsătorie decisese brusc să se retragă din activitate, hotărât să-și trăiască viața liniștit lângă iubita lui soție și filmând în locații exotice pentru National Geographic. Și-apoi Peruggio și Serafina erau

discreția întruchipată, nu voiau să facă valuri în jurul lor, pe când Nelly avea ifosele unei starlete de la Hollywood, ajunsă în fruntea box-office-lui. Traversă holul ca o furtună, în lumina cascadelor de blitzuri și exclamațiile admirative ale oamenilor. Frumusețea îi era atent pusă în valoare – machiaj teatral și sofisticat, haine strălucitoare, care meritau să apară pe coperta oricărui jurnal de modă. Giovanna, mult mai naturală, se simțea amețită de toată această agitație.

-Păpușo, e adevărat că ești amanta lui Nelly? îndrăzni un ziarist.

Pe dată imprudentul cu pricina se pomeni săgetat de privirea a doi ochi liliachii, emanând o forță covârșitoare.

-Tinere, sper că nu ești prea ațos, altfel voi fi obligată să sfâșii, nu doar să-ți mușc gâtul și oamenii se plâng că asta doare rău.

Din mulțime izbucniră aplauze – lumea se aștepta exact la asta de la strălucitoarea Nelly – să le producă fiori pe spate, iar ea se achita cu multă convingere de această misiune care părea să-i facă plăcere.

-E adevărat ce scrii, că ești o femeie-vampir? întrebă un altul, luându-și inima în dinți.

-De ce întrebi, vrei să-ți petreci noaptea cu mine? Fii atent, s-ar putea să nu mai prinzi dimineața!

Lăsând asistența în extaz, Nelly o luă spre un colțișor al holului, unde se ascundeau doi tineri. Ar fi fost interesant de aflat cum de-i reperase în aglomerație, băiatul și fata fiind micuți de statură, dar într-o mulțime agitată sunt de regulă puțini ochi care văd și puține capete care gândesc.

-A, vecinii mei de la Sasca, izbucni Nelly în apropierea celor doi, apoi îi strânse la piept.

-Să te ia dracu, îi șopti Peruggio în ureche.

-Mulțumesc, ești drăguț! Ne vedem după ce mă întorc de la librărie, da?

Apoi își continuă drumul cu energia unei tornade, strângând talia Giovannei și cărând după ea toată cohorta de ziariști.

-Incorigibil și nebun, râse Peruggio. Dar adevărul e că nu te poți supăra pe el.

La sesiunea de autografe tinerii se strecurară în sală.

-Sper să nu fie vreunul pe-aici cu aparatul de fotografiat, n-am chef să explic de ce nu apărem în poze.

-Toți ziariștii se vor ocupa doar de Nelly, își liniști Serafina bărbatul. Nu vezi că e ca un magnet care atrage tot ce mișcă în jurul ei?

Și avea dreptate! Nelly își petrecu întreaga după-amiază semnând cărți și răspunzând la întrebări. Spre seară își scoase dintr-o poșetuță cu paiete și franjuri de mătase o pereche de ochelari cu ramă neagră, bătută în cristale strălucitoare.

-Sunt puțin mioapă, făcu Nelly cu un zâmbet, scuzându-se.

„Da' de unde, îți ascunzi lucirea ochilor de vampir" își zise Peruggio. Dar nu strică să ne cumpărăm și noi câte o pereche de ochelari".

-Cât vei sta pe la noi? întrebă cineva din mulțime.

-Am două lecturi pe zi, una dimineața și una după-amiaza, răspunse Nelly. Aici e lista de orașe, v-o citesc și ne lămurim.

Scoase un carton din poșetă și se apucă să citească, prin aceiași ochelari „pentru miopie" care-i dădeau un aer intelectual și cochet. Asistența încetă pe dată zumzăitul.

-Sunt nouă localități, deci patru zile în afară de cea de azi. Alte întrebări, vă rog?

-De ce ai pus pe listă unele orașe mici, când lumea te așteaptă peste tot?

-Pentru că trebuie să răsplătesc cumva fidelitatea fanilor care mi-au scris, spunându-mi că tot orașul, până la ultimul om, îmi citește cărțile.

„Câtă fantezie", gândi Peruggio.

Seara trecu greu – tinerii nu ieșiră din hotel, nu avea rost să meargă la librărie ca să nu atragă atenția asupra lor. Mult după lăsarea întunericului văzură pe geam limuzina imensă oprind la intrare, urmată de obișnuiții paparazzii. Curând după aceea sună telefonul și auziră vocea rece a lui Ulrich:

-Vă aștept în apartamentul meu. Luați-l și pe John, dacă vrea să vină. Etajul va fi pustiu.

Giovanna îi aștepta pe coridor, în ținută de seară și-i conduse în apartamentul somptuos. Ulrich se tolănise într-un fotoliu și se demachia.

-Nelly? întrebă John de cum intră pe ușă.

-Am ucis-o. Până mâine dimineață nu avem nevoie de ea, făcu indiferent vampirul. Poimâine voi fi în orașul lui Amber, după prânz. În sala de sport încape un sfert din populația așezării și voi veți fi acolo – liber la citit gânduri.

-Amber nu va veni, răspunse John. Este imobilizată într-un scaun cu rotile și nu se poate deplasa. Dacă planul era să o întâlniți pe un teren neutru, considerați că a eșuat înainte de a-l pune în aplicare.

Ulrich zâmbi.

-Nu mă cunoști!

Apoi formă numărul de telefon al lui Amber Brown și vorbi cu vocea de mezzosoprană a lui Nelly Noel:

-Bună seara, Amber. Nelly Noel te deranjează. Scuză-mă că sun la ora asta, nu vreau să par nepoliticoasă.

-Nelly, scriitoarea? se azi glasul surprins al lui Amber. Sunt încântată, aici toată lumea vorbește de tine.

-Păi, nu te anunț să-ți spun ceva plăcut. („cum naiba se preface în halul ăsta?" gândeau trei minți obosite de atâta concentrare). Știu că îi așteptai pe Serafina și Peruggio, din întâmplare sunt vecinii mei. Trebuie să-ți spun cu regret că nu mai pot trece pe la tine – i-am întâlnit tocmai aici și i-am răpit, așa că mă însoțesc în turneul meu de prezentare a cărții. Îmi pare nespus de rău!

-Și mie, suspină Amber. Aș fi vrut atât de mult să-i văd…

John se strâmbă când auzi glasul melancolic al femeii – în mod clar supărarea lui Amber nu-i pica bine de loc.

-Nu poți veni la sala de sport? Vom fi acolo cu toții, eu, familia Sorriente, John…

-Regret, nu mă pot deplasa, altfel aș fi venit cu plăcere, spuse Amber.Dar voi la ce oră terminați lectura?

-Era prevăzută o sesiune de la trei la cinci după masă, plus autografele…Dar pot aranja cu editorul meu să încep mai devreme.

-Ar fi minunat, ați putea trece pe la mine cu toții!

-Dacă nu deranjăm, ezită „Nelly". Pe la ce oră să trecem? Stai departe de sala de sport?

-La cinci pași pe jos. Întreabă pe oricine, sau să-ți arate John drumul, el a mai fost la casa mea.

-Mulțumesc, Amber, de invitație. Să zicem că decalez lectura de la doi la patru , iar la patru și jumătate vom fi la tine. E bine așa?

-Oh, e grozav. Vă aștept, Nelly!

Se despărțiră urându-și noapte bună. Ulrich puse receptorul în furcă și, când trecu pe lângă John, îl privi ironic și-i spuse:

-Ei, vezi că se poate? Un vampir are voie să mintă și eu am mințit în interesul cauzei. Ai vreo problemă cu asta?

John se mulțumi să-i arunce niște priviri criminale, pe care Ulrich le ignoră. Apoi John se întoarse spre Serafina și Peruggio.

-Amber citește mințile oamenilor, asemenea vouă. M-a atacat când am fost la ea… I-am spus să nu facă asta și cu voi, pentru că riposta voastră poate fi periculoasă, dar ea e o persoană handicapată care nu are altă metodă de apărare decât controlul minții celuilalt. Așa că vă rog să țineți seama de starea ei și să n-o agresați cu cititul gândurilor sau alte chestii care îi pot crea disconfort. E o ființă traumatizată, purtați-vă ca atare!

După ce John plecă spre camera lui, Peruggio întrebă mirat:

-Ce-a fost asta? De când ne suspectează John Smith, de când crede că fiii luminii pot provoca răul sau durerea oamenilor? Nu așa l-am cunoscut!

-Poate că tu nu ai vrut să-l citești, pentru că ți-e amic, dar pe mine nu m-a putut păcăli, făcu Ulrich calm. Ați remarcat cât de mult l-a afectat până și o undă de tristețe în vocea lui Amber?

-Ce vrei să spui?

-Nimic important. Atât că amicului tău John i s-au cam aprins călcâiele după Amber asta, iar el, fraierul, nici măcar nu conștientizează ce i se întâmplă.

-Fii serios, Ulrich. Din câte zice John, Amber e o biată ființă fără noroc, care-și duce traiul într-un scaun cu rotile. Cum poți bănui așa ceva?

-Te pui cu gusturile oamenilor? Ulrich îi făcu Giovannei cu ochiul. Știu pe cineva care s-a îndrăgostit de cadavrul unui bărbat mort acum cinci sute de ani!

-Începi să vorbești prostii, Uri, e cazul să te lăsăm în pace. Haide, Peruggio, în camera noastră. Noapte bună!

Serafina și Peruggio își luară rămas-bun. În urma lor, Ulrich râdea privind-o pe Giovanna.

-Dragă, am asasinat-o pe Nelly Noel, așa că suntem singuri, numai tu cu mine, până la ivirea zorilor. Apoi va trebui să mă preschimb din nou, să mă coafez și să-mi refac machiajul. De ce e viața unei femei așa de complicată?

Giovanna i se încolăci în brațe și începu să-l dezmierde.

-Nu știu, iubitule, dar îmi datorezi deja două truse de farduri!

Mulțimea părăsea sala de sport, murmurând și comentând cartea. Nelly ieșise de mult cu suita ei și acum discutau în dosul geamului care separa pasagerii limuzinei negre de șofer.

-Aici putem vorbi în liniște, prin geamul ăsta nu trec nici sunetul, nici gloanțele, zise Nelly.

-Microfoane? sugeră Peruggio.

-M-am ocupat eu, mașina e curată, răspunse John. Voi cu ce vă lăudați?

-Oamenii ăștia sunt cea mai liniștită comunitate din lume, le-am citit mințile și am rămas surprinși și Serafina și eu. Ascultau captivați lectura, dar nimic din ce citea Nelly nu evoca vreo imagine în mințile lor. Să le vorbești despre cadavre și crime e ca și cum ai duce un surd din naștere la un concert. Deci cine ți-a spus că poliția e inutilă în zonă și că Amber rezolvă toate problemele cu abilitățile ei telepatice, să știi că nu s-a înșelat.

-Mulțumesc, am notat asta, spuse John morocănos. Era evident că, pe măsură ce se apropiau de casa lui Amber Brown, John devenea tot mai prost dispus.

„Asta nu prea pare să fie iubire, Ulrich s-a înșelat” gândi Peruggio.

„Sau are dreptate și John crede că prezența noastră îi complică viața lui Amber. Acum poate regretă că i-a promis lui Steve să ne prezinte surorii lui” răspunse, tot mintal, Serafina.

-Mergem la o casă unde n-am mai fost. Ar fi bine să apărem cu un buchet de flori, zise Giovanna. Știe cineva o florărie pe aici?

-Nu e nevoie, am rezolvat eu asta până când voi ați citit mințile oamenilor și Nelly și-a prezentat cartea.

John se întinse după o cutie mare, elegantă și când o deschise văzură cu toții un superb buchet de trandafiri roșii și crini imperiali. Peruggio îi zâmbi Serafinei. „Care era prima regulă a căsniciei? Să nu-ți contrazici niciodată nevasta? Dacă aș fi pariat cu tine referitor la sentimentele lui John, acum aș fi fost bun de plată”. Serafina îi făcu doar cu ochiul – înțelesese mesajul.

Limuzina opri în fața casei lui Amber. Poarta grădinii era deschisă și John o luă înainte pe alee. Abia atinse butonul soneriei că Amber apăru în prag în scaunul ei cu rotile. John intră primul și făcu prezentările.

-Ei sunt prietenii mei și au fost și ai fratelui tău, îi spuse lui Amber, poți să ai încredere în ei.

Masa era pusă în sufragerie – puzderie de prăjituri fuseseră aranjate pe platouri de porțelan fin, chinezesc. Giovanna nu așteptă să fie îmbiată de două ori, dar după prima îmbucătură rămase cu lingurița în aer.

-Dumnezeule, nu credeam că așa ceva poate să existe! Amber, tu îl faci de rușine până și pe cofetarul francez al hotelului unde locuiesc.

Searfina surâse.

-E lucru mare să te laude Giovanna, pentru că ea se pricepe și gătește minunat.

-Îți râzi de mine? Nu poți compara ucenica începătoare cu marele maestru! Amber, rețetele tale sunt secrete?

Amber se destinse. Părea că discuția despre prăjituri îi făcea plăcere și zâmbi larg. Când zâmbea, lumina toată casa cu surâsul ei frumos.

-Nu sunt secrete deloc. Am un caiet plin, o parte sunt moștenite de la mama. Dacă vrei, poți să ți le copiezi.

-Oh, mulțumesc!

-Asta va fi o șezătoare culinară între fete, îi spuse încetișor John lui Peruggio, cu un aer ușurat.

-La care noi nu putem scoate nici o vorbă, șopti Serafina înghiontind-o ușor pe Nelly.

În cursul serii, privirea lui Peruggio o căută de mai multe ori pe cea a Giovannei, dar fără succes – când nu se uita în farfurie,

Giovanna copia de zor rețete, scriind până și pe foile pe care Nelly le rezervase pentru manuscrisul următorului ei roman.

Amber îi plimbă prin toată casa, manevrându-și cu dexteritatea obișnuită scaunul cu rotile. Pe un perete dădură de un portret din tinerețe al lui Steve și Amber își șterse pe furiș o lacrimă. Părea liniștită și împăcată cu soarta – chiar prea împăcată, după părerea Serafinei. Peruggio scoase din buzunar nasturele pe care i-l dăduse Steve și începu să se joace cu el, aparent nepăsător. În ochii lui Amber se aprinse o lumină stranie.

-De unde ai nasturele acela?

-Fratele tău mi l-a dat.

-Înseamnă că a murit în brațele tale?

-Nu, ne-a cerut, Serafinei și mie, să ieșim din încăpere. A vrut să rămână numai cu Nelly.

Fulgerător, Giovanna scăpă farfuria din mână și-și duse ambele palme la tâmple, John se ghemui de durere, Peruggio își înfipse privirile devenite argintii în ochii lui Amber, Serafina se replie lângă soțul ei iar Nelly rămase impasibilă, continuând să admire tablourile de pe pereți.

-Amber, de ce faci asta? Nimeni de aici nu-ți vrea răul, vorbi blând Peruggio. Nu-ți folosește la nimic să ne ataci, provoci doar durere unor oameni care n-au nici o vină.

-Voi nu sunteți oameni, răspunse furioasă Amber. Doar ei sunt – arătă cu mâna spre John și Giovanna. Să mă ierte, lor chiar nu voiam să le fac rău.

-Dar nouă? De ce mi-a spus fratele tău să-ți transmit că el s-a înșelat și tu ai avut dreptate?

-Ți-a spus fratele meu asta? Dă-mi nasturele!

Peruggio se apropie și i-l dădu.

-Deci nu i l-ai smuls tu din mână, el ți l-a dat de bună voie?

-Da. Ce valoare are un nasture? Ce interes aș fi avut să i-l iau? Dacă pe tine și pe Steve v-a legat ceva de obiectul ăsta, eu n-am de unde să fi știut.

-Ba da, ai. Citești gândurile!

Asta sunase ca o acuzație.

-Și fratele tău făcea același lucru. Dar nu ți-a spus John că niciodată n-am citit mintea cuiva fără permisiunea acelei persoane și

că n-am aplicat tortura mentală decât o singură dată, asupra unui om pe care propria familie l-a condamnat la moarte?

Giovanna suspină încetișor – povestea aceea de demult era povestea ei.

-Nu mi-a spus nimeni asta despre tine, zise sumbru Amber. Acum ea era cea care se juca absentă cu nasturele. Brusc, acesta păru să-i atragă toată atenția, pentru că îl privi atât de preocupată, de parcă ar fi cercetat o bijuterie de valoare, ca să vadă dacă nu e un fals.

John și Giovanna își reveniseră. John arunca din când în când priviri deloc amicale spre Peruggio, iar Nelly băgând de seamă, se postă în spatele lui John. Avea un aer inocent, dar putea oricând deveni amenințătoare… Amber își șterse câteva lacrimi de pe obraz, murmurând „deci eu am avut dreptate, nu el", apoi își drese glasul ca și cum s-ar fi pregătit de un lung discurs.

-S-a întâmplat cu aproape treizeci de ani în urmă, vorbi ea. Ne întorceam din concediu, fusesem cu tata în Munții Stâncoși. Tata era un om prudent, n-ar fi șofat obosit, așa că a hotărât să înnoptăm într-unul din multele hoteluri de la Niagara și s-o pornim spre casă a doua zi la prânz, după ce vom fi văzut cascada. Aveam cinci ani pe atunci și în aceea seară nu voiam să adorm - țin minte că mama m-a luat cu forța de la fereastră, aș fi stat până în zori să privesc cascada, iluminată de reflectoare colorate. Fratele meu nu părea deloc impresionat – el fusese acolo de curând, într-o excursie cu colegii de școală, așa că butona televizorul. A dat peste un canal de știri care anunța apariția unui obiect zburător neidentificat chiar în zonă. Steve a luat harta, a găsit locul despre care vorbea crainicul și a stabilit că putem ajunge acolo dacă în loc de obișnuitul traseu de întoarcere pe autostradă am fi luat-o pe un drumeag de țară. Eu am început să urlu – nu-mi plăcea ce văzusem la televizor și voiam să ajung acasă. Iar Steve, ca să mă împace, mi-a promis că mă lasă pe scaunul de lângă șofer unde stătea el de obicei. Așa că acum părinții aveau două odrasle care țipau cât le ținea gura că vor să ajungă în locul unde apăruse OZN-ul.

Am plecat mai târziu de la Niagara decât ar fi vrut tatăl nostru și lăsarea întunericului ne-a prins pe acel drum lăturalnic, neluminat. Dar tata șofa atent, fără probleme, Steve privea pe geam în noapte

iar eu încercam să-mi ridic nasul cât mai mult deasupra bordului mașinii, atrasă de luminile așezărilor care apăreau uneori la orizont. Apoi motorul a dat câteva rateuri și tata a înjurat, a tras pe marginea drumului și a ridicat capota, cu lanterna în mână. Deodată luminițele bordului s-au stins, ca și lanterna din mâna tatei. M-am făcut mică de tot pe scaunul meu, pentru că încă nu depășisem vârsta fricii de întuneric. Dar bezna n-a ținut mult – un spot de lumină orbitoare s-a ivit de undeva de sus, iar lumina aceea l-a ridicat pe tata de la sol. Îl vedeam plutind prin aer de parcă n-ar fi avut greutate și dând speriat din picioare. Lumina s-a retras în interiorul unui obiect circular care sclipea roșiatic, luându-l pe tata cu ea. Pe urmă s-a întors după mama, care ieșise din mașină să vadă ce se întâmplă. Steve era îngrozit, dar avea prezență de spirit - și-a luat nou-achiziționatul aparat de fotografiat și a fugit pe câmp. După ce conul de lumină l-a cules și pe el, am rămas singură în mașină și am început să plâng. Nu știam ce să fac – eram înnebunită de frică, știam doar că sunt singură și voiam să fiu împreună cu ai mei, oriunde s-ar fi aflat aceștia. Am ieșit și eu și am început să alerg bezmetică pe câmp, până când am văzut lumina și am simțit că plutesc. Cred că am leșinat.

Când m-am trezit nu aveam idee unde ajunsesem. Tata, mama și fratele meu erau culcați pe niște paturi, conectați la aparate cum nu mai văzusem niciodată și câteva creaturi puțin mai mari decât mine roboteau în jurul lor. La început am crezut că am avut un accident și suntem la un spital, dar creaturile nu aveau halate albe, ci un soi de piei mulate, argintii, iar fețele le erau mici, ascuțite, cu trăsături ciudate și ochi uriași, în care nu se deosebea globul ocular. M-au pus și pe mine pe un pat și m-au conectat la aparatele lor bizare. M-a durut capul, am auzit sunete ca un țiuit și am văzut lumini colorate în fața ochilor. Am simțit tot soiul de gusturi neobișnuite în gură. Mi-au luat salivă, sânge și câteva fire de păr din cap, dar fără să mă doară. După aceea nu mai țin minte nimic, decât că ședeam iarăși în mașină și tata pornise motorul. Lumina și obiectul acela dispăruseră. Mama ne-a spus printre lacrimi să nu povestim nimănui întâmplarea, pentru că vom fi considerați nebuni.

Tata mergea în ritmul lui obișnuit, când obiectul a reapărut de după culmea unui deal. „Au venit să ne omoare, ca să nu putem

vorbi. Pesemne le pare rău că ne-au lăsat în viață” a zis mama, iar tata a accelerat. Nu a fost niciodată un vitezoman, cred că nici nu șofa bine dacă era forțat să se grăbească. Dar atunci a gonit ca un apucat – zadarnic, obiectul era mereu în spatele nostru, păstrând aceeași distanță. Așa s-a întâmplat nenorocirea – drumul făcea o curbă iar tata, ocupat să urmărească acel obiect în oglinda retrovizoare, a menținut direcția înainte. M-am trezit la un spital – de astă dată era un spital adevărat, cu medici în halate albe. Cineva spunea că probabil am murit și eu i-am dat dreptate, pentru că nu-mi mai simțeam corpul. Mai târziu mi s-a spus că am fot operată de mai multe ori și că stătusem la spital câteva luni. Într-un târziu am reînvățat să vorbesc și să-mi folosesc mâna dreaptă, dar asta e tot ce pot face. De fapt am realizat că pot vorbi cu mult înainte de a rosti primele cuvinte, dar am preferat să tac ca să nu fiu considerată nebună, așa cum zisese mama – auzeam ce gândesc oamenii, știam că așa ceva nu e posibil și asta mă îngrozea.

Într-o zi a apărut Steve – părea sănătos, dar avea un aer foarte trist. Mi-a spus că tata a murit în accident, că mama fusese internată într-un sanatoriu de boli nervoase și că mătușa noastră urma să ne ia și să ne crească. Steve mi-a cerut să păstrez tăcerea asupra obiectului care ne-a urmărit și a întregii întâmplări. A zis că mama a vorbit și, după el, „au băgat-o la balamuc ca s-o reducă la tăcere”. Eram sătulă de stat în spital, oriunde altundeva mi se părea că e mai bine, așa că mi-am ținut gura închisă. Mătușii nu i-a fost ușor să ne crească, știam asta pentru că se gândea mereu la bani, mâncare și haine. Steve mi-a spus că-i auzea și el gândurile.

Pe atunci plângeam mult – geamurile de la casa mătușii dădeau spre un parc în care se jucau puzderie de copii, iar eu ședeam în scaunul meu și știam că nu voi alerga prin parcul acela niciodată. Într-o noapte, pe când aveam vreo nouă-zece ani și adormisem plângând, m-am trezit cu senzația stranie că e ciudat de multă lumină în cameră. De la accident n-am mai dormit fără să fie o veioză aprinsă lângă pat, dar ea dădea o lumină galbenă, pe când lumina aceea era alb-albăstruie ca a lunii. În mijlocul luminii mi-am văzut tatăl. „Dar tu nu ești mort?” am întrebat eu. „Ba da, dar am venit să vorbesc cu tine”. Tata era luminos și cumva ireal, vedeam lucrurile din încăpere prin silueta lui. L-am întrebat ce vrea și mi-a

răspuns că îl căuta pe Steve. „Steve e la liceu, i-am zis, locuiește în internat, a plecat de acasă”. „Bine, spune-i să mă răzbune”. Cererea mi s-a părut ciudată venind din partea tatălui meu – fusese întotdeauna un om blând și pașnic. L-am întrebat: „Dacă ai murit, de unde știu eu că discuția asta a avut loc aievea și n-am visat?”. Tata era îmbrăcat în aceeași cămașă în carouri ca în ziua accidentului. Și-a rupt un nasture de la manșetă, mi l-a pus pe noptieră și a dispărut.

A doua zi îmi era prea teamă ca să discut cu cineva. Am spus doar că dormisem rău, iar mătușa a replicat: „luna e de vină. A fost lună plină azi-noapte”. Dar când am întins mâna dreaptă spre noptieră, am găsit nasturele tatei. Abia am așteptat sfârșitul de săptămână, să se întoarcă Steve și să-i povestesc ce mi s-a întâmplat. S-a uitat neîncrezător la mine, dar i-am dat nasturele și a tresărit speriat. Își amintea perfect de cămașa pe care o purtase tata în noaptea aceea fatidică. Mi-a spus să nu-mi bat capul și să consider că visasem. Când, cu vreo zece ani mai târziu, a fost acceptat în agenție, a venit acasă, a scos nasturele din buzunar și mi-a șoptit: „Vezi, Amber, răzbunarea este aproape”. M-am certat cu el – nu puteam accepta că fratele meu trăiește numai pentru răzbunare. Am încercat să-l conving că inventasem totul, că nu puteam să dorm și fusesem speriată, dar nasturele era dovada de netăgăduit că nu visasem. Atunci am încercat să schimb strategia, să-i spun că tata se înșelase, că era o prostie să se răzbune – pe cine să se răzbune, sau pe ce? Steve însă ajunsese să-și idolatrizeze tatăl, îl vedea ca pe un fel de erou al umanității în lupta cu extratereștri și nu vorbea decât de viitoarele bătălii pe care el urma să le poarte. Când n-am mai avut alt argument, i-am zis că răzbunarea asta a lui s-ar putea să-l coste viața și că poate mai există și extratereștri buni, sau poate intenția lor nu fusese să ne provoace acel accident, că era doar din vina tatălui nostru. Steve a zâmbit și a răspuns „cine știe? Odată în viitor s-ar putea să accept că tu ai avut dreptate, dar acum nu e momentul”. Apoi mi-a arătat nasturele și a mai spus: „dacă se va întoarce la tine, să știi că am pierit în misiune”.

Din noaptea în care mi-am zări tatăl în camera mea, am început să am și alte viziuni ciudate. Când murea un om din

apropiere, începea să mă viziteze nopțile și să-mi transmită să spun una sau alte familiei. La început n-am făcut-o, pentru că mă temeam să nu devin ținta batjocurii orașului, dar cum ei tot reveneau, am spus familiilor ce se întâmplă și am constatat surprinsă că cei plecați îmi dăduseră indicii pe care nu aveam cum să le cunosc. O vreme am fost speriată, dar toți morții aceia mă asigurau că nu-mi vor răul, doresc să lămurească doar unele lucruri cu familiile lor. Inițial oamenii s-au temut de mine și mă ocoleau, asta până a murit un bătrân bogat și moștenitorii s-au acuzat unul pe celălalt de dispariția averii. Bătrânul m-a vizitat într-o noapte și mi-a spus să le cer să facă ordine în podul casei. Acolo s-a găsit aurul, într-un cufăr vechi care la suprafață fusese umplut cu rumeguș. De atunci sunt mereu asaltată de cereri – ba să găsesc averi, ba să-l întreb pe cutare una sau alta, dar ei, dacă nu vor să răspundă, dispar pur și simplu. Am învățat să nu-mi mai fie frică de morți. Dar tata nu s-a întors niciodată și eu doar pe el voiam să-l văd cu adevărat.

-Dar Steve? întrebă Nelly curioasă. L-ai văzut pe Steve după ce ai aflat de moartea lui?

-Nu, nici pe Steve nu l-am văzut și chiar mă întrebam de ce e fratele meu supărat pe mine și refuză să mi se arate.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Nelly privea cam îngrijorată când la unul, când la altul, Peruggio continua – fără folos – să încerce să stabilească un contact vizual cu Giovanna, iar ceilalți lăsaseră capetele în jos și meditau la cele auzite.

-Nu știu, bâigui Amber într-un târziu, poate ar fi fost mai prudent să nu povestesc tot trecutul. Dar nasturele s-a întors la mine și asta înseamnă că pot rupe tăcerea. Prea mulți ani am ținut toate aceste istorii vechi închise în mine, acum am senzația că m-am eliberat de trecut.

-Te simți mai bine? întrebă John.

-Da, cu mult mai bine.

-Atunci poate vrei să discutăm despre ultima misiune a lui Steve? Mi-ai spus că fratele tău nu avea secrete față de tine, e momentul să nu avem nici noi. De fapt Steve a cerut să te căutăm. Firește, tu nu lucrezi pentru agenție și poți decide după cum te îndeamnă conștiința dacă să ne ajuți sau nu – dar Steve zicea că ar fi bine să-ți cerem ajutorul.

-Nu știu, lăsați-mă să mă gândesc, făcu Amber încurcată.

-Dacă vrei, revenim în altă zi ca să ai un răgaz, să poți decide în liniște. Prietenii mei mai stau câteva zile în zonă.

-Nu acum, spuse Amber repede și se grăbi să-și manevreze scaunul către biblioteca plină de volume de matematică. Tocmai mă caută cineva!

În clipa în care părăsi sufrageria, telefonul începu să sune. O auziră ridicând receptorul și lansându-se într-o convorbire despre fractali, lungă cât o teză de doctorat și la fel de greu de priceput pentru cineva din afara branșei.

-Hei, Giovanna, șopti Peruggio atât de încet încât Amber să nu-l poată auzi. Am nevoie de o părere de expertă din partea ta.

Giovanna ridică ochii din rețetarul de prăjituri. Se strânseră toți în jurul mesei. Peruggio continuă, cu o voce chiar mai înceată decât înainte:

-Spune-mi te rog, o persoană care nu se poate folosi decât de o singură mână este în stare să facă asemenea delicatese?

-Glumești? Mie nici două mâini sănătoase nu mi se par îndeajuns pentru așa ceva!

-Exagerați, luă John partea lui Amber. I-ați văzut cu toții mâinile și picioarele, e o biată infirmă, nu se preface! Și-apoi mai există menajera, Matilda și probabil casa e plină de tot felul de roboți de bucătărie.

-Bărbații ăștia! Toate privirile se întoarseră asupra Giovannei, care continuă: ei cred că robotul de bucătărie e un soi de animal domestic care se spală și se șterge singur, se asamblează din proprie inițiativă și apoi sare frumușel în cutia din care a fost scos. Adunătură de capete seci!

Serafina, care s-a ridicat de la masă de îndată ce discuția a alunecat pe o pantă prea culinară, studia acum tablourile împreună cu Nelly.

-Nu te lua după aparențe, șopti Nelly. Lumina îți poate juca feste.

-Dacă ai văzut și tu, înseamnă că e adevărat și nu mi s-a părut.

Peruggio veni lângă ele.

-La ce anume vă uitați voi acolo?

Apoi se lămuri. În sticla care acoperea o pictură de secol nouăsprezece, cu fondul foarte închis la culoare, se reflectau luminile candelabrului din bibliotecă. Amber își trăsese scaunul lângă masă, pe care era o carte deschisă.

-Cartea n-a fost acolo când ne-a plimbat prin casă, observă Serafina. Și e un loc gol pe al doilea raft al bibliotecii, numărând de sus de la tavan, unde orice om normal ajunge cu scara.

-Este posibil așa ceva? Vreau să spun, este posibil pentru oameni?

-Păi tu, Nelly, cum i-ai dat lui Steve de citit cărțile tale de magie? Nu tot așa?

-Vorbeam de oameni, mârâi Nelly printre dinții strânși.

-Ea nu e…?

-Nu, mi-aș fi dar seama, deși povestea cu tatăl ei care a vizitat-o noaptea m-a cam pus pe gânduri. Dar unde ați văzut un vampir cu defecte fizice? Nici măcar Steve nu mai are nevoie de ochelari de când l-am transformat.

-Deci Amber e sigur om, șopti Peruggio.

-Da, dar are niște talente speciale.

-Știu. Cel mai mult dintre talentele astea mă intrigă telekinezia.

-Adică deplasează obiectele mintal? se miră Nelly.

-Așa este. Însă n-am mai văzut pe nimeni care să procedeze așa de conștient ca ea. Unii oameni fac asta din întâmplare, ea se pare că se bazează pe această abilitate pentru a se descurca prin casă. Cel mai interesant lucru e că s-ar putea ca telekinezia să ne ofere de fapt răspunsul la întrebarea care ne frământă de atâta vreme: ce taină ascunde piatra verde a cunoașterii?

Când Amber lunecă pe scaunul ei înapoi în sufragerie, găsi o mână de oameni împietriți de uimire ca niște statui, iar Peruggio explica liniștit, cu vocea lui melodioasă și domoală.

Cap.14: Pitagora

Amber se trase lângă masă. Peruggio îi zâmbi, dându-i de înțeles că prezența ei era binevenită, apoi își continuă expunerea.

-Primul lucru pe care nu l-am înțeles, când mi s-a cerut să restitui piatra verde a cunoașterii, era natura obiectului. Ce fel de cunoaștere era aceea? Ce anume putea constitui un mobil destul de puternic ca o civilizație să străbată ani-lumină până la noi? Ce putea să ne ceară o lume cu mult mai dezvoltată decât a noastră? Până nu înțelegeam acest lucru, căutam ca un om legat la ochi. Am presupus că piatra ar avea o legătură cu tablele de smarald, o presupunere naivă, bazată pe similitudinea de culoare.

-Piatra căzută de pe fruntea lui Lucifer era tot verde, la fel și cea din care fusese sculptată cupa Graalului, interveni Nelly. În imaginația oamenilor, se pare că tot ce e magic e neapărat verde.

-Da, și spanacul lui Popeye e magic, zise Peruggio zâmbind. Graalul n-a făcut decât să mă inducă în eroare. În legendele Graalului se vorbește despre nemurire și pentru o vreme am crezut că piatra verde ar trebui să conțină secretul vieții veșnice. Dar m-am înșelat. Traducerile textelor de pe tablele de smarald, disponibile oriunde, chiar și pe wikipedia, erau atât de explicite că tocmai adevărul nu mi-a sărit în ochi. „Cum e sus, așa e și jos, cum e înăuntru așa e și afară” – asta se referă la legea după care funcționează Universul pentru toate ființele raționale, indiferent de nivelul lor de civilizație sau de evoluție.

-Păi, nu e drept, zise Nelly. Eu credeam că în ultimele câteva sute de ani oamenii de știință au tot descoperit legi ale Universului, iar tu îmi spui acum că nu există decât una singură?

-Nu, Nelly, fiecare știință cu legile ei, dar legea fundamentală e doar una: „suntem ceea ce am gândit”, Buddha așa a formulat-o. Biblia susține că lumea a fost creată prin cuvânt, adică prin forța gândului, iar oamenii au fost creați după „chipul și asemănarea” Domnului, deci având aceeași forță. De ce să ceri doar nemurirea, când poți să ceri orice și cererea să ți se îndeplinească?

-Prea frumos pentru a fi adevărat, murmură Amber.

-Tocmai tu te îndoiești? Dacă n-ar fi fost telekinezia ta, m-aș fi învârtit încă mult timp în ceață. Cum ai făcut?

-Cu nasturele tatei, recunoscu femeia. De fapt m-am întins să-l iau de pe noptieră, dar nu l-am putut ajunge. Doream cu atâta disperare să țin în mână aceea ultimă amintire de la el, încât am plâns amar blestemându-mi soarta care m-a făcut o infirmă. Îmi

imaginam că ating nasturele, că îl mângâi așa cum mângâiam cu ani în urmă obrazul tatei, când eram mică și el mă lua pe genunchi. Am văzut printre lacrimi că nasturele s-a mișcat – mi-am zis că aveam ochii împăienjeniți de lacrimi și că nu văzusem bine. Mi-am șters ochii, am privit nasturele cu toată concentrarea de care eram în stare și de astă dată l-am zărit clar deplasându-se spre mine. Din câteva încercări am reușit să-l țin în palmă. N-a știut nimeni, nici măcar Steve. Dar mi-am spus că dacă eu nu mă pot mișca, ce ar fi să fac obiectele din jurul meu să vină spre mine? Am început cu lucruri ușoare – foi de hârtie, timbre, acele mici obiecte care la orice adiere de vânt se deplasează încolo și încoace. Cu timpul mi-am dat seama că forțele mele creșteau dacă mă concentram și doream intens să mut obiecte din loc. Când eram studentă făceam deja cu ușurință ca notițele mele sau chiar cărți întregi să zboare spre mine. Apoi m-am mutat în casa părinților și am început s-o aranjez după gustul meu. Am angajat-o pe Matilda, pentru că aveam nevoie de cineva care să-mi facă aprovizionarea și curățenia, dar mai ales pentru a liniști bârfitorii. Biata femeie s-a mai speriat uneori când găsea tablourile rearanjate, dar mereu dădeam vina pe Steve, spuneam că tocmai venise într-o vizită fără să mă anunțe dinainte. Mă foloseam de numele fratelui meu și de faptul că își petrecea concediile aici ca să mut obiectele după cum mă tăia capul și s-o liniștesc pe Matilda. I-am citit adesea gândurile ca să mă conving că nu mersesem prea departe. Ar fi fost neplăcut să mă găsească într-o zi singură, cu mobilierul dansând în jurul meu.

Peruggio tresări.

-Ești foarte puternică. N-am mai întâlnit nici un om capabil de o asemenea concentrare. Cât de departe ai mers?

-Am deplasat mintal fiecare obiect din această casă, până și dulapurile. Dar nu sunt atât de puternică pe cât mi-aș fi dorit. N-am reușit niciodată să aplic același principiu asupra propriului meu corp. Toate obiectele veneau la mine, dar eu n-am putut să pășesc nici măcar un inch. Ani – nu, zeci de ani – m-am străduit degeaba, până când m-am lăsat înfrântă. Pur și simplu nu am forța necesară.

-Ba da, în tine zace o forță uriașă. Dar aici intervine piatra cunoașterii.

Cercul ascultătorilor se strânse în jurul lui Peruggio. Așteptau cu toții dezvăluiri de senzație, doar Serafina era liniștită – ea citise ce urma să spună Peruggio, direct din mintea lui.

-Realitatea, continuă Peruggio, este formată din materie și energie, fie că vorbim de vietăți unicelulare, fie de oameni. Între acestea două există un echilibru, dar fiecare ființă rațională se definește ca o sumă a celor două componente. Spre deosebire de organismele simple, noi putem modifica acest echilibru. Posibilitatea de a-ți materializa gândurile depinde de energia de care dispui, iar materia acționează ca o frână. Teoretic oamenii pot avea tot ce își doresc, dar practic ei sunt mereu nemulțumiți de câte ceva. Cu cât legătura cu materia e mai strânsă, cu atât mai multe piedici sunt puse în calea gândului care creează realitatea. Ființele pur spirituale obțin instantaneu tot ce-și doresc, numai că ele nu prea doresc multe. Dorințele sunt atributul materiei și nu e nimic rău în asta. Doar că în calea dorințelor omenești trebuie pusă o stavilă, altminteri orice nebun poate zice „vreau să devin stăpânul Pământului și să nu rămână nimeni în această lume, în afara mea”.

-Nu mi-am dorit decât să fiu sănătoasă și să pot merge, murmură Amber. Ce rău poate fi în asta?

-Nici unul, dar legea nu face excepții. Dorințele ființelor materiale se împlinesc în timp și e nevoie de multă răbdare și perseverență. Există însă și ființe materiale care încearcă să ajungă într-o stare apropiată de cea a spiritelor, ca să-și poată materializa gândurile mai lesne. Voi le spuneți șamani, vrăjitori, fachiri… Se folosesc de descântece, droguri, ritualuri, puterea sunetelor, hipnoză, ca să elibereze gândul de învelișul lui material și să-i dea forță. Ce altceva e piatra cunoașterii decât un astfel de procedeu ca o făptură materială să dobândească puterea gândului unui spirit? Gândul poate crea orice – viața veșnică ar fi în cazul acesta doar unul din lucrurile pe care să le ceară omul și să le primească instantaneu.

Peruggio tăcu și-i privi pe rând.

-Hm, … greu de acceptat dar e perfect logic ce spui, zise John.

-Credibil, recunoscu Giovanna.

-Ei, aș! După ce ai viață veșnică, îți dai seama că înainte era mai bine, făcu Nelly.

John se încruntă.

-Deci să presupunem că aici pe Pământ a fost adus odată, în noaptea timpurilor, un artefact conținând o rețetă prin care orice ființă putea obține pe loc tot ce-și dorește. Poate că pe atunci Pământul nu era încă locuit de oameni sau poate că ei nu ar fi înțeles ce posedă, chiar dacă ar fi găsit obiectul.

-Până aici mi se pare corect, murmură Peruggio.

-Bun. De ce ar fi fost ascuns lucrul acela? Pentru că creaturi inteligente și-au dat seama cât e de periculos. Te învață cum să-ți îndeplinești orice dorință – orice! Vă dați seama ce se poate întâmpla dacă așa ceva cade în mâinile unui popor războinic?

Se lăsă tăcerea. Într-un târziu, Amber spuse:

-Fratele meu mi-a povestit de misiunea voastră. Zicea că dacă nu dați înapoi piatra cunoașterii, Pământul va fi atacat din spațiu. Sugerezi că dacă o restituiți se va întâmpla același lucru?

John o privi și lăsă capul în jos.

-Deci înlocuim întrebarea „cum o găsim?” cu întrebarea „cum o distrugem?”. Nelly zâmbi. Nu văd unde e problema, omenirea mereu s-a priceput să distrugă lucruri care după aceea s-a dovedit că i-ar fi fost de folos.

Peruggio începu să se plimbe prin încăpere, apoi se opri.

-E absurd ce spui. E ca și cum ai încerca să distrugi atracția gravitațională. E o lege a Universului și e indestructibilă. Trebuie să găsim obiectul acela, după care vom găsi și un mod de a-l preda, fără ca el sau noii lui stăpâni să ne facă vreun rău.

-Păi pentru tine e simplu, făcu Nelly. Tu și Serafina sunteți făpturi mai degrabă spirituale, vă puteți dematerializa și faceți o grămadă de chestii imposibile. Concentrează-te, adună-ți mințile, bate-ți capul și găsește piatra, iar mie să-mi spui cum ai făcut, poate-mi iese o carte din asta.

Ochii lui Peruggio o săgetară cu privirea lor strălucitoare.

-Crezi că nu ne-am folosit toate abilitățile de care dispunem? Nu, piatra a fost ascunsă printr-o magie atât de puternică, încât nici eu nu sunt capabil să-i dau de capăt. De altfel ai mers cu noi în Egipt și ai văzut cum ne-am pierdut vremea de pomană. Ai tăi ne-au vorbit de aurul morților, dar am scotocit o lună prin măruntaiele piramidelor fără nici un folos.

Amber făcu semn că vrea să vorbească.

-Ar fi bine să-mi povestiți ce vi s-a întâmplat în Egipt, pentru că după ce-a ajuns acolo, n-am mai primit mesaje de la fratele meu și nu v-am putut urmări.

-E târziu, nu ești obosită? întrebă Serafina.

-Nu.

Amber se întoarse zâmbind spre ea și adăugă:

-Dar dacă vrei să mă ajuți să mai aduc prăjituri din bucătărie și niște cafele, nu m-aș supăra. Știi, telekinezia nu oferă nici o metodă prin care lichidele să nu dea pe dinafară din cești când le fac să zboare prin aer.

Serafina se ridică sprinten și o porni pe urmele scaunului cu rotile. Când trecu pe lângă Giovanna, murmură destul de tare ca să fie auzită de toți:

-Rămâi, dragă, cu băieții și ai grijă să nu se încaiere până ne vom întoarce.

În bucătăria spațioasă a lui Amber domnea ordinea cea mai desăvârșită. „E mai bine decât la bunica. Sigur i-ar plăcea Giovannei” gândi Serafina.

-De fapt m-aș fi descurcat singură, dar aveam nevoie să stau de vorbă cu cineva care nu minte.

-Soțul meu… începu Serafina.

-Știu. Dar tu ești femeie, ești mai aproape de inima mea.

Serafina își trase un taburet de sub masă și se așeză în fața lui Amber.

-Și el, și eu avem secrete care nu sunt ale noastre. Dar întreabă-mă și, dacă pot, îți voi răspunde.

-Iarăși secrete? Steve și John aveau secrete ale guvernului, voi pe cine vreți să protejați?

-Apărăm secretele prietenilor noștri, asta e tot. Orice altceva mă vei întreba, voi răspunde.

-Bine, făcu Amber. Voiam să știu ce relație a fost între fratele meu și Nelly, a cărei minte, nu știu din ce cauză, nu o pot citi. Mi-ați spus că Steve a murit în brațele ei – nu mă înțelege greșit, nu o acuz și nu vreau să dezgrop trecutul. Dar el a trăit toată viața cu povara unei vini imaginare – spunea adesea că dacă n-ar fi avut curiozitatea morbidă să vadă farfuria zburătoare, ne-am fi continuat netulburați

viața ca orice altă familie normală. Din cauza asta era de-a dreptul obsedat de grija față de mine, credea că are o datorie de plătit. Steve nu a făcut curte niciodată unei femei, deși avea patruzeci de ani. Nici nu-și punea problema unei familii – familia lui eram eu și soarta lui era răzbunarea. De când ziarele au început să vorbească despre soțul tău, l-a vânat. I-am spus că Peruggio nu arată ca cei care ne răpiseră, că nu face parte din aceeași lume cu ei, dar zadarnic. Și tu îmi spui că Steve a acceptat că a greșit? Oare femeia aceea, Nelly, l-a influențat așa de mult? Aș fi fericită să știu că fratele meu și-a găsit dragostea, măcar în ceasul al doisprezecelea. De asta te-am chemat pe tine și n-am vrut să vorbesc cu Giovanna, care e om ca și mine. Ziarele insinuează că între Nelly și Giovanna ar fi o legătură.

-Amber, îmi pare rău pentru Steve, dar n-a fost nimic între el și Nelly. Motivul pentru care a vrut să moară cu Nelly de față e altul și nu ține de iubire, ci de acele secrete pe care nu am voie să ți le împărtășesc. Iar între Nelly și Giovanna e, într-adevăr, o legătură.

-Nelly nu e om, șopti Amber. Nu e nici ca voi – tu și Peruggio aveți mințile mai apărate decât o cetate cu șapte rânduri de ziduri, dar îndărătul zidurilor lucește soarele. Pe când la Nelly nu simt nimic – e vidul absolut, ca și cum nu ar avea creier.

-Exact așa o percep și eu, recunoscu Serafina.

-Cum, nici măcar tu nu poți citi mintea lui Nelly?

-Nu.

-Înseamnă că e o făptură mai puternică decât tine și decât Peruggio? Dintr-o lume superioară, mai evoluată?

-Nu, nu se pune problema în termeni de putere și Nelly nu are nici o relație cu civilizațiile extraterestre, răspunse Serafina. Ea e pur și simplu… diferită. Dar să știi că nu e rea și ne ajută cât poate de mult, în ciuda faptului că bombăne mai mereu.

-Când am spus că fratele meu nu m-a vizitat după moarte, Nelly s-a uitat fix la mine, cu niște ochi strălucitori, într-un mod pe care nu-l voi putea uita prea ușor. De cum a remarcat că o privesc, a întors capul foarte stânjenită. Cred că știe multe despre moartea lui Steve.

-Aici ai dreptate, dar nu te aștepta să spună ceva prea curând. Dacă e vorba de secrete, Nelly tace ca mormântul, adăugă Serafina

cu un ușor zâmbet.

Amber se foi încoace și încolo, pregătind noi platouri cu prăjituri, ceșcuțe pentru cafea, lingurițe și șervețele. Punea totul cu îndemânare pe tăvi, refuzând sistematic ajutorul Serafinei, care o urmărea cu un amestec de admirație și compătimire. Se simțea vinovată – nu avea nici o legătură cu OZN-ul acela, știa bine, dar nu-și putea alunga ideea care i se cuibărise în creier, că niște făpturi evoluate aduseseră toată nenorocirea, folosind drept cobai o familie de oameni a căror reacție nu aveau cum să o prevadă. Niște ființe venite dintre stele – exact ca strămoșii lui Peruggio, numai că el era atât de bun și de blând, incapabil să facă rău cuiva. „Numai bine, își repetă Serafina, să faci mereu numai bine. Fiii luminii așa își trăiau viața – iar eu sunt acum una de-a lor”.

-Amber, ai spus că ai renunțat să aplici telekinezia asupra propriului tău corp.

-Da, timp pierdut în zadar, murmură Amber.

-Dar dacă ai putea? Dacă într-o zi ai merge din nou? Îți poți imagina cum ar fi?

-M-am obișnuit să trăiesc astfel, răspunse Amber ursuză, iar vecinii sunt buni și au grijă de mine.

-Crezi că, dacă n-ai avea problema asta de sănătate, ți-ar fi mai greu? Greu să te reobișnuiești cu o viață normală, greu să faci alegeri care acum nu sunt posibile, greu să te raportezi altfel la oameni?

-De ce răsucești cuțitul în rană? pufni Amber.

-Pentru că încerc să te ajut și nu pot face asta atât timp cât tu nu vrei.

-M-am săturat de zăcut prin spitale și de operații inutile. Asta e viața mea, bună – rea, asta este. Prefer să nu mă gândesc la o altă viață.

-Și totuși te gândești! Îți luceau ochii atunci când ți-am pomenit de posibilitatea de a merge din nou. În sufletul tău nu te-ai dat bătută niciodată. Încă mai speri, Amber, deși nu ai curajul să recunoști lucrul ăsta nici măcar față de tine.

-Nu-mi vorbi de curaj! Dacă ai trăi viața mea, ai ști exact de cât curaj este nevoie pentru asta. Du-te lângă ceilalți și lasă-mă să mă ocup de treburile mele!

Își răsuci scaunul ca să treacă pe lângă Serafina, dar aceasta o prinse de mână. Era mâna ei stângă - țeapănă, rece, cu pielea ofilită și părând lipsită de viață. Serafina începu să-i mângâie degetele subțiri, în timp ce cu ochii ei argintii fixa chipul lui Amber. Femeia clipi des din pleoape, rămase împietrită un timp, apoi șopti:

-Cald…simt căldură. N-am mai simțit nimic cu mâna aceea de zeci de ani.

-E bine. Acum mișcă-ți degetele – încet, fără grabă, chiar dacă la început vei fi stângace sau va durea un pic.

Amber făcu ce i se ceruse. Degetele amorțite începură să-i prindă viață. Serafina continuă, cu o voce extrem de blândă:

-Simte căldura cum urcă în brațul tău. Mișcă-ți mâna din încheietură, apoi din cot, apoi rotește-ți umărul. Cum e?

-Obositor, susură Amber. Dar plăcut.

-Normal, mușchii sunt atrofiați de atâta vreme! Va trebui să faci multă gimnastică, dar mâna ta stângă va arăta peste câteva luni exact ca cea dreaptă. Poți asta, Amber. Știu că poți!

-Pot să fac asta, repetă femeia cu convingere. Va fi minunat să lucrez cu două mâini în bucătărie, minunat.

Serafina dădu drumul degetelor lui Amber. Palmele Serafinei erau fierbinți, străluceau ca argintul și emiteau o lumină proprie.

-Simți căldura în continuare?

-Da, o simt. E așa de plăcută!

Serafina împinse taburetul la o parte, se ridică și se îndepărtă de Amber la doi pași distanță. Făptura ei strălucea ca soarele în miezul zilei.

-Acum fă și tu ce am făcut eu. Ridică-te și vino spre mine!

Amber ezită câteva momente, dar apoi, sub privirea acelor ochi hipnotici deveniți complet argintii, se prinse cu ambele mâini de brațele scaunului cu rotile și începu, împingându-se, să se ridice…

În camera de zi se discuta – desigur în contradictoriu – despre piatra verde a cunoașterii. Nelly și John se certau, Peruggio îi asculta amuzat iar Giovanna, absentă, copia în continuare rețete din

caietul lui Amber. Dacă John căuta, prudent, o modalitate de a evita restituirea pietrei, Nelly, bătăioasă, voia să-i vadă venind pe „tipii ăia de pe planeta lui pește”, ca „să le dăm o bătută de să le sune apa-n cap”. Nimeni nu remarcă absența îndelungată a gazdei și a Serafinei, plecate la bucătărie, până când Giovanna își ridică nasul din rețetar și murmură:

-Măi, dar miroase a fum pe aici. Oare s-au apucat să mai coacă o tavă de prăjituri și au ars-o?

John și Nelly continuau să se certe, dar Peruggio, incapabil să urmărească mult timp discuțiile pe un ton belicos, deveni atent la observația Giovannei. În aceeași clipă o durere de cap atroce puse stăpânire pe el și un fum gros se ridică din medalionul pe care îl purta la gât. Din bucătărie se auzi țipătul îngrozit al lui Amber.

Se repeziră cu toții în direcția vocii și Nelly ajunse prima – uitând de orice urmă de prudență elementară, se deplasase cu viteza unui vampir. Când Peruggio, John și Giovanna o ajunseră din urmă, o găsiră ghemuită pe podea, cu capul Serafinei în poală. Aceasta era albă la față, nemișcată, nu răsufla și părea că murise. Amber se apleca asupra ei curioasă, ținându-se cu o mână de colțul mesei de bucătărie. Se sprijinea șovăielnic pe picioarele ei exagerat de subțiri, dar Nelly îi spuse:

-Reazemă-te de umărul meu, pot să susțin și un munte!

Peruggio se lăsă în genunchi și Nelly îi puse cu nesfârșită băgare de seamă în brațe trupul Serafinei. Apoi o ajută pe Amber să se așeze pe un taburet.

-Iubito, nu mă părăsi, gemu disperat Peruggio. Pentru tine m-am întors, numai pentru tine am revenit din lumea celor trecuți dincolo și pentru a te apăra de toate relele am acceptat să fiu eu Mediatorul. Dar nu-mi face asta, nu mă părăsi!

Dintre toți Nelly părea să-și fi păstrat cel mai bine calmul.

-Amber, unde e mai multă lumină în casa asta?

-În biblioteca mea cu cărți de matematică, răspunse ea.

Peruggio se repezi într-acolo cu Serafina în brațe, în timp ce Nelly aduna din casă toate sursele de lumină deplasabile și le aduse în bibliotecă. Erau acolo, la grămadă, prelungitoare, cabluri, veioze, lămpi pe stativ, ba chiar și o mână de lanterne. La nici cinci minute de la țipătul lui Amber, camera era scăldată în cea mai orbitoare

lumină cu putință. Nelly se învârtea în jurul lui Peruggio, care-și apăsa mâna pe fruntea Serafinei, Giovanna își făcea de lucru în jurul lui Nelly iar John, nebăgat în seamă, o sprijinea, mut de uimire, pe Amber care venea șchiopătând către bibliotecă.

-Ce s-a întâmplat? vru să știe Giovanna.

-Un tratament care cere mai multă energie decât aveau Serafina și Peruggio la un loc, răspunse Nelly arătând-o pe Amber - aceasta se proptise ostenită de cadrul ușii. E iarnă și Serafina se plângea mereu în ultima vreme că n-are parte de lumina soarelui. Probabil dacă ar fi făcut asta în miezul verii, n-ar fi dat de necaz. Dar așa…

-Va trăi?

-Nu mă întreba pe mine, eu mă pricep la chestiile legate de moarte, nu de viață. Dar să sperăm că da, fiindcă altfel îi pierdem pe amândoi. Ei energetic sunt o singură ființă, care viețuiește în două corpuri diferite. Asta înseamnă că unul nu poate trăi fără celălalt, cel puțin mie așa mi-a explicat cândva Peruggio.

Giovanna începu să plângă. Nelly continuă, compătimitoare, dar vehementă:

-Să avem încredere că Serafina își va reveni și totul va fi bine, dar cred că amândoi au de învățat ceva din asta. Muncesc ca apucații, fără să se gândească la ei înșiși, câtuși de puțin. Acum e momentul să plece undeva în sud, numai ei doi, să uite de piatra verde și să se bucure unul de celălalt. În fond, au fost întorși din voiajul de nuntă ca să rezolve problemele omenirii, dar nimeni nu se gândește că și ei sunt oameni – în fine, aproape oameni – că au propria viață, propriile probleme și propriile dorințe. Unde am ajuns? Alergăm de o jumătate de an ca mânați din urmă de o hoardă de tătari și nu progresăm deloc. Asta nu înseamnă decât că ne lipsește viziunea clară a unei minți odihnite. Sper că am vorbit destul de limpede!

Peruggio își ridică o clipă ochii de la fața pământie a Serafinei, privirile i se întâlniră cu cele ale lui Nelly și el șopti un „mulțumesc” slab.

Minutele se scurgeau greu. Îngrozitor de greu. John înghețase cu o mână protectoare pe umărul lui Amber, Nelly și Giovanna se

uitau pe sub gene una la alta. Într-un târziu Serafina începu să respire din nou, abia sesizabil.

-Crezi că o cafea i-ar face bine acum? întrebă Giovanna.

Amber clătină din cap, scandalizată de idee, dar Peruggio șopti cu o voce slabă:

-Orice lucru care a asimilat căldura și lumina soarelui o poate ajuta să revină la viață.

Fără o vorbă, Giovanna preluă rolul de gazdă, ducându-se în bucătărie. Amber vru s-o urmeze, dar se clătină periculos.

-Tu să rămâi aici, mă descurc singură. John să aibă grijă de tine!

Când Giovanna se întoarse cu tava de cafele, obrajii Serafinei începuseră să se coloreze și ea ridicase capul. Peruggio o mângâia pe păr, certând-o:

-Ce-a fost în mintea ta, fetiță dragă? Puteai să mori! Primul an e mai greu, nu știi de câtă energie dispui și ți se poate întâmpla asta, dar trebuia să aștepți până la vară, am fi vindecat-o împreună pe Amber fără ca tu să pățești nimic rău. Să nu mai faci astfel de lucruri dacă soarele nu-ți strălucește deasupra capului, m-ai auzit? Spaima de a te pierde mă ucide cu zile!

O așeză comod în poala lui, sub luminile orbitoare ale tuturor lămpilor pe care Nelly putuse să le adune. Serafina se ghemui cu ochii închiși, dar îi murmură în ureche:

-Nu scapi tu de mine așa ușor. N-aș fi putut pleca fără să-ți spun că te iubesc!

Peruggio o convinse să bea câteva înghițituri de cafea, care în mod evident îi făceau bine. Serafina deschise ochii – de acum respira normal, doar cercurile argintii din ochi lipseau cu desăvârșire și erau amândoi mai palizi decât de obicei.

-Amber, îmi pare atât de rău! îngăimă Serafina. Nu așa trebuia să fie!

Amber începu să plângă.

-Faci tot ce ai făcut pentru mine și tot tu îți ceri scuze? Ești bună de bătut!

Își reveniră încet-încet din spaima prin care trecuseră. Nelly, care părea cel mai puțin afectată, ca să destindă atmosfera se apucă să relateze pe scurt căutările zadarnice din Egipt și din

Grecia, dar fu extrem de laconică în privința vizitei de la Broceliande. Amber era om, la fel și John și nu știa dacă ei puteau să înțeleagă fenomene care ei înseși i se păreau confuze. Nu scoase o vorbă, bineînțeles, despre transformarea lui Steve și încheie:

-Deci iată-ne aici fără nici un reper valabil și fără nici o idee! Halal aventură!

-Și ce veți face de acum înainte?

Întrebarea lui Amber era justificată, dar nimeni nu părea să știe răspunsul. Nelly încercă totuși să-și imagineze viitorul.

-Serafina și Peruggio trebuie să întrerupă căutarea și să plece în sud, într-o zonă cu mult soare și cer senin. În locul lor n-aș face altceva decât plajă, undeva în Marea Caraibilor sau pe vreo insulă paradisiacă din Pacific. John probabil se va întoarce la munca lui, eu voi nota cele întâmplate până acum – dacă peste un an și jumătate cineva va distruge Pământul, nu cred să înceapă cu editurile. Iar apoi mă voi întoarce în Egipt – acolo s-a rupt firul întregii istorii, de la întoarcerea din Egipt nu facem decât să orbecăim în beznă. Poate că în sala de sub Sfinx era ceva ce ne-a scăpat? Peruggio a găsit o singură inscripție acolo, oare n-au fost și altele, ascunse în întuneric? Ne-am bazat pe abilitățile noastre ieșite din comun, când de fapt ne-ar fi trebuit câteva reflectoare puternice . Acum știm unde e locul, nu avem nevoie decât de autorizația de a face săpături, de o echipă și de utilaje.

-De autorizație mă ocup eu, zise John.

-Genial! Dar nu-ți mai trimite oamenii în zona aia, se pare că le poartă ghinion. Experiența cu Steve a fost… în fine, nici nu vreau să-mi amintesc.

Nelly se oprise la timp, chiar înainte ca Amber să ridice, curioasă, ochii.

-Ce fel de experiență?

-Am avut de-a face cu cadavre numai în cărțile mele și realitatea e mult diferită, făcu Nelly calmă.

John privi spre tavan. „Doamne, cum pot unii să mintă cu atâta nonșalanță?” Nelly prinse gestul și-i zâmbi, fluturându-și cochet genele lungi, încărcate de fard. Chipul lui Amber se posomorî pe dată. „Hopaaaa, e gelozie aici, pe bune. Cum s-o împac și pe asta?” bombăni Nelly în sinea ei.

-Ar fi bine să trecem în camera de zi și s-o lăsăm pe Serafina să se odihnească, spuse „asta” plină de tact.

Plecară cu toții, mai puțin Peruggio. Amber mergea șchiopătând și ținându-se de mobile, dar mergea.

-Se va face bine sau va rămâne așa? întrebă Serafina cu un glas slab.

-Iubito, nu te îngrijora. Vei reveni la vară, dacă până atunci Amber nu va găsi un profesor de gimnastică medicală. Și nu încerca să faci binele tuturor oamenilor, pentru că energia ta nu e infinită. Vei învăța cum să te folosești de abilitățile pe care le ai, dar asta cere timp – nu ești o fiică a luminii decât de câteva luni, de după nunta noastră. Dacă stau să mă gândesc, nici măcar nu e o jumătate de an, ci doar o sută șaizeci și două de zile.

-Numeri zilele?

-Scad din doi ani timpul rămas, recunoscu Peruggio. Dar poate că Nelly are dreptate, că trebuie să renunțăm o vreme la misiunea noastră și să ne facem vreme să trăim pentru noi înșine. De când nu te-am mai ținut în brațe, gândindu-mă numai la tine, fără să-mi pese de blestemata de misiune? De când nu te-am dezmierdat până să-mi zici tu „destul”?

Serafina zâmbi.

-Asta poți s-o aștepți mult și bine! Nu voi zice niciodată „destul”, nu mă voi sătura niciodată de mângâierile tale. Cred că va trebui să ne luăm rămas-bun de la Amber și să ne întoarcem la hotelul nostru. Ce-ai zice de o noapte lungă și romantică?

-Ți-ai revenit, dragostea mea?

-Da, sunt bine. Haide!

Apărură în sufragerie după ce stinseră puzderia de lumini. Serafina era evident mai bine, începuse să se îmbujoreze. Pe ceilalți îi găsiră vorbind verzi și uscate – nu era nici unul din încăpere genul de persoană expertă în conversațiile mondene, dar fiecare voia să pară. Nelly comitea o gafă după cealaltă, dar se scuza mereu cu veșnicul „pe vremea mea era altfel”, până când Giovanna îi ciupi brațul – o asemenea afirmație venind din partea unei adorabile femei tinere nu putea trezi decât suspiciuni.

Serafina se pregăti de plecare motivând ora târzie, iar ceilalți păreau de acord că nu mai aveau ce să-și spună. John afișa un aer

tot mai suferind pe măsură ce se apropia clipa plecării, iar Amber era vizibil preocupată. Într-un târziu izbucni:

-Habar nu am ce să-i spun Matildei când va veni și nu mă va găsi în scaunul cu rotile. Învățați-mă voi!

Nelly avea răspunsul pregătit:

-Dragă, din cercul meu de admiratori fac parte și câțiva bioenergeticieni celebri, am trecut cu unul dintre ei pe la tine și el te-a reparat. Bănuiesc că această Matilda e dispusă să accepte că există și minuni, nu?

-Nu chiar. E o persoană extrem de rațională.

-Ei bine, orice om e rațional până la un punct. Ca să o convingi că rațiunea și magia pot coexista, oferă-i din partea mea această carte. Va găsi în ea toate explicațiile pe care un om inteligent le caută.

Nelly își extrase din poșeta uriașă unul din volumele ei negre, în timp ce Peruggio nu-și putu abține un zâmbet ironic. „Câtă reclamă! La ce-i mai trebuie oare un responsabil cu publicitatea?" Amber primi volumul cu un „mulțumesc" pe care-l voia foarte recunoscător, dar în aceea clipă o fotografie căzu dintre filele cărții.

-La naiba, înjură Nelly, tocmai acolo am pus-o? Am căutat poza aia toată dimineața.

John se și aplecase, curtenitor cu doamnele. Dar până să-și recupereze Nelly poza care căzuse cu fața în sus, toată lumea o zărise deja. O cunoșteau cu toții – inscripția din biblioteca de sub Sfinx; doar Amber n-o văzuse și ei îi stârni curiozitatea.

-Pitagora? Unde ați găsit inscripția? Pare veche și gravată de cineva care nu știa să scrie grecește prea bine.

-Pitagora? sări Serafina. Noi am citit „agora". Am căutat tablele de smarald într-un oraș grecesc antic, care să dispună de o agoră, un fel de poartă reprezentată de cei doi stâlpi verticali uniți în partea de sus printr-o bară transversală și să aibă o mănăstire sau biserică paleocreștină simbolizată de crucea greacă. Am datat inscripția la începuturile creștinismului.

-E logic ce spui, recunoscu Amber, dar eu o interpretez altfel: unde tu vezi o poartă eu citesc litera grecească „PI", cea căreia noi îi atribuim în matematică valoarea de 3,14. Crucea e un „T" și aici mă gândesc la cineva nu foarte expert în arta scrierii – litera e între

crucea egipteană și „Tau” grecesc, ca și cum autorul nu era prea sigur de forma literei. Poate un sclav din antichitate, care a cioplit inscripția la comanda stăpânului? Iar restul l-ați descifrat corect, „agora”. Deci asta dă „Pitagora”, după părerea mea.

Spre surprinderea ei, Serafina îi sări de gât, gata-gata să o răstoarne și începu să o sărute pe obraji.

-Oh, Amber, ești minunată! Fratele tău a avut dreptate, ești un geniu! Ne-ai scos din încurcătură!

-Nu te entuziasma, zise Amber prudentă. Pitagora a fost matematician, ce legătură poate fi între el și tablele lui Toth sau tablele de smarald ale lui Hermes? Nici măcar teorema lui Pitagora n-a descoperit-o el, era cunoscută dinainte. Egiptenii n-ar fi putut construi piramidele fără s-o folosească.

-Tocmai asta e, Amber! Cum să nu fiu entuziasmată acum, când în fine totul se leagă?

„Noaptea romantică” se transformase într-o noapte albă. Ședeau în apartamentul prezidențial închiriat de Nelly Noel – Giovanna, în cămașă de noapte (ea mai spera totuși la somn), John încercănat și obosit, Nelly vioaie ca întotdeauna, Peruggio atent și Serafina refăcută, agitându-se de zor. Tânăra femeie vorbea cu însuflețire, sorbind din timp în timp dintr-o uriașă cupă cu suc de fructe tropicale:

-Când am spus că lucrurile se leagă, am înțeles în fine ce voia spiritul din Lacul Zânelor să sugereze prin „pământurile străbunilor – pământurile zeilor”. Cine dintre voi își are strămoșii în Egipt sau în Grecia? Nimeni, deși e adevărat că acolo s-au născut cele mai multe din legendele legate de zei. Dar noi căutăm un loc în care zeii și strămoșii se confundă, un loc legat de Pitagora într-un fel sau altul. Amber spunea că scrisul de pe piatră aparținea unui om care nu era cărturar – posibil un sclav știutor de carte. E un fapt dovedit istoric că Pitagora avea un sclav trac, un om de mare încredere pe care l-a luat în călătoriile lui din tinerețe și l-a învățat să scrie și să citească. Faptul că Pitagora a fost în Egipt unde și-a însușit matematica

avansată a constructorilor de piramide, inclusiv celebra lui teoremă, e un lucru unanim acceptat. Preocupările lui Pitagora în domeniul numerologiei sunt cunoscute – credea că Universul întreg ascultă de legi matematice precise și că toată creația unei divinități unice și atotputernice este descriptibilă prin formule. Nu vă sună asta cumva cunoscut? Dacă cineva a fost interesat de o piatră a cunoașterii, numai Pitagora putea să fie acela. Însă până aici zeii și străbunii nu au nici un amestec. Dar povestea continuă prin sclavul trac căruia, după ce douăzeci de ani au umblat împreună prin lume, Pitagora i-a redat libertatea. Legendele strămoșilor mei spun că omul acela s-a întors la poporul lui.

-De unde știi asta atât de bine? întrebă Giovanna.

-E simplu. Oravița a fost clădită pe un filon de aur, iar aurul acela era exploatat din antichitate și lua drumul capitalei Traciei. Aici era venerat un zeu care cândva fusese om, Zamolxis, despre care se știa că în tinerețe trăise ca sclav și fusese eliberat, aducând poporului său o știință considerată acum două mii de ani străveche, dobândită în călătoriile peste mări și țări cu stăpânul lui.

-Deci Zamolxis ar fi fost sclavul trac al lui Pitagora?

-Foarte probabil. Coincidențele sunt prea multe și prea surprinzătoare. Zamolxis a dat poporului legile, scrisul și cititul, cunoștea mersul pe cer al astrelor, putea prezice vremea, eclipsele de soare și vindeca numeroase boli.

-Întocmai ca preoții egipteni, observă John. Deci o parte din știința secretă a Egiptului a ajuns în Tracia prin acest Zamolxis, care presupun că a fost zeificat. Și unde-și avea sălașul acest om-zeu?

-La trei zile de mers călare de capitală, pe un vârf de munte, răspunse Serafina. Se călătorea în direcția soarelui-răsare, până pe un platou înalt străjuit de un uriaș cap de om, cunoscut azi sub numele de Sfinxul, care arată direcția spre adăpostul tracului.

-Parcă noi nu credem în coincidențe, murmură Peruggio.

-Acest om-zeu, reluă Serafina, a trăit ca un pustnic în vârful muntelui. Cei care nu îi știau numele spuneau simplu că se duc la om, ca să primească îngrijiri medicale sau sfaturi înțelepte. Și muntele se numește până astăzi Omul. Are 2507 metri și e punctul cel mai înalt din masivul Bucegi.

-Când plecăm? vru să știe Giovanna.

Nelly îi privi pe rând, cu seriozitate.

-Nu știți ce vorbiți. Am fost odată, demult, în munții aceia iarna. Zăpezile sunt uriașe și acoperă totul, nu se poate deosebi drum sau potecă. Pentru schiori e un vis, dar dacă noi căutăm urme pe teren, trebuie să așteptăm până în aprilie-mai, când zăpezile se topesc. Și-apoi amintiți-vă cât de greu suportă iarna fiii luminii. Dacă Serafina pățește ceva, Peruggio nu va supraviețui nici el și fără Mediator nici o făptură umană nu va putea găsi piatra verde a cunoașterii. Nu avem altceva de făcut decât să așteptăm primăvara și între timp să luăm o pauză. Ăștia doi – arătă spre Serafina și Peruggio – vor pleca într-o croazieră, ca să nu aibă de-a face cu ploile interminabile care anunță la Sasca începutul de primăvară, iar eu, dacă nu aveți nimic împotrivă, îmi voi aduna jurnalele de călătorie din ultimele luni și voi scrie la viitoarea mea carte.

John privi pe geam în noapte.

-Ce-o fi făcând acum Steve?

Nelly răspunse liniștită:

-Steve e un băiat deștept și descurcăreț, nu-mi fac probleme pentru el. În zilele lungi și însorite ale verii, când pentru un vampir e cel mai greu, va avea deja șase luni și destulă minte să-și găsească refugii convenabile la răsăritul soarelui. Nu vă temeți pentru Steve!

Peruggio o privi și zâmbi.

-Îmi place că ți-ai păstrat optimismul. Nici nu știi câtă nevoie avem de el!

-Tu vorbești, micuțule? Cu o asemenea soție lângă tine?

Apoi Nelly bătu din palme:

-Hai, gata, plecarea! În curând se va lumina de ziuă și eu trebuie să mai trec printr-o ședință de machiaj ca să arăt decent la lectura publică de dimineață.

-Ne vei lipsi, șopti Serafina. Și tu, Giovanna.

-Nici vorbă! Dacă aud că faci prostii și cauți pietre în loc să te odihnești, voi veni să-ți dau toată bătaia de care bunica ta te-a iertat când erai mică!

Nelly trânti râzând ușa apartamentului în urma oaspeților pe care-i poftise afară în modul cel mai puțin protocolar cu putință.